ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\G\Garren Pier Jean\Mark Stone 73 - Kral posledniho more.pdb

PDB Name: Mark Stone 73
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 5.6.2005
Modification Date: 5.6.2005
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

═══

Jaroslav Mostecký
MARK STONE 73 - KRÁL POSLEDNÍHO MOŘE
Version: Palm.1.0.final
OCR: N/A
Corrections: 1+ (MozziM@centrum.cz)
ISBN 80-237-3852-6
PalmBookZ

═══

1.

Letoun, ženoucí se ve výšce sotva nějakých šedesáti metrů nad obrovským, třicetikilometrovým talířem kráteru, by z výšky několika kilometrů vypadal jako bílá stříbřitá tečka v srdci narudlého terče. Jen na pár vteřin, a pak by se ten dojem rozplynul. Letoun minul střed kruhové pláně, poseté písčitými dunami, a hnal se dál…

„Hrome!“ Muž v pilotním křesle malého, čtyřmístného helijetu zaklel ještě jednou, drsněji, a pro jistotu liptansky, aby mu dívka na sedadle za ním nerozuměla, vystřelil rukama po aktivátoru autopilota a bouchl do něj pěstí, aby ho vypnul.

„Autopilot byl deaktivován. Převezměte řízení, prosím,“ ozvalo se z reproduktoru.

Pilot už byl o krok napřed. Palubní počítač ještě tu větu nedořekl, a letoun už zvedl čumák k obloze.

„Pane Stone?“ ozvalo se ze zadního sedadla.

„Jste připoutaná?“ odsekl pilot.

„Ano!“

„A máte žaludek v pořádku?“

Na odpověď už nečekal. Nechal letoun přepadnout doprava po křídle a ve vývrtce změnil kurz o sto deset stupňů.

„Tak tohle se mi nelíbilo!“ znovu uslyšel zezadu hlas Martany Bejvloo. Hned ale zmlkla. Už se taky podívala k obzoru ve směru, kterým původně letěli. Temná šmouha na horizontu, které si předtím nevšimla, se bleskurychle rozrůstala do stran a do výšky. Jako kultura zabijáckého viru na Petriho misce.

Letoun se teď hnal sotva ve výšce nějakých čtyřiceti metrů pryč od temně rudočerného mračna na jihovýchodním obzoru. Mark Stone si ještě ráno maloval, jaký to bude příjemný výlet, ale už věděl, že ani náhodou. Teď štval letoun nejvyšší rychlostí k zubatému okraji na severní straně velkého plochého kráteru. Doufal, že stometrová hradba skal, obklopující kráter kolem dokola (vyjma jižní strany, kde se otevíral do plání, jež kdysi byly dnem moře), jim může nabídnout alespoň nějaký úkryt. Před chvílí přeletěli střed a právě teď se nad ním přehnali znovu cestou zpátky. K zubatému hřebínku skal na okraji kráteru to měli ještě nějakých patnáct kilometrů…

Poryv větru s jejich helijetem zatřásl jako s kusem hadru. Mark Stone jen s vypětím všech sil udržel letoun v kurzu a znovu vztekle zaklel. Před několika dny se vrátil z mise na planetě Liptania a místní šťavnaté kletby se mu ještě tak docela z hlavy nevykouřily. Mělo to výhodu, že mu dívka na druhém sedadle kokpitu nerozuměla.

Další poryv vichru jejich helijet nabral zespodu a vynesl je o nějakých padesát metrů výš. Mark střelil pohledem po přístrojové desce, a hodnota síly větru mu vzala dech. Poprvé ho napadlo, že tomu už neutečou…

„Vichřice?“ zeptala se dívka po chvíli.

„Písečná a prachová bouře,“ přisvědčil. „Nejpozději za půl hodiny je tady.“

„Vracíme se na letiště?“

„To bychom nestihli. Budeme vděční všem marťanským bohům, jestli nás nechají přeletět tu skalní hradbu před námi. Tam budeme v závětří… Možná…“

Ohlédl se.

Jako by za nimi někdo stáhl oponu. Temná hradba mračen se hrnula v jejich stopách. Vysoko nad zemí ji páraly gigantické záblesky elektrických výbojů. Před postupující bouří samovolně vyrůstaly sloupy větrných smrští a o vteřinu později s příšerným vytím zanikaly a z posledních sil mrskaly sprškami prachu a písku proti zemi…

Letoun kovově zaúpěl. Cosi škrtlo o průhlednou křemičitou hmotu čelního průzoru kabiny s takovou silou, že se po něm rozeběhly puklinky jako pavučina.

Praskají nýty, blesklo pilotovi hlavou. Už to ta kraksna dlouho nevydrží!

Celý helijet se začal zachvívat.
„Nevidím zemi!“ vykřikla dívka.
Hluk, který si zpočátku ani neuvědomovali, a který se zprvu ztrácel v pozadí ječení rozpadávajících se sloupů smrští, znenadání zesílil. Náhle byl všude okolo, hustější než vzduch. Vzdálené hřmění a praskot elektrických výbojů kdesi ve stratosféře se míchalo se stále hrozivějším a husí kůži nahánějícím skřípáním písečných zrnek narážejících a odvalujících se po plášti jejich letounu, které se už slilo v jeden nepřetržitý pokřivený zvuk…
„Proč nepřistaneme?“
„To by bylo jako vybrat si hrob, kde nás to má zasypat!“ zařval, aby mu vůbec v tom lomozu rozuměla.
„Přece by nás našli? Má to snad radiomaják?“
„Dna kráterů mívají různá složení půdy, a při silnější vrstvě písku by náš signál nepronikl. K tomu můžu už jen dodat, že na tomto letounu radiomaják nefunguje. Proto stál stranou od ostatních. K plně provozuschopnému letounu bychom se načerno nedostali.“
„Vždyť takhle do něčeho narazíme!“ Ucítil, jak mu udeřila pěstí do opěradla pilotního křesla. „Tak dosedněte a půjdem dál pěšky.“
„Cha!“ odsekl. Potřeboval se soustředit na řízení a ne žvanit o nesmyslech. „Už jste se někdy brodila divokou řekou do půl pasu ve vodě? Tak si představte, že místo vody vás sráží k zemi proud písku, ženoucího se mezi dunami! K tomu ještě každou chvíli hrozí, že se na vás sesune lavina prachu z některé duny…
Teď mlčte a možná budeme mít štěstí!“
Vichr na okamžik polevil.
Znenadání znovu viděli. Jen na pár vteřin a matně v husté mlze zvířeného marťanského prachu. Tuny černého písku a prachu, zdvižené z pouští na severu, zapadaly do červenavých dun na dně kráteru… Poryv vichřice… a znovu se zvedly jako miliony džinů zakletých do podsvětí, kteří se pro jednou mohou rozletět světem….
„Ještě tak pět kilometrů…“ odhadl Mark. Tisíckrát raději by se postavil sám denebanskému výsadku, než takhle čekat, až jimi příští nápor vichřice mrští proti skalnímu věnci, ohraničujícímu kráter. Chtěl vyhlédnout ven, ale už zase nebylo vidět ani na krok…
A radar v tomhle počasí byl k ničemu. Helijet se sunul nejmenší možnou rychlostí vpřed…
Až se setmělo jako v džungli o půlnoci, když mračna plná vody visí nízko, až docela mezi korunami stromů…
Mark zvedl hlavu. Nahoře byla písečná mlha řidší. Z rudočerného mračna za nimi se jako chapadlo nestvůrné obludy, jako hlava hada, když se vyplazí se smyček stočeného těla, vysunul výběžek a zaclonil slunce. Vichr zavyl a sprška písku zasáhla letoun zezadu a zleva a mrštila jím o pár desítek metrů stranou. A vzápětí znovu z druhé strany!
Marka napadlo, že dívka za ním musela omdlít nebo umřít hrůzou, protože ji neslyšel ani jednou vykviknout.
Už neviděl ani na padesát metrů. Před hodnou chvílí zpomalil na nejnižší rychlost, a doufal, že se ještě jednou rozevře temná opona z písku, ale teď už věděl, že ne. Do poslední chvíle se vzpíral myšlence pokusit se přistát na dunách. Podle toho, co viděl, dokud se viditelnost nezkazila, byly vysoké k deseti metrům. Nedovedl si představit, co by tam dole měl udělat – v případě, že by přece jen přistáli a vystoupili z letounu – aby je narudlé vlny písečného oceánu hned nezavalily. V helijetu zůstat nemohli, to mu bylo jasné. Letoun okamžitě vytvoří překážku, nad níž vyroste ta největší písečná návěj.
Přes to všechno se právě tahle varianta jevila čím dál víc jako jediná šance. Přistát a vydat se k hradbě skal po svých. Uvědomoval si ale, že v takovém případě je v sázce mnoho, kdyby…
Letět dál se však už nemohl odvažovat, hrozilo roztříštění, a kdyby se pokusil vystoupat s helijetem výš… Ani pomyslet! Kdyby se jejich letounu zmocnil orkán, který zuřil jen o pár desítek metrů nad nimi, nedostali by už vůbec žádnou šanci!
Ale tady dole…? Kdyby byl proud hnaného písku příliš silný. Kdyby byla skalní hradba příliš příkrá a nedalo se na ni vyšplhat, ubičuje je tu písečná bouře k smrti nejdéle do hodiny. Kdyby pod skalní stěnou byly zákeřné jámy plné velejemného prachu, jaké se nacházejí ve všech písečných pouštích na všech planetách, utopili by se v nich ještě dřív. Na druhé straně ale přistát a zůstat v helijetu by znamenalo maličkou naději, že se je možná podaří nakonec najít, pokud se předtím nestanou kovovým terčem gigantickým bleskům, až se bouře přesune ještě blíž.
To peklo tam venku byl jen předvoj, o tom nepochyboval…
Ohlédl se po dívce. Neomdlela. Byla trochu pobledlá, ale živě se rozhlížela kolem a pokoušela se něco mezi nápory písku, bičujícími jejich letoun, zahlédnout.
„Jdu na přistání,“ zamumlal.
„Přišel jste k rozumu,“ pokývla.
Mark přinutil helijet snížit výšku o deset metrů. Na přístroje se už spolehnout nemohl. Zvlněné moře tam dole dokázalo senzory výškoměru dokonale zmást.
Dalších deset metrů!
Ještě!
Zpomalil na nulu. Kdykoliv jindy by letoun přistál kolmo dolů, ale teď to nebylo možné. Mark ho poslední vteřiny nechal hnát vichrem. Letoun se převrátil na pravé křídlo a zase se vrátil zpátky do původní polohy.
„Co to děláte?“ křikla vztekle dívka. „Srovnejte to!“
„Vypustil jsem palivo. Je tu méně kyslíku, hořeli bychom moc dlouho, a to potom bolí…“ ušklíbl se. „Prý.“
Helijet se břichem dotkl vrcholku duny, srazil ho, a čelem se sklonil dolů. Nebyla to ani vteřina, když přídí narazil do další duny. Airbagy ztlumily náraz a vzápětí se samy vypustily.
„Ven!“ zařval Mark.
„Po čtyřech a kryjte se za dunami, jinak vás to odnese!“ Nasadil si kyslíkovou masku a jednu podal i dívce. Strhl pečeť

ze skříňky zabudované ve stěně vedle vchodu a vytáhl z ní batoh s dvěma láhvemi vody, potravinovým balíčkem, MPS k družicovému určování polohy, mapou téhle polokoule, pistolí se světlicemi, lékárničkou a KPZ-kou, která se hodila kdykoli a kdekoli. Podal batoh dívce a vytáhl si ještě jeden pro sebe. Uvnitř byly čtyři, což odpovídalo počtu sedadel v helijetu. Na okamžik zaváhal, nakonec vytahal ven i zbývající dva, vyndal z nich vodu a jídlo a uložil je do svého batohu. Pak si ho hodil na záda, vytrhl pojistku dveří a vykopl je ven.
Do kabiny vtrhla vichřice a v mžiku nebylo vidět. Mark poslepu hmátl po dívce, přitáhl si ji k sobě. V pravici sevřel prsty na její pravé ruce a levičkou ji objal zezadu kolem pasu. Pak křikl: „Teď!“
V tom rachotu, řevu a jekotu neměla ani tu nejmenší šanci mu rozumět, ale pochopila hned. Němě přikývla a skočila s ním.
Vichr s nimi smýkl stranou a ještě dřív, než dopadli, je od sebe oderval. Mark dopadl na všechny čtyři do proudu doslova tekoucího písku. Podrážel mu ruce a nohy a strhával ho s sebou… Pokusil se zvednout na kolena, aby se mohl rozhlédnout, ale vichr jej přinutil udělat dva tři krůčky po kolenou, a pak jím mrštil proti návětrnému svahu duny…
V posledním okamžiku roztáhl ruce do stran, aby se úplně nezabořil a v následující chvíli se v duchu ulehčeně zasmál. Neztratila se! Byla tady! Levou dlaní ji při tom nárazu do písku pořádně plácl přes zadek…
Znovu se zvedl na všechny čtyři a převalil se k ní. Poklepal ji po rameni, a když k němu obrátila obličej, schovaný pod kyslíkovou maskou a zvedla palec, jak nejspíš okoukala ve starých přihlouplých pozemských filmech, spokojeně pokývl. Zvedl ruku a ukázal přímo po větru.
Potřásla hlavou a po čtyřech se začala drát svahem duny přímo nahoru.
Mark ji chytil za nohu a stáhl ji dolů. Neměla zkušenosti, zdálo se, ale on už pochopil, jak mezi dunami procházet. Jen bylo nutné v téhle vichřici počítat s tím, že je bude strhávat vichr a písek, ženoucí se jako tisíc dravých potoků z písčitých svahů kolem.
Chytili se za ruce, prsty propletli navzájem, přikrčili se, ne moc, aby je batoh nestahoval do předklonu, a nechali se postrkovat větrem…
Už se setmělo docela a neviděli ani prsty na své ruce, když ji natáhli před sebe…
Byli jediní lidé široko daleko, jediní živí v třicetikilometrové pánvi kráteru Garen. Mrtvých tu bylo tisíckrát víc, ale to ještě nevěděli…
2.
Z narudlých marťanských plání se k pravěkým, zubatým útesům Memnonie hnala větrná smršť.
Zatím ještě byla daleko, ale už teď obzor zmatověl a zešedl. To se prach z pouští na jihu už zase vznášel v povětří.
Poryv vichru udeřil proti skalám, vypínajícím se nad dnem vyschlého marťanského moře, s větší silou, než to kdy dokázal zapomenutý oceán. V dutinách pravěkých útesů, zpola zanesených navátým pískem, navěky ukrývajícím zkamenělá vejce dávno vyhynulých mořských ptáků, se jako v píšťalách surrealistických varhan z obrazu Leonidase Kryvošeje, zrodila ouvertura dunivých a ječivých tónů jakési marťanské kakofonické symfonie.
Mračna písku a prachu se vyšplhala po předvěkých útesech vzhůru a zvedla se proti obloze jako rudočerná pěst…
„Už to zhaslo,“ pronesla půvabná žena v nezvykle vyhlížejících šatech ze čtyř pruhů látky, zakrývajících krk, ňadra, podbřišek a kolena, a sepjatých k sobě svisle posazenými, úzkými řemínky z rudé, zeleně skvrnité kůže.
„Co to bylo?“ obrátila se na muže vedle ní. „Nějaké oslňující reflektory? Mají osvětlovat budovu?“
„To byl jen odlesk slunce… Slunečního světla, mám-li být přesný,“ odpověděl jí muž stojící vedle ní. Všimla si jej už před hodnou chvílí. Byl vysoký, vyšší než muži její rasy, a v ramenou statnější než mutanti, klonovaní pro ilegální zápasnické arény, jaké se ještě v dnešních časech daly najít (a nedalo by to velkou práci) v přístavních městech jejího světa. Byla si jistá, že muž v černé uniformě její zvědavé pohledy zaregistroval. Nedal však na sobě nic takového znát a pokračoval: „Právě tím směrem, pár kilometrů od Kongresového centra, v němž se nacházíme, leží letiště. To, co jste mylně pokládala za světlo nesprávně nastavených reflektorů, byl odlesk slunečních paprsků od plastoocelových dílců, z nichž jsou smontovány vnější vrstvy hangárů.“
Loupla po něm očima, ale nezdálo se, že by se chystal mluvit dál. Jen stál a hleděl tím směrem. Už se chystala poodejít pár kroků stranou, když se znenadání přece jen ještě ozval:
„Teď je zaclonil zvířený prach. Blíží se bouře… Takovou jste, myslím, ještě nezažila, paní Haju. Na vašem světě pouště nejsou a horniny ve formě písku lze najít jedině na dně velkých jezer.“
„Byli jsme si představeni?“ udiveně se zeptala.
„Nebylo to nutné, paní Haju. Mám přístup ke všem informacím, které potřebuji,“ odpověděl.
Žena se po něm překvapeně podívala a vzápětí pobaveně zacukala koutky úst. „Už vím! Jste android, nemýlím se? Ray? Četla jsem o vás v materiálech k dnešnímu odpolednímu jednání.“ Nečekala na odpověď, zatočila se před Rayem kolem dokola tak, že si mohl povšimnout symbolu slunce, vytetovaného na zádech těsně nad pruhem látky, zakrývajícím její zadeček a usmála se: „To je náš rituál při představování. Když už jste takto předběhl volný sled událostí, pak ráda poznám i já vás…“
Upravila si řemínek a mírně se uklonila. „Jsem paní Haju, máte pravdu. Jako velvyslankyně obhajuji v Pozemské Unii zájmy mého světa a jsem i delegátkou naší kultury na tomto sezení a povídání…“ Zarazila se. „To není ten správný termín, že? Nemám galaktičtinu ještě tak úplně v…“
„…v malíčku,“ napověděl jí Ray. „Slyšel jsem, že vaše společnost odmítá výukové induktory. Kdybyste ho ale přece jen použila, žádný podobný problém by vás již netrápil. Cizí jazyk se dá dokonale zvládnout během nějakých pěti hodin.“
„To jistě ano,“ přikývla paní Haju a zvedla k němu hlavu. Kolem krku se jí černal dvojitý prstenec vytetovaných ornamentálních znaků. „Nicméně nikdy si nemůžeme být jisti, že ve výukovém programu budou jen ty informace, o něž stojíme. Připadá mi, že pro někoho se musí zdát velmi snadné a hlavně svůdné pokusit se ovládnout jiný svět jen tím,

že do výukového programu vpašuje nějaké zavádějící informace… Například, že se z hloubi vesmíru blíží nebezpečí a jediná záchrana je v tom, že předáme všechnu svou suverenitu spasitelům ze Země… Jak jednoduché!“ Zasmála se.
„Nikdo se na nás pro to nesmí zlobit, Rayi, ale na naší planetě se souběžně vyvíjelo pět ras na přibližně stejném stupni intelektuálního vývoje. A nebyla to vždycky éra spolupráce a přátelství. Mí předkové měli tu smůlu, že naše rasa byla v průměru fyzicky nejslabší. Mohli jsme až do těchto dnů přežít jen proto, že jsme se naučili nevěřit nikomu a ničemu. Je to ta nejlepší obrana, věřte mi…“
Vichr zaječel, rozburácel se, a mračno písku a prachu se převalilo přes pravěké útesy nad vyschlým mořem, jemuž dali lidé jméno Tharsis. Zvedlo se proti Kongresovému centru jako kobra proti králíkovi.
A náhle se vítr ztišil, jako by se nadechoval k dalšímu útoku…
I lidé na terase zmlkli.
„Nemusíte mít obavy,“ pronesl Ray nahlas. „Kongresové centrum je chráněno systémem vrhačů silového pole…“ Přes jeho slova se vyhlídková terasa začala pomalu vyprazdňovat.
„Předpokládám, že to bude fantastická podívaná,“ hlesla paní Haju a zůstala.
Smršť, ženoucí se za vichrem ve druhém sledu, zaútočila proti útesům, a její vzteklé zaječení, vyhnalo z terasy pár posledních zvědavců. Už jen Ray, jeho nová známá a ještě jedna dvojice na protější straně terasy zůstávali na místě.
Miliardy zrníček, miliardy miliard se jich vrhlo proti kopuli ochranného silového pole Kongresového centra, a jako malé laviny klouzaly po svažité neviditelné překážce dolů…
„Velmi jsem litovala, že jednání nebudou probíhat přímo na Zemi, ale na Marsu. Přicestovala za mnou má dcera, slečna Martana Bejvloo. Studuje kultury dávných civilizací na planetách Pozemské Unie a hledá mosty mezi nimi, nějaké spojení, jež by dosvědčilo jejich dávné kontakty… Tolik se těšila na zříceniny mayských měst! Na Mohendžodaro a Harappu na dávném persko-indickém pomezí… Chmm. Zná geografii Země lépe než já, a to tam ještě nikdy nebyla.“
Paní Haju se pousmála a povzdychla si zároveň. „Martana básnila o jakýchsi ztracených městech v horských pouštích na sever od Tibetu. Jejich jména mi už vypadla z paměti, ale tvrdila mi, že znějí úplně stejně jako jména starých měst na nejméně šesti dalších planetách…“
„Agartha,“ pokývl Ray. „A možná…“
„Teď už ale nelituji. Zaslechla jsem, že i tady na Marsu byly v poslední době učiněny nějaké velké archeologické objevy. Prý jste dokonce získali důkazy, že tu kdysi existovala poměrně vyspělá civilizace… Hned jak se to moje dcera dozvěděla, byla ve svém živlu. Jak ji znám, určitě se teď pokouší seznámit s někým, kdo by jí umožnil přístup k vykopávkám.“
Větrná smršť zavyla jako tisíc opilých trubačů najednou a s novou silou se vrhla proti překážce ze silových polí. Z mračen prachu se znenadání vynořila jakási obrovská šedá masa, dobře padesát metrů na délku, a síla vichřice ji vrhla proti silovému poli. Vzápětí ji síla vichru roztrhala na několik dílců. Byl to vnější plastoocelový obal letištního hangáru. Smršť jej vyrvala z ukotvení, a teď jej hnala dál do vnitrozemí.
„Marťané už nejsou?“ navázala paní Haju na přerušený rozhovor.
„Vymřeli před dvanácti tisíci lety,“ odpověděl Ray. „Ale existence bytostí na určitém stupni intelektuálního vývoje na Marsu pro nás není žádnou novinkou. Jen se naši vědci až do nedávná domnívali, že šlo pouze o sběrače, maximálně o lovce, žijící v malých tlupách. Teprve letos se po sérii velkých tektonických otřesů asi pět set kilometrů jihovýchodně sesunuly vrstvy naváté spraše a pod ní se objevily zbytky hradebních zdí.“
„To zní jako zajímavý příběh.“
„Se špatným koncem, paní Haju,“ nenechal ji Ray domluvit.
„V důsledku těch otřesů poklesla i pevninská deska asi patnáct kilometrů odtud a s ní i hradba hor, která předtím chránila tento kout před ničivými písečnými bouřemi jako je ta dnešní. Klesla o celých tři sta výškových metrů. Předtím bylo Kongresové centrum docela klidným místem.“
Vichr v tu chvíli polevil. Po neviditelné oblině kopule silového pole sjížděl písek a na okamžik z narudlé mlhy zdviženého prachu opět vystoupily ostré štíty útesů.
„Klid před bouří… Říká se to tak u vás, nemám pravdu?“ špitla paní Haju.
Ray už jí nestačil odpovědět. Znenadání se zešeřilo víc než předtím. Kvílivý řev smršti vystoupal až k neslyšitelným tónům…
„Takhle ječí Smrt v bažinách,“ hlesla paní Haju. „Tam u nás. Nikdo neví, jestli je to nějaký tvor, nebo přírodní úkaz…“ Pokrčila rameny, „…ještě to nikdo neví…“
Jeden z vrhačů silového pole zkolaboval. Během sekundy se zaktivoval záložní systém, ale ten kratičký výpadek písečné bouři k útoku stačil. Do chráněné zóny vtrhla jako sevřená, gigantická pěst, plná rudého prachu. Poryv bouře rozdrnčel profily venkovního schodiště, nalepeného k hlavní budově, a vmžiku na vše padla načervenalá mlha…
Paní Haju se zajíkla, skoro jako malá holčička, když se něčeho bojí a zároveň se jí to ohromně líbí. „Bojíte se, Rayi?“ Zeptala se a setřepala si prach z kousků látky, tvořících její šaty. „Mám vás vzít za ruku?“
Android se uměl smát, když situace vyžadovala, aby vypadal lidsky a nevzbuzoval u primitivních domorodých obyvatel cizích planet podezření. Teď ale usoudil, že taková situace nastala, i když svět paní Haju ani zdaleka primitivní nebyl.
„Zapomněla jste na dvě věci,“ promluvil tiše, „jako android bych musel mít strach z písečné bouře zakódovaný v programu, abych se skutečně bál, pokud to vůbec lze. Nevím. Za druhé, pokud by zde na mém místě stál docela obyčejný muž ze Země, jeho prvním instinktem by nebylo schoulit se vám do náručí, ale naopak vás chránit!“
Rozesmála se: „Ach ano, jsem jen slabá žena! Tak nějak se to tady říká, nemám pravdu?“
Mírně se uklonil: „Není to můj úkol, paní Haju, ale považuji za vhodné vás upozornit, že váš model společenského zřízení, tedy matriarchát, se na Zemi nikdy neujal. Pozemští muži mají jiné instinkty než ti vaši. A u žen je tomu zrovna

tak.“
„Ano,“ souhlasila. „Pak nemají vznikat nedorozumění mezi jednotlivými kulturami. Kdyby to u bylo u vás tak, jak je tomu jinde…“
„…Tak, jako tomu není skoro nikde, aby bylo přesněji řečeno, paní Haju,“ skočil jí Ray do řeči. „Jako spolupracovník kapitána Marka Stonea, inspektora Služby pro dohled nad primitivními planetami, jsem při různých misích navštívil přesně dvě stě jedenáct planet s nějakou původní formou civilizace humanoidních bytostí. Pouze na třech z nich existovala společnost matriarchálního typu a ve všech těch třech případech na planetě existoval otrokářský společenský systém, který je s naším pojetím svobody člověka neslučitelný. Na jedenácti dalších vládla přísná rovnoprávnost a nikoho tam ani nenapadlo, že by jedno pohlaví mohlo druhému diktovat způsob života…“
Setmělo se ještě víc. Stín prachového mračna, hnaného bouří, překryl oblohu a vzápětí divoký póry v vichřice otřásl celým komplexem budov Kongresového centra v základech. Zuřivost živlu ještě pořád nabírala na síle.
Paní Haju si toho okázale nevšímala. „Vy pracujete přímo s kapitánem Stonem?“ Trochu jí sklouzl z hlavy šátek a odhalil kratičkého světlého ježka. „Ve zprávě, předložené delegátům dnešního jednání se o něm píše v superlativech, ale už jsem o něm zaslechla i jiné věci. Říká se, že si na primitivních planetách, které navštíví, vybírá za své hrdinské činy zvláštní honorář…?“
„Madam?“ Ray se zatvářil, jako by nepochopil ani půl slova.
Tisíce tun rudého prachu, vyzdviženého do povětří divokým orkánem zaútočilo proti silovému poli s ještě větší intenzitou než před chvílí. Komplex budov se zachvěl podruhé…
„Nerozuměl jste mi?“ Paní Haju se rozmarně zasmála. „Pokud bych měla použít příměr, s nímž jsem se setkala při studiu pozemské literatury, pak by má otázka zněla nějak v tom smyslu, jestli je pravda, že kapitánu Marku Stoneovi skoro žádná žena neodolá.“
„Toto tvrzení rozšiřují ti, co se na něho dívají skrz prsty, paní Haju. Ve skutečnosti mu neodolá vůbec žádná…“ Dramaticky se odmlčel. „Kapitán Mark Stone má však snoubenku, slečnu Swensonovou, a která žena by mu něco podobného tolerovala, kdyby to byla pravda? Zvlášť, když slečna Swensonová patří mezi nejbohatší lidi na Zemi a o skvělé partie by nemusela mít nouzi.“ Paní Haju se tiše zasmála. Poslední dvojice, která s nimi ještě zůstávala na vyhlídkové terase, zmizela v budově.
„Vy dva… Mám na mysli vás a kapitána Stonea, jste tady kvůli tomu jednání?“
„Samozřejmě.“ Ray se uklonil. „Vzhledem k tomu, že jistá lobbystická skupina v parlamentu Pozemské Unie, jejíž členkou jste i vy, jak jsem informován, žádá přiznání pravomocí Služby pro dohled nad primitivními planetami i jiné, nově budované organizaci, která by měla kontrolovat naši činnost, byli jsme vyzváni, abychom zde působili jako…“
„Exponáty?“ skočila mu do řeči a usmála se. „Nemám pravdu? Máte být živoucím důkazem pro nás skeptiky, že SDPP je plná schopných a ke všemu dobrému připravených mužů?“
„I žen, paní Haju, můžete být klidná. Mezi agenty je jich třiatřicet procent!“
Představitelka matriarchální společnosti sebou trhla a ohlédla se, protože Ray v tu chvíli mlčel. Muž, který se znenadání objevil na vyhlídkové terase a vmísil se jím do rozhovoru, byl dobře dvoumetrový obr, jakého by na své domovské planetě nikdy nepotkala, pokud by nepřiletěl odjinud. Poněkud šikmé oči, které zdědil po svých mongolských předcích, ani nezaregistrovala, zato jeho holá lebka okamžitě upoutala její pozornost.
„Sám generál Khov, velitel SDPP, nemám pravdu?“ řekla a přátelsky se usmála.
„Ano… Hmm. Už jsme se přece setkali. Hledal jsem vás, paní Haju. Prezident Pozemské Unie i ostatní delegáti jednání se před bouří ukryli do baru nebo restaurace v podzemních patrech a tady nahoře zůstalo jen pár novinářů a takových těch hlupáků, co si nikdy nedají říct, že je situace skutečně vážná…“ Zarazil se. Hned si uvědomil, že zrovna tohle říkat neměl.
„Do které kategorie patřím já, generále Khove?“ zeptala se velvyslankyně Haju ledově. „Že bych byla novinář…?“
V duchu zaklel, ale obešel to, stejně jako jeho mongolští předkové obcházeli velkou čínskou zeď namísto aby se snažili převalit přes ni, a vždycky se jim to vyplatilo: „Do té třetí, madam,“ dvorně se uklonil. „Když jsem vás nikde nenašel, došlo mi, že budete tady vzdorovat bouři…“ Věděl, že svá slova úplně neočistil od nádechu ironie, ale nedokázal si pomoci.
Její oči zestudeněly ještě víc: „A proč mne hledáte, generále?“
„Protože jsem to já, kdo zde zodpovídá za vaši bezpečnost, madam. SDPP vyvolala toto jednání, aby se předešlo neuváženému kroku předání našich pravomocí další organizaci, a tudíž také odpovídá za bezpečnost delegátů. Před časem v důsledku tektonických poruch došlo k významným změnám na povrchu Marsu, zvláště co se týče horského řetězu na jihovýchod odtud….“
„Už jsem slyšela, děkuji,“ přerušila ho. „Absolvovala jsem od Raye vyčerpávající přednášku. Hory poklesly o tři sta metrů a písečné orkány nyní mohou napadat i Kongresové centrum, které dřív bylo za větrem.“
„Tak,“ pokývl generál Khov. „Dnešní bouře je silnější než všechny, které od té doby v tomto kraji zuřily. Vrhače silových polí začínají vypadávat, a to je zlé. Z metropole jsme obdrželi zprávu, že smršť bude pravděpodobně zuřit ještě dlouho. V hlavním městě byl vydán příkaz přesunout se do ochranných krytů v podzemí… Tady podzemní bunkry nejsou, v době budování komplexu jich nebylo třeba. Nicméně domnívám se, že nás konstrukce budov ochrání před nejhorším, i kdyby silová pole totálně selhala.“
„Můžeme se přece přesunout na jiné místo? Do hlavního města?“
Generál Khov zavrtěl hlavou. „Jedině do vesmíru nebo na protější stranu planety. Pouštní orkány nezřídka zahalí celou polokouli do rudé mlhy na několik dnů, ne-li týdnů…“
Na okamžik nastalo ticho.
„Je situace opravdu tak vážná?“ Kůže paní Haju měla růžovohnědý odstín, ale teď nápadně pobledla. „Mám tu někde

dceru…“
Generál Khov potřásl hlavou: „To je ten hlavní důvod, proč vás hledám, madam. Nemohu říct, že můžete být klidná. Byla tu ještě před čtyřmi hodinami, ale když nesehnala nikoho, kdo by ji dopravil k archeologickému nalezišti Čtyřka A v Gigantum Sinus, vydala se sama ke kosmodromu, a tam – nemohu to pojmenovat jinak – ukradla malý helijet a vzlétla. Sice ne přímo vstříc bouři, ale na devadesát procent jí nemohla uniknout.“
Paní Haju mlčela. „To není možné,“ hlesla nakonec. „Martana neuměla ovládat helijet. Pokud odletěla, musel být ještě někdo s ní, někdo, kdo pilotuje…“
„Přišli jsme na její výlet dost pozdě po jejím odletu. Vyslal jsem záchranářský letoun s tříčlennou posádkou. Jestliže se jim podaří ji dostihnout, jistě se ukryjí někde v závětří a přečkají bouři tam. Pokud ne…“ Pokrčil rameny. „Také se může stát, že ji už nikdy nenalezneme. Při startu zapomněla aktivovat radiomaják. Může se stát, že bouře srazí její letoun k zemi a písek jej zasype. V železité marťanské půdě lze jen těžko lokalizovat cokoli, co by mělo umělý původ…“ Podíval se po Rayovi a zase se vrátil očima k paní Haju. „Ocenil bych, madam, kdybyste opustila terasu a odebrala se do foyeru. Odtamtud vede otevřené schodiště do spodních pater, která budou bezpečná, i kdyby systém silových polí docela zkolaboval. Je nutné odejít hned, protože toto schodiště přestane být bezpečné, pokud se živlu podaří dostat se přes současnou ochranu.“
Paní Haju pokývla, a v prvním okamžiku se ohlédla po Rayovi, jako by čekala, že jí nabídne doprovod. Teprve pak si uvědomila, že je to přece jeden z těch přihlouplých patriarchálních zvyků, jimiž už stačila za dobu svého působení na Zemi nasáknout a skoro popoběhla, aby to Raye nakonec přece jen nenapadlo.
Raye taková galantnost samozřejmě napadla, ale v hlase svého nadřízeného vycítil cosi, co by tam být nemělo.
„Pane?“ zeptal se, když se paní Haju vzdálila z doslechu.
„Kde je Mark Stone?“ zasyčel v tomtéž okamžiku generál Khov.
„Nevím, pane,“ pokrčil Ray rameny docela lidsky. „Ráno jsem ho viděl v baru na nejspodnější etáži. Pokoušel se tam ukrýt před Lindou Petrovovou. Z její strany láska na první pohled, řekl bych. Pronásledovala ho celý včerejší večer, a…“
Khov na okamžik vypadl ze svého výrazu ‚maximální zášť‘. „Kdo to, ksakru, je, ta Petrovová?“
„Příjemná blondýnka, jen zřejmě není zvyklá někoho jiného pustit ke slovu, pane. Včera se Markovi představila jako lingvistka, kterou velmi zajímají jeho zkušenosti s výukovými programy jazyků, na nichž prý pracovala, a k tomu ještě dodala, že je dobrou přítelkyní slečny Swensonové. Ta druhá skutečnost zřejmě nabyla zvláštní důležitosti, když se po dvou hodinách vodopádu jejích slov rozhodoval, jestli zbaběle uprchnout nebo ji poslat do… do šrotu, pane.“
Generál Khov náhle vykročil. Ušel pět kroků, otočil se a rázoval zpět. Oběma rukama zašátral po kapsách, až našel, co hledal, vytáhl na světlo právě se rozžínajících lamp vnějšího osvětlení pouzdro na doutníky a jeden si vytáhl. Vztekle ukousl špičku a blýskl očima po Rayovi: „Oheň?“ zeptal se.
Ray zavrtěl hlavou: „Chtěl jste mi cosi říct?“ Znal generála Khova dobře a věděl, že doutník a přecházení v devětadevadesáti případech ze sta signalizují vrcholné rozčilení.
„Neříkejte, že nemáte oheň! Pamatuji se přece, že v pravém stehně máte schránku na různé praktické hlouposti…“
„Tu mám v levém stehně, generále,“ odtušil Ray. „Ale v pravém mám několik ampulí důležitých medikamentů a tekutin, jako je zásoba pro případnou nutnou transfúzi krve kapitánu Stoneovi. Pro vás bych tam měl něco pro snížení krevního tlaku.“
„Nechte toho, Rayi! Začínáte být drzý jako Stone! Dokážete se s ním přece telepaticky spojit, ne? Kontaktujte ho!“
Android se zarazil: „Pane? Co se stalo?“
Generál Khov měl pravdu. Ray patřil k těm několika málo exemplářům modelu, vybaveného psychickým zesilovačem, který umožňoval přenos myšlenek mezi androidem a majitelem.
„Zkuste to!“ zavelel generál.
Marku? zkusil to Ray.
Chvíli čekal a díval se, jak generál nervózně přechází sem a tam.
„Nic,“ řekl nakonec.
„On se ztratil, Rayi!“ Generál Khov byl bledý a věděl, proč. V hlasování na konci jednání bude třeba každého hlasu, a teď kapitán Mark Stone, vyhlašovaný za nejschopnějšího člověka SDPP, provede takovou pitomost!
„Určitě nezemřel, generále,“ řekl Ray. „I kdyby umíral – ve spánku, v bezvědomí, či pod nějakými drogami – vycítil bych to.“
„Tak jak to, že o něm nic nevíte?“ vyjel generál Khov.
„Může být někde daleko…“ Teď už se znepokojil i Ray.
„Třeba v oblasti kráteru Garen?“ vyhrkl generál.
Ray mlčel, a kdyby byl obyčejným člověkem, bylo by na místě říct, že mlčel ohromeně. „Ve směru na archeologické naleziště Čtyřka A v Gigantům Sinus? Chcete říct, pane, že…“
„Jo, Rayi, správně. Chci říct, že ten floutek nám možná vyvezl na smrt, přímo do centra té bouře, dceru jedné z nejvlivnějších delegátek mezi těmi, kteří se ještě nerozhodli, na čí stranu se přidat. I kdyby se ještě tu potrhlou mladou archeoložku podařilo zachránit, argument, že se muž, jehož sami zviditelňujeme jako toho nejschopnějšího, projevil jako hlupák, jim z ruky nevyrazíme. Můžeme to tu klidně rozpustit a souhlasit se vznikem té druhé organizace, i když je všem nad slunce jasné, že Etno-eko nezůstane jen u dozorování, aby se nikdo nevměšoval do vývoje na ostatních planetách, ale mají v programu také odstraňování špatných vlivů, ovlivňujících vývoj. To bude v praxi znamenat, že se chystají sami rozhodovat o tom, které národy chránit víc a které méně. Která společenství víc a která méně…“ Pořád držel v ústech nezapálený doutník a skoro čtvrtinu ho už nevědomky sežvýkal. „Musíte mi ho najít, jasné, Rayi?“
Velitel směny velínu silové ochrany Kongresového centra zachytil koutkem oka za sebou cosi, co nebylo docela v

pořádku, přestal se česat a otočil se na patě: „Co máte, Taylore?“ zeptal se.
„Zkolabovaly vrhače v sektoru El až E8. Z celkového počtu šestnácti nám jich tam zbylo osm. A jeden z nich už taky dlouho nevydrží.“
Velitel směny odhodil hřeben, protože bylo nad slunce jasnější, že ho za chvíli ta písečná bouře pořádně rozcuchá.
„Záložní systémy?“ zavelel.
Podporučík potřásl hlavou: „Mluvil jsem právě o záložních systémech, pane. Ty původní jsou už půl hodiny mimo provoz. Navrhuji vyhlásit okamžitou evakuaci do spodních pater.“
„Jo, vyhlaste to, Taylore,“ zahuhlal velitel směny. „Jsme tu v suterénu, takže zatím v bezpečí. Proto zůstaneme na svých místech, nebudeme se pokoušet popovídat si s rodinama, ale budeme bojovat o každou minutu pro tohle centrum! Jasný?“
„Vypadl další úsek!“ zaječel od pultu další z dispečerů. „Všude se to hroutí, pane! Vyhlaste ten poplach! G7 už je taky v prdeli!“
Skryté reproduktory se rozječely poplachovým tónem a světla se barevně rozblikala přesně v pořadí, daném pro vyhlášení poplachu.
Náhle všechno pohaslo. Z foyeru se rozlehl výkřik, a světla se znovu rozsvítila v nouzovém režimu.
„Vypadává zdroj energie,“ řekl Ray.
Generál Khov vzhlédl k vrchlíku kopule silových polí a dobře si všiml blýskání při nestandardní interferenci silových polí. Jejich jediná ochrana před písečným orkánem se hroutila…
„Rychle,“ zamumlal nervózně a přidal do kroku.
Lidé ve foyeru vyhlídkové terasy zničehonic zapomněli na okázalé pohrdání bouří a tlačili se k dvojitým dveřím, vedoucím na otevřené schodiště, zvenčí přilepené ke stěně budovy. I před mahagonově hnědými dveřmi zdviže se tísnilo několik desítek lidí, ale většina neměla trpělivost a dost silné nervy na čekání, až se zdviž zase vrátí.
Všichni byli nápadně tiší a o to usilovněji se snažili postupovat.
„Uvolněte místo, prosím!“ křikl generál Khov a začal si razit cestu chumlem mužů a žen před terminálem schodiště.
„Místo pro velvyslankyni, paní Haju!“
Nepustili ho. Nakonec se smířil s tím, že se mu podařilo prodrat až na tři metry ke dveřím a dál už musel postupovat s davem, Cítil, že se paní Haju drží zezadu overalu jeho uniformy. Záda jí kryl Ray.
Jen sem tam někdo polohlasně promluvil, ale jinak všichni mlčeli a v duchu se těšili, až projdou dveřmi, vykládanými mramorovaným titanitem, seběhnou po schodišti dolů, a zase se vrátí do budovy. Dole v nejspodnějších patrech bylo dost barů, restaurace, a dvě skvělé kavárničky, kde se dá nečas vydržet, i kdyby trval třeba celý týden. Byl tam i sklad provizorních lůžek, a zásoby potravin na dva měsíce…
Generál Khov by vlastně kdykoliv jindy takové zdržení jednání, které je čekalo, uvítal. Poté, co jeden novinářský šťoura vypočetl, že čtyři z dvaceti nejnebezpečnějších narušení zákona o nevměšování v posledních pěti letech mají na svědomí zběhlí a bývalí agenti SDPP, se nálada mezi vyslanci osmdesáti planet Pozemské Unie výrazně obrátila právě proti jeho organizaci, i když musí být i malému dítěti jasné, že pokud by se o takové narušení pokusil někdo, kdo nemá řádnou průpravu, nikdy by se nejednalo o nic významného, protože by prostě takový blázen v cizím světě nepřežil první dny.
To už ten pisálek… Jmenoval se… Generál Khov si najednou nemohl vzpomenout. Jmenoval se… Shackleton! Ano!
To už si nespočítal, že za čtrnácti případy z těch dvaceti stála armáda a zvláštní jednotky denebanského císaře. A kolik agentů při tom padlo! Takové hlupáky měl nejraději, kteří umějí jen bourat, co jiní postavili a hledat na té stavbě každou chybičku. Sami se přitom nehodí ani do betonu.
„Byla by to zvláštní náhoda…“ nahlas promluvil kdosi po jeho pravici.
Generál Khov se ohlédl. Další takový! Hned poznal Jerryho Pontmana. Zatím mu sice nemohl nic vytknout, a dokonce o něm kdysi u sklenky prohlásil, že je jedním z mála, kdo se snaží vždycky informovat podle pravdy a ne jen opisovat oficiální stanoviska.
Pontman se sunul k východu, ale mluvit nepřestával, i když mu tak blízko východu už určitě do úst vnikal zvířený prach, který se usazoval všude kolem, na ramenou slavnostních obleků, i na poodhalených ňadrech žen. Teď si všiml generála a obrátil se svou řečí k němu: „…Hodně zvláštní náhoda, kdybychom tady všichni zahynuli, nemám pravdu? Je tady kompletní politická elita Pozemské Unie. Prezident, představitelé jednotlivých planet, velitel SDPP, velitel Vesmírné policie, velící admirál flotily…“
„Hrome, to je pravda,“ zamumlal Khov pro sebe.
„Co tím chcete říct?“ křikl na něj zepředu jeden z prezidentových poradců, který se tu zapomněl. Ostatní poradci si už o čtyři etáže níž jistě dávali tequilu z marťanských netřesků.
„To je přece nabíledni! Kdybychom tu všichni zahynuli, nastalo by mocenské vakuum a Unie by se zhroutila jako domeček z karet. Není přece žádné tajemství, že k Unii jsou přidruženy i světy – a zejména se to týká těch, jejichž systémy se nacházejí ve směru k denebanskému sektoru – jež jejich politická reprezentace přivedla na pokraj hospodářského a morálního krachu, zabezpečila sebe a své klany, a pak jménem lidu své planety požádala o vstup, aniž brala v potaz skutečné zájmy obyvatelstva. Unie tak rozšířila sféru svého vlivu právě tím směrem, kterým potřebovala a často za příslib, že nebude prošetřovat některé případy zlodějského hospodaření z minulosti…“
„Mohl bych jmenovat konkrétně,“ nabídl Ray generálu Khovovi, ale dočkal se jen vzteklého mávnutí rukou.
Novinář ještě neskončil: „Národy těchto světů nehledí ke kosmodromům, označeným emblémem Unie, zrovna s pochopením, a budou první, kdo využije případné oslabení Unie k odtržení. Jistě budou mít na mysli jen svoje zájmy, ale třeba takovým Denebanům se to bude moc hodit.“
„Co, hrome?“

„Jestli nás to tady všechny smete do…“
Fronta ke schodišti se posunovala velice pomalu. Poryvy vichru už prostupovaly vynechávajícím silovým polem a cloumaly s kovovou konstrukcí schodiště jako dítě s hračkou.
„Nevyvolávejte paniku, pane Pontmane!“ uslyšel generál Khov známý a nepříjemný hlas. Ten pisálek Shackleton tu je taky?
„Přesně takhle se na těch planetách odpovídalo těm, kteří argumentovali proti Pozemské Unii, pane Shackletone!“ odsekl Pontman „Kdo poukázal na nesmyslnost přistoupení, byl lump, ale tihle lidé uvažovali správně. Bylo jim jasné, že v případě rozsáhlé války s Denebany budou v první linii a Pozemská Unie je potřebuje především jako nárazníkové pásmo.“
Komplex Kongresového centra se zachvěl potřetí. Kdosi vykřikl hrůzou a foyerem se rozlehlo příšerné zaskřípění. Ochranné silové pole se definitivně zhroutilo a orkán vtrhl na území do té vteřiny ještě ovládané lidmi. Schodiště se pokroutilo jako by bylo jen ze slaboučké kovové fólie, a ti, kdo nestačili včas přeskočit zábradlí a zlomit si dole nohy, zůstali náhle uvězněni v titanoplastovém krunýři pomačkaného schodiště. Sevřelo je jako šelma v předsmrtném zápase, když se jí ještě podaří dostihnout lovce. Zábradlí se ohnulo ke schodišťovým stupňům. Hned nato následný póry v živlu vytrhl schodiště z ukotvení a mrštil jím proti budovám technického zabezpečení komplexu. Dřív než se tak stalo, znovu zhoustla rudá mlha, a nikdo už neviděl, jak se schodiště roztříštilo o betonovou zeď a rozpadlo se na několik kusů. Výkřiky zanikly v ječivé kakofonii bouře a každý z těch umírajících už křičel jen sám pro sebe, aby nějak zabil těch pár vteřin, než potká samu smrt.
Do foyeru vtrhla vichřice. Prach a písek vtrhly nově vzniklým otvorem po schodišťových dveřích do foyeru a v mžiku se při stěnách objevily návěje prachu. Všechno se to zběhlo během jedné, dvou vteřin. Dva muži dveře přitáhli a zajistili je proti opětovnému otevření.
„Moje dcera je tam venku…“ zajíkla se paní Haju. Jako v mrákotách ucítila, že ji generál Khov bere za zápěstí a bez vůle se nechala vést.
Ven už nemohli, nebylo kudy. Dav se jako zrnka písku v rýžovací pánvi přelil ke dveřím zdviže, a ty, kteří tu dosud spořádaně čekali až na ně přijde řada, vytlačil k protější zdi.
Uprostřed místnosti se stříbřitě leskla malá, elipsovitá fontánka z jednoho kusu aramijského mramoru, a právě k ní generál Khov mířil. Bleskurychle si sundal overal uniformy velitele SDPP, hned nato košili a overal si zase oblékl. Vzápětí ji už trhal na pruhy a házel do vody. Dva rychle vyždímal, jeden si převázal přes nos a ústa a druhý uvázal paní Haju. Ostatní pruhy látky nechal v nádržce pro ostatní, a už se také sbíhali ti, kteří si uvědomili, jak dobrý nápad to je.
„Zřejmě se budeme muset…“ zamumlal generál Khov přes látku.
„Zdviží se dolů nedostaneme,“ uhodl Ray jeho nápad. „Jedině násilím. Registruji známky vzrůstající hysterie. Dá se očekávat, že tu do tří minut vypukne panika a lidé začnou bojovat o místo v kabině výtahu.“
Kolem portálu zdviže se vzdouval chumel lidí jako vystrašená chobotnice.
„Pokusím se tu udělat pořádek, Rayi, třeba mi někdo z nich pomůže.“ Bradou ukázal na hlouček mužů a žen, kteří se nepřidali ke vzmáhající se bitce o místa ve zdviži. Právě přijela kabinka a dveře se otevřely… „Paní Haju je jedinou vysoce postavenou osobou v této místnosti, proto je třeba ji zachránit přednostně.“
„A ještě vy, generále,“ podotkl Ray.
„Čert mě vem! Bude, jak jsem řekl!“
Panel zdviže se rozblikal oranžovým světlem a zhasl. Definitivně vypadl i zdroj energie. Byli v pasti.
Generál Khov se jen ohlédl, ale neztrácel čas: „Máš svůj antigrav v pořádku, Rayi?“ zakřičel do vzrůstajícího křiku, pláče, kvílení vichřice a rachotu desítek tun zrnek písku neustále vrhaného proti zdem budovy. Viděl, že mu android přikyvuje na odpověď a spokojeně se zašklebil. „Výborně! Dávám ti rozkaz použít dezintegrátor! Uděláš otvor v podlaze a pomocí antigravu sneseš paní Haju o patro níž. Tam už jsou schodiště vedena vnitřkem budovy. Chci mít jistotu, že dorazí, kam má. Takže ji doprovodíš! Sestoupíte až na nejnižší patro a po zelených šipkách budete pokračovat do suterénu. Tam ji předáš správci místnosti, už bude určitě na svém místě. Ať jí dá něco pro uklidnění. Pak se vrátíš a pomůžeš zachránit co nejvíc lidí. Jde o vteřiny, Rayi! Zdá se, že to tu vichr všechno opravdu smete.“
„A vy, generále?“ Ray už vzal paní Haju do náruče. „Mark Stone by mi nikdy neodpustil, kdyby se dozvěděl, že jsem vás tu nechal!“
Generál zbrunátněl. „Toho vašeho Stonea může zachránit jedině to, že já dnešek nepřežiju! To přísahám!“ Všiml si, že Ray chce ještě něco říct a zvedl ruku, aby ho zarazil: „Do akce!“ Otočil se a rozběhl se k hloučku lidí, stojících stranou. Všiml si mezi nimi i Pontmana a zamířil přímo k němu. Mohl to být silný spojenec a nejen pro tuto chvíli…
Komplex Kongresového centra se zachvěl počtvrté a tentokrát třes trval mnohem déle než předtím. Namáhání hlavních nosníků dvakrát překročilo mez pružnosti a v titanoplastových profilech se objevily praskliny. Ray rozpoznal zprvu neznatelné narušení stability podlahy a v mžiku vyhodnotil situaci. Dvacet vteřin do zřícení! Na vyřezávání otvoru do podlahy už nebude čas!
V posledním okamžiku se vznesl i s paní Haju v náručí do výšky tří metrů nad podlahou. Ve stejné vteřině se podlaha foyeru potáhla pavučinou prasklin.
Nějaká žena vyjekla a padla na kolena. Rozlehlou místností zaduněla rána a napříč foyeru se rozevřela dvoucentimetrová trhlina, táhnoucí se ode zdi ke zdi. Okamžik nato se obě desky podlahy vzpříčily proti sobě, kusy plastobetonu a ulámaných titanoplastových vzpěr se rozlétly po místnosti. Jednomu muži kus vzpěry rozbil čelo a druhému se zasekl do břicha.
Obě desky podlahy dál tlačily proti sobě a další vteřinu nato se proti sobě zvedly a vylomily vzhůru. Lidé popadali jako kuželky. Jak se obě půlky skořepiny podlahy tlačily proti sobě a zvedaly se proti stropu, jejich sklon se zvětšoval. Koberce na podlaze i s lidmi, kteří na nich stáli, začaly sjíždět ke stěnám. Někdo upadl, a strhl s sebou i další…

Ray překontroloval svou zásobu energie, a slétl k dívce, jejíž hmotnost by v součtu s váhou paní Haju neměla překročit jeho nosnost a znovu se i se svým dvojnásobným nákladem vznesl nad podlahu. Víc jich v tuto chvíli zachránit nedokázal. Nemohl prorazit cestu podlahou, protože by se okamžitě zhroutila celá konstrukce i se střechou a všechny by pod sebou pohřbila…
Desetimetrový kus podlahy se náhle na jednom místě odtrhl i s kusem vnější stěny a vypadl ven. Mezi zdí a zubatým okrajem podlahy se otevřela smrtící hladová ústa a začala nasávat a polykat nešťastníky po dvou, po třech naráz.
Ray se svým nákladem vylétl nahoru ke konstrukci střechy, počkal až venku na chviličku poleví poryvy vichřice, a v prvním takovém okamžiku vyřízl otvor do stropu. V mžiku přitiskl obě ženy k sobě, tváří ke své hrudi, natočil se tak, aby je při případném nárazu kryl vlastním tělem. Otvorem vnikl do přechodové zóny budovy mezi stropem foyeru a střechou, vyřízl otvor do střechy a vypnul antigrav.
V tom okamžiku se ho zmocnil průvan a vysál ho ven z budovy.
Nevzpíral se. Věděl, co dělá. Během několika vteřin jej větrná smršť vynesla až nahoru, do horních vrstev písečné bouře. Slyšel, jak ženy lapají po dechu, věděl, že teplota tak vysoko nad povrchem Marsu je pro člověka nesnesitelná a obsah kyslíku v už tak řídkém vzduchu nedostatečný, ale pro tuto chvíli se nedalo nic dělat. Mohl jen doufat, že to ty dvě vydrží…
Počkal pár vteřin, na ten nejpříhodnější okamžik, a když se dostal do vrstev, kde bouře neměla takovou ničivou sílu, znovu zapnul antigrav a vyrazil po tečně k oku smršti pryč…
Po čtvrthodině s nimi mohl bezpečně přistát o padesát kilometrů dál, na místě, které bouře minula. Vlastně přistát musel, při boji s písečnou bouří vyčerpal devadesát pět procent energie.
Podle mapy byli blízko, sotva deset kilometrů, od rudokopeckého tábora Kesera 78. Věděl, že jeho velitel nevidí v táboře ženy rád, ale teď nastala mimořádná situace…
3.
„Hrome!“ zaklel Mark a zastavil se. Martana proběhla kolem něho, jako by neviděla, co se děje. „Stůj!“ vykřikl naplano do jekotu vichřice a strhl ji k sobě. S bolestivým výkřikem padla do písku. Hladina nejhustšího písečného proudu se nad ní zavřela jako voda.
Mark jí pomohl zvednout se do podřepu a prstem sklepal nánosy jemného prachu z míst, kde kyslíková maska přiléhala k tváři.
Dál nemohli. Vichr tu obnažil skalní plotnu, ostře se lomící směrem dolů a v těchto místech všechen písek smetal dolů přes kamenný schod. Přímo před nimi se tu kolmo ke směru vichřice rozevírala široká trhlina v zemi. Pravda, byla po okraj zasypaná pískem, ale Mark Stone se dávno naučil takovým překážkám nedůvěřovat. Na pruhu země před nimi se netvořily přesypy, jako jinde, a to znamenalo, že prach a písek, který zanesl jícen škvíry, neudrží váhu dalších a dalších písečných zrnek a pohlcuje ho jako hladina jezera přijímá vodu z potoků. Protější strana záludné pasti se ztrácela v písčité mlze, ale i kdyby byla na dohled nějakých pěti šesti kroků, neodvážil by se přeskakovat.
Naklonil se k dívce, chytil ji za hlavu a natočil si její ucho k ústům. Zprvu se pokusila vysmeknout, ale záhy pochopila a počkala: „Musíme to obejít!“ zařval a vůbec si nebyl jist, jestli mu v rachotu bouře mohla alespoň trochu porozumět a pro jistotu naznačil rukou směr podél okraje trhliny.
Nechápavě k němu zvedla zrak a máchla rukou v původním směru.
Vichřice kvílela jako čarodějnice zaživa stahovaná z kůže a její hlas přeskakoval do tónin, neslyšitelných pro lidské ucho.
Mark položil ruku na její a ukázal podél okraje trhliny: „Tam!“
Zavrtěla hlavou a z očí, skrytých pod průhledným štítkem kyslíkové masky, se dal vyčíst strach. Nebo zoufalství…
Pomohl jí postavit se na nohy a pevně sevřel její ruku. Už delší dobu se proklínal, že si zapomněl z letounu vzít lanovou zabezpečovací techniku. Ruku v ruce byli ve vichřici oba strašlivě neohrabaní, a jejich těla, kráčející vedle sebe, tvořila příliš velkou plochu pro nápory větru.
„Jdeme!“ zabručel sám pro sebe, a aby poznala, že je čas jít dál, stiskl jí prsty o něco víc.
Vykřikla.
Ale ne bolestí. Chytila se ho i druhou rukou a stáhla ho k sobě. Cosi přeletělo nad nimi. Stačil jen koutkem oka spatřit černočerný stín na temném rudohnědém pozadí. Víc vytušil, než spatřil, co se stalo. Martana mu zachránila život. Kdyby Mark pořád ještě stál, byl by nejspíš bez hlavy.
Ohlédl se za tím. Na písčině sotva tři metry od zubatého okraje trhliny ležela prohnutá dvířka jejich helijetu a už se začínala pomalu propadat do písečné pasti. Čím dál rychleji… Zapomněl je zavřít, a vítr je utrhl.
Zarazil se. Ne! Vichřice by je nevyrvala, ani kdyby je nechal dokořán. Přibouchla by je! To znamenalo, že orkán pohnul celým helijetem! Martana Bejvloo zařičela hrůzou, dokonce to zaslechl, a ucítil, jak ho bije pěstičkami do hrudi. Dívala se proti větru, opatrně, jen se skloněnou hlavou, ale…
Mark se ohlédl taky a ucítil, jak mu vstává husí kůže po celém těle. Na vrcholku nejkrajnější duny, přímo nad nimi, se vynořilo cosi obrovského.
Helijet! blesklo jim oběma hlavou. Orkán před sebou valil jejich letoun, jako by to byl modýlek z lehkého plastiku. Těleso letounu srazilo vrcholek duny a na několik vteřin uvízlo v hlubokém jemném písku na závětrné straně…
„Kruci!“ zařval Mark a rozběhl se i s dívkou po umeteném skalnatém povrchu pryč. Uběhli ale jen sotva dvacet metrů, zastavili se a ohlédli.
Příšerný skřípavý jek znásilňovaného kovu, drhnoucího pravěkou skálu, přehlušil na chvíli i ječivé kvílení orkánu. Helijet dřel přídí po skále a nápor vichru jej tlačil přímo do jícnu rozšklebené trhliny…
Mark Stone padl na všechny čtyři a strhl k zemi i dívku. Helijet sklouzl po kamenné hraně a zajel useknutou přídí do písku. Začal se ponořovat.

Půda se pod nimi zachvěla a vzápětí uslyšeli vzdálené, tlumené zadunění…
Museli dál. Po čtyřech se plížili podél okraje trhliny, a doufali, že je příští nápor vichru nesmete do písečné tůně… Až po půlhodině konečně minuli konec trhliny a mohli zase změnit směr, jít po větru…
Temný, jednolitý val skalisek se před nimi zvedl náhle a děsivě. Za hezkého počasí, kdy je obloha jen slabě naoranžovělá či červánková, podle toho, od které pouště to ráno vane vítr, by ten, kdo by sem zabloudil, nedokázal víc než beze slova obdivovat příkré stěny vzniklé vyšplíchnutím horniny, roztavené nárazem meteoritu, a vzápětí zase ztuhlé na chladnoucím vzduchu.
Teď však nad východním okrajem kráteru Garen vládlo šero. Neviděli dál než na dvacet třicet metrů, a gigantická, hrozivá bariéra se před nimi zvedala do nedohledné výšky.
„Už nemůžu!“ Martana padla na břicho do písku. Připlazila se k Markovi, přijala podanou ruku a zase se zvedla na kolena. Naklonila se mu k uchu a na okamžik si odtáhla masku z obličeje: „Nemůžu!“ Svezla se na zadek a zůstala sedět.
Beze slova jí přitiskl masku zpátky na tvář a pohrozil jí prstem.
Bojovala. Znovu si strhla masku a přitom si rukou kryla tvář před bičujícími zrníčky písku: „Nemůžu!“ Zase si masku nasadila a posadila se. Cítila, jak se o ni zezadu začíná opírat návěj písku, ale neuhnula. Naopak, pro tu chvíli to bylo příjemné.
Nacházeli se pár desítek metrů před skalní stěnou, možná třicet, možná čtyřicet, ale Mark váhal. Uvědomoval si, že jiná cesta, než vpřed není, ale tam, při úpatí kamenné stěny, mohlo číhat nebezpečí v podobě dalších prašných jam.
Na okamžik se rozjasnilo. Trhlinou v mračnech proniklo slunce a osvětlilo bizarní krajinu, tichou, nepřístupnou skalní stěnu, rozdrásanou jakoby prackou obrovského netvora, který se tudy chtěl vydrápat nahoru, když byla skála ještě měkká.
Mark vzhlédl a zatrnulo mu. Popadl dívku za ruku a vytáhl ji na nohy.
Cosi zabublala do masky, ale toho si nevšímal. Viděl cosi jiného.
Tuny a tuny písku a prachu, vymodelované vichrem do jakýchsi opěrných pilířů, vzepřených proti skále. Už pochopil, co to předtím uslyšeli za zadunění, i proč se jim půda zachvěla pod nohama… Jako by ho příroda chtěla ujistit, že má pravdu. Jeden z prachových pilířů v tu chvíli neudržel svou vlastní váhu, a náhle se sesunul. Mračno prachu vyrazilo do stran a o vteřinu později zaduněla země pod úderem mnoha tun materiálu. Otřesy půdy rozpohybovaly další pilíř, podepírající skálu už mnohem blíž k nim…
Zase se zatáhlo a vichřice jim okamžitě vyhnala z hlavy myšlenky na slunce. Ztratili se v mračnu rudého prachu, zvednutého posledním sesuvem. Držel ji za ruku a nepouštěl. Měl strach, že se mu vysmekne a rozběhne se zpátky. Pomalu se sesouvající písečné pilíře budily děs i v něm.
Na místě, kde se zřítily tuny písku, už vichr začínal modelovat další pilíř. Marka napadlo, že tohle je jediná možnost, jak se bez nebezpečí dostat až ke stěně.
„Jdeme!“ křikl do masky a přinutil Martanu vstát.
Ucukla, jenom zjistila, kam zamířil. Zavrtěla hlavou.
Sklonil se k ní a poodtáhl si masku od obličeje. „Musíme tudy, děvče!“
„Počkáme tady!“ křikla do masky, ale bylo to blízko, a rozuměl jí dobře.
„Ne! Ubičovalo by nás to tu k smrti. V tomhle se nemůžeme ani napít, vytrhlo by nám to láhev z ruky. Tyhle masky nejsou konstruovány do písečné bouře, ale jenom do vyšších poloh, kde je příliš řídký vzduch! Na pití bychom si ji museli sejmout docela a nemluvím už vůbec o tom, co by se dělo při vykonávání fyziologických potřeb. Ten nejjemnější písek se dostane úplně všude! A není to příjemné!“
Nehýbala se.
„Pojď, krucinál!“
Půdě těsně pod skalním úpatím, zdálo se, mohli věřit, jinak by neudržela obrovskou tíhu písečných pilířů. Mark zamířil k místu, kde se před několika minutami zřítil jeden z nich. Jen tudy se mohli bez nebezpečí zasypání dostat až ke stěně a Mark doufal, že právě tam někde narazí na jeden ze „škrábanců“, hyzdících skálu, kterých si všiml předtím, když se na okamžik krajina prosvětlila zředěným slunečním světlem.
Neměl tušení, jak je „vryp“ hluboký, a jestli se jím dá vyšplhat nahoru. Už vůbec nevěděl, jestli tahle cesta náhle neskončí v polovině skalní stěny a nezbude jim než zase sešplhat zpátky dolů. V takovém případě by skončili vyčerpaní a neschopní bojovat dál…
Jenomže pro tuhle chvíli jiná cesta nebyla. Podle charakteru skály se nedalo doufat, že by ji někde narušoval rozštěp nebo že by ji na některém místě v minulosti narušily tektonické otřesy…
Musel zkusit tohle! Dostat se co nejvýš, a pak doufat, že horní třetina kamenné stěny bude narušená vichry, sluncem a vodní erozí. Konečně, kráter Garen zdobí Martovu tvář už několik milionů let, a ještě před dvanácti tisíci lety byl zatopený mořem. Tam nahoře… Podvědomě vzhlédl. Tam nahoře by mohl být okraj kráteru narušený mořským příbojem…
Větrné víry je srážely k zemi a co chvíli si jimi pohazovaly ze strany na stranu.
Dostali se na nějakých dvacet metrů ke kamenné stěně. Už viděli „škrábance“ ve skále a zdálo se, že to jsou skutečně hluboké vrypy, jakési komíny, v nichž bude možné zapřít se mezi stěnami a šplhat nahoru.
Čím déle bouře zuřila, tím častěji se stalo, že cítili, jak se jim pod nohama zachvívá země. Základny pilířů nemohly vydržet čím dál větší zatížení a bortily se.
Ke skále to už měli kousek, ale v postupu vpřed je brzdila hromada písku, která tu zbyla po zříceném pilíři, a kterou ještě víry písečné smršťě nestačily rozmetat. Písek jim ujížděl pod nohama, bořili se do něho až po kolena, ale snažili se postupovat stále rovně, kolmo ke skalní stěně. Kdyby se písečnou hromadu pokoušeli obejít, dostali by se až moc daleko do sektoru, na který se sesunou tuny písku, až se zřítí právě ten sousední pilíř…

Znenadání se Martana zastavila a vzhlédla nahoru. Mark ji podvědomě sevřel trochu silněji a přitáhl. Vmžiku se patami zabořil do písku až do půli stehen.
„Hrome!“ zaklel.
Martana pomalu odvrátila zrak od neskutečných architektonických prvků, které tu vytvořila příroda a spěšně mu podala ruku. Možná jí právě v tom okamžiku došlo, co jim hrozí, když na tomto místě zůstanou dlouho. Zvedla ruku a ukázala nahoru.
„Jo,“ pokývl Mark. „Spadne to, a jestli budeš dělat hlouposti…“ S heknutím se vyhrabal z písečné pasti, překulil se o krok dál a opatrně se zase postavil.
Přísahal by, že dívka najednou šlape rychleji. Ohlédl se na ni a povzbudivě se do masky usmál, jako by snad jeho úsměv mohla spatřit.
Poslední dva kroky – a konečně se dostali těsně pod vrcholek sesuté hromady. Nebyl čas na radost. Mark klesl na kolena a stáhl Martanu s sebou. Gestem jí naznačil, co chce udělat, pustil ji, a skutálel se po svahu dolů na druhou stranu. Nečekala na nic a pustila se stejně krkolomným způsobem za ním.
Země se otřásla a shůry se se zaduněním zřítily slepené bloky toho nejjemnějšího prachu…
Martana se sklonila k zemi, vzala jeden z těch slepených kousků a zvedla si ho k očím.
„Voda!“ vykřikla. Nebylo jí rozumět, ale Mark pochopil a zaklel. Jestli to není jen nepatrný pramínek, a někde tam nahoře je nějaká vodní nádrž, pak mají ještě větší problém než s tou bouří… Domyslet nestačil. Koutkem oka spatřil, jak se pilíř z písku jen o pár kroků dál od nich hnul. Zprvu neznatelně…
„Pozor!“ zařval. Popadl dívku za ruku a přitlačil ji ke skále. Byla vlhká (ta skála), a to mohla být výhoda pro šplhání nahoru, protože při vzepření se mezi stěnami skalního komína bude tření vyšší a nebudou muset vynakládat tolik námahy… Hnal se podél stěny a Martanu táhl za sebou… Shůry se zřítil obrovský kus písku, ještě ve vzduchu se napůl rozpadl a s příšerným zaduněním dopadl na dvacet kroků od nich. Už tak malá viditelnost se ještě zhoršila.
Tápali po stěně a pátrali po výklenku, kterým by mohli vstoupit do spodní části „škrábance“. Nedaleko nich zaduněla země pod dalším blokem písečné stavby…
„Tady!“ vydechl Mark, když mu ruka, tápající po skále, na okamžik utkvěla v prázdnu. Obrátil se, přitáhl si dívku až k sobě, přimáčkl ji ke skále a gestem jí naznačil, aby ji nenapadlo jít za ním. Udělal ještě krůček, a pak opatrně vsunul nohu do výklenku a opřel ji o písek na zemi.
Držel.
Mark si bleskurychle shodil z ramen batoh, vytáhl baterku a přes prsty pustil do výklenku trochu světla. Věděl, co dělá. Pokud tu někde byli jedovatí pavouci druhu Arachnea Anavi Avolisipsop, na něž se dalo sem tam narazit ve skalnatých oblastech kolem moře Tharsis, nechtěl je k sobě zbytečně světlem přivolávat. Bylo jen dobře, že je písečná bouře zahnala do škvír a puklin.
Výklenek byl hluboký dva metry, široký sotva metr, ale bohužel se zdálo, že se nahoře zužuje. Na druhé straně měl výhodu, že se netáhl přímo kolmo nahoru, ale přes skalní stěnu šikmo pod úhlem šedesáti stupňů, a to by jim mohlo výstup značně zjednodušit. Mark ještě vyběhl z výklenku ven a podél skalní stěny pronikl o nějakých deset metrů dál a zase se vrátil, když další „škrábanec“, jehož spodní konec by sahal až dolů k zemi, nenašel. Vrátil se, natáhl ruku po Martaně a vtáhl ji do výklenku. Beze slova ukázal nahoru a vybídl ji, aby šplhala první.
Odtrhla si masku z tváře, a dřív než stačila cokoliv říct, umlčel ji poryv vichřice a sprška ostrých zrníček písku, které se jí jako broky zasekaly do tváře.
Setřel jí kapičky krve a násilím jí nasadil masku zpátky. „Vy lezete první!“ zasyčel jí do ucha. „A bez debat! Kdybyste se neudržela, já mám šanci vás udržet, ale kdybych lezl já první a zřítil se, tak smetu i vás! Vím, že pocházíte ze společnosti, kde ženy nejsou zvyklé v čemkoli poslechnout muže, ale tady nejsme na večerní recepci, kde to možná funguje. Tady jde o život!“
***
„Rayi?“
Android se narovnal a ohlédl se. Paní Haju se sotva držela na nohou, ale belhala se k němu a ve tváři měla starostlivý výraz. „Madam?“
„Jste v pořádku, Rayi?“
„Jistě, paní Haju. Jenom moje energetické rezervy jsou vyčerpány. K nejbližšímu obydlenému místu to máme tímto směrem přibližně deset kilometrů. Nemám však už zdroje, abych vás tam dopravil. Cestou bych zkolaboval a vy samy byste cestu k táboru nenašly. Proto musíme pěšky.“ Ohlédl se i po dívce, kterou si přibral k paní Haju a jeho nálada se vůčihledně zhoršila. Upovídaná Linda Petrovová nebyla ta nejlepší volba…
Světlovlasá dívka však jeho pohled pochopila jinak. „Zajímalo by mne, jestli bys mne zachránil, i kdybych nebyla přítelkyní Elsy Swensonové?“
„V mém programu je pomoc všem lidem, kteří jsou v nebezpečí, bez ohledu na to, kdo jaký je a kdo je čí známý, slečno Petrovová,“ odtušil a v duchu ho napadlo, že skutečnost, že se v jeho hlase nedá rozpoznat ironie a další podobné podtóny, má velkou výhodu. „Kdyby tomu bylo jinak, a mohl bych se rozhodovat podle kvality člověka a jeho užitečnosti pro společnost, pak byste tam zůstala.“
Linda Petrovová překvapeně vykulila oči, ale paní Haju se upřímně rozesmála. „Je téměř jisté, Rayi, že bez vás bychom tam obě zahynuly. Já, i tady… Hmm. Velmi důležitá slečna. Snad se najde příležitost, aby…“
Linda Petrovová se rozčileně rozhlédla a obrátila se k Rayovi: „Kde je ta osada? Já tam dojdu i bez vás!“
Ray jí ukázal směr: „Pokud půjdete sama, sejdete z cesty, nebo zmrznete. Váš oděv a především obuv nejsou uzpůsobeny pro cestu, která nás čeká. A to musíme doufat, že se bouře nakonec přece jen neobrátí naším směrem… Pokud mi dokážete být trochu vděčná za život, poslechněte mne, prosím, a držte se mne a paní Haju.“

„Vděčná?“ ušklíbla se Linda a pohodila blonďatými kadeřemi. „O tom, jakou vděčnost vyžadujete na planetách od zachráněných dívek, jsem slyšela své. A jestli tomu nevěří Elsa Swensonová, já tedy ano! Elsa bude zírat, až jí povím, že jste chtěl…“
„Kdo je ta Swensonová?“ zeptala se paní Haju Raye.
„Elsa Swensonová je majitelkou rozhodující většiny akcií korporace společností, mezi nimiž je i firma, jejíž činnost by se dala popsat jako vývoj a výroba androidů. Mimo jiné i mého typu.
V neposlední řadě je pak slečna Swensonová snoubenkou kapitána Marka Stonea.“
„Tak?“ usmála se paní Haju a pokusila se zakrýt drkotání zubů.
V tom jejím oblečku jí už byla příšerná zima, ale uvědomovala si, že se skutečně bude muset Rayovou energií šetřit. Nemohou čekat žádnou záchrannou expedici. Všichni budou bláznit kvůli těm, co zahynuli v troskách Kongresového centra, a hlavně kvůli desítkám mužů a žen, kteří zůstali uvězněni a zavaleni ve spodních patrech. I kdyby o nich věděli, teď jim nikdo žádný letoun na pomoc nevyšle, byť by někde v okolí nějaký byl. To by však zřejmě bylo jen zbožným přáním, protože letiště stálo bouři v cestě, a byl by div, kdyby všechny letouny nebyly zmačkány a slisovány pod první skálu, která se jim postavila do cesty.
Paní Haju ve svém oblečku ze čtyř proužků látky a několika desítek řemínků vykročila naznačeným směrem. Po několika krocích se ještě ohlédla: „Rayi?“
„Moment, madam,“ zamumlal.
Dívala se, jak si svléká uniformu, a jak ukazuje své statné tělo, v ničem, v žádné anatomické podrobnosti se neodlišující od těla zdravého muže. S děkovným úsměvem přijala jeho černou uniformu a začala se do ní soukat. Byla jí velká, ale na místech, kde látka příliš přebývala, ji vytáhla do cípů a stáhla uzly. Nedokázala se od něj očima odtrhnout: „Proč vypadáte tak velmi, velmi docela jako muž?“ zeptala se nakonec, když znovu vykročili. Linda Petrovová se jim už téměř ztratila z dohledu.
„Při misích na cizích planetách často dojde k situacím, kdy by mne i drobná anatomická odlišnost prozradila. Nezřídka se stalo, že jsme byli s kapitánem Stonem nuceni jako dar přijmout na noc do lože dívku, kterou nám pro pobavení poslal vládce té které země. Takový dar je nutné přijmout.“ Starostlivě se ohlédl doprava, kde se obzor rudě černal mračny zvednutého prachu a písku.
„Vy s těmi dívkami…“ Nedomluvila.
Ray přikývl. „Odmítnutí takového daru se v některých primitivních komunitách vnímá jako urážka, kterou lze smýt pouze krví toho, kdo dívku odmítl, nebo krví té dívky, která se ukázala pro cizince jako nepřijatelná.“
Paní Haju se skoro přívětivě usmála: „Takže vy jim vlastně tak zachraňujete život?“
Ray přikývl a ukázal k obzoru. Linda Petrovová tam stála a opírala se o nízkou skalku. „Daleko nedošla,“ řekl.
***
Už byli vysoko, výš než zpočátku doufal, že se vůbec dostanou.
Uviděl, jak se Martana marně snaží najít oporu pro svou levou nohu, zapřel se mezi kamennými žebry komína, a zvedl ruku, aby se o ni mohla opřít. „Lez!“
Nemohla ho slyšet, ale špičkou boty se dotkla jeho ruky, pochopila, že se jí snaží pomoci, opřela se mu chodidlem do dlaně a vytáhla se výš.
Unaveně vydechl a vyhlédl do kraje. Čím byli výš nad zemí, tím méně bylo v povětří písku a prachu a dalo se dohlédnout dál. Krajina ale byla pořád stejně bezútěšná. Rozlehlá pláň kráteru Garen se beze zbytku podrobila bouři.
Všiml si, že se Martana přestala sunout nahoru a zvedl hlavu. Dívala se na něj a na cosi ukazovala kamsi nad sebe. Neviděl přes ni vůbec nic. Jen mávl rukou a naznačil jí, aby pokračovala nahoru.
Zavrtěla hlavou.
Zdálo se, že váhá. Náhle se rozhodla a začala sešplhávat dolů. V úzkém komínu nebylo mnoho místa, a Mark mohl jen vztekle vydechnout, když mu dívka opřela koleno o rameno a vzápětí druhé. Přitiskla se mu na kyslíkovou masku podbřiškem, trochu sklouzla dolů, a vzepřela se rameny mezi stěnami skalního komína tak, aby si byli tvářemi k sobě.
„Co se děje?“ vyhrkl, sotva si sundali masky. Hleděli si teď z očí do očí, skláněli hlavy, a chránili si oči navzájem.
„Tam nahoře,“ zajíkavě vydechla. „Jsou tam lidi.“
Pokrčil rameny. „To je možné, nemusíme být přece jediní, koho zastihla bouře v této oblasti.“
„Ale oni jsou mrtví!“
„Mrtví?“ Horečně zauvažoval. „Kolik jich je?“
„Nejméně deset,“ vzlykla. „Ostatní jsou možná ještě pod pískem.“
„Rychle lez nahoru!“ začal jí tykat. „A neboj se, jdu za tebou. Třeba ještě někoho z nich zachráníme!“
Podívala se na něj jako na blázna. „Řekla jsem to asi špatně,“ zamumlala opatrně. „Někdo je zabil. Jsou mrtví. Už dlouho, víš? Odhaduji to na pár tisíc let… Asi tak…“
Nechal ji na místě a přešplhal přes ni nahoru. Zezdola budil okraj kráteru dojem jednolité kolmé skalní stěny. Všude jinde po obvodu kráteru tomu tak skutečně bylo, kromě jihovýchodní strany, právě na opačné straně kráteru, než kde byli oni, kde se pláň kráteru otevírala do krajiny bez vyšší kamenné překážky. Pravěké moře v těchto místech kdysi rozrušilo skálu a proniklo do kráteru…
Nad Markem a Martanou se ale kdysi v pravěku planety dotkl meteor povrchu Marsu poprvé. Snad se tu tyčila hora, nebo proti rozžhavené kouli vyšplíchla horká láva, vytékající z nedaleké sopky… Tato strana kráteru vypadala, jako by z něj ve výšce třiceti metrů nade dnem někdo obrovskou lžicí vyhloubil ještě jeden, mělčí a sotva kilometr v průměru. Právě sem se dostali.
Mark se vytáhl na kamennou římsu a na všech čtyřech se otočil…
Martana měla pravdu. Na široké skalní galerii, tvořící předěl mezi okrajem hlavního kráteru a plochou kamennou pláží,

mírně se svažující kamsi do šera, bičovaného sprškami písku, stála řada sloupů, přitesaných z mohutných kmenů, jaké se dnes už na Marsu nikde nevyskytovaly, a jen občas, když se písečná duna přesunula o pár desítek metrů dál, se na slunci objevily fosilizované samorosty z gigantických jehličnatých stromů. Před každým sloupem stál člověk. Nedalo se rozpoznat, zda to byli muži či ženy. Obalovala je slupka písku, za tisíce let vodou a sluncem vypáleného do tvrdosti pískovce.
Ještě jednou se podíval, pak klekl na koleno a natáhl se, aby podal Martaně ruku.
Pomohla mu a vmžiku byla nahoře. Prvotní strach zřejmě nechala ve skalním komíně a už v její duši zase vítězilo nadšení archeologa.
„Co je to za naleziště?“ vyjekla.
Držel ji při zemi, protože by se mohlo lehce stát, že by ji vichřice smetla s sebou do šera, vládnoucího tam dole, na dně sekundárního kráteru, a podle toho, že si nedaleko nich razila skrz skalní lavicí cestu stružka vody, dalo se předpokládat, že by se tam Martaně vůbec nelíbilo…
Zatlačil ji na místo, kde se mohli jakž takž krýt před vichrem, sundal batoh a vytáhl mapu. „Přesně, jak jsem si myslel,“ zamumlal.
„Co je?“ zeptala se. „Někde tu bude tábor, ne? Základna? Schováme se u nich, a až se to utiší, třeba mi dovolí se tu okolo podívat…“
Položil jí dlaň přes pusu: „Teď moc nekřič, děvče!“ zahučel jí do ucha. Na okamžik se odmlčel. Pozemšťanka by už před pár vteřinami uhodla, co jí chce říct, ale ve světě, odkud Martana Bejvloo pocházela, nebylo zvykem, že by si muži dovolili takhle ženu napínat. „Tato lokalita není známá.“
Vytřeštila oči: „Cože?“
„Nikdo o tom tady neví,“ zdůraznil.
„Ale to není možné! Vždyť to musí být vidět z každého letounu!“ Ztuhla. „Je to možné. Jak odpadávaly ty písečné pilíře, tak se mohlo stát…“
Přikývl na souhlas: „Taková bouře tu ještě nebyla.“
„Slyšela jsem. Pokleslo pohoří, které kraj chránilo před největšími nápory bouří, a od té doby je tato bouře první… Všechno to tu odkryla! To je objev!“
„Vichřice ho zase smete,“ mávl rukou a v duchu se zasmál, když viděl, jak to s ní trhlo.
„Musíme je zachránit!“ vyjekla.
„A jak?“
Uvažovala jen chvíli. „Vyvrátíme ty sloupy z jejich lůžka a položíme je na zem. Písek je okamžitě zasype. Bude to menší škoda, než kdyby teď písečný blizard ty mumie rozsekal jako… jako…“
Měla pravdu. Z mrtvol odpadávaly kousky jejich pískovcového krunýře velmi rychle.
Chytil ji ve výskoku. „Ty zůstaneš tady!“ zasyčel jí do ucha. „Udělám to já. Nedovedeš si představit, co je tam dál, v tom šeru! Kdyby tě tam vítr strhl…“
„A co je tam?“ vystrčila bojovně bradu.
„Jestli je tam jezírko, jako že asi ano, pak tam jsou jedovatí pavouci. Jsou na Marsu všude, ale ti vodní jsou nejhorší. Věř mi! Zůstaň tady!“
***
„Rayi?“ Světlovlasá dívka unaveně dosedla na starou bednu od rybích konzerv a z otlučeného plechového hrnku, který jí půjčil některý z místních kovkopů, usrkla směs rumu s trochou čaje. „Chtěla jsem se vám omluvit.“
„Spíše mu to děláte ještě těžší,“ vmísila se do jejich rozhovoru paní Haju. Každou chvíli začínala o dceři a přemýšlela, co se s ní mohlo stát. To jí ale nebránilo jako každé správné političce na dceru zapomenout, když bylo třeba. „Ti všichni tady kolem na vás mohou oči nechat. Nejspíš už několik let neviděli krásnou ženu, a vy se pokoušíte bavit jen s androidem. To mu, myslím, neodpustí. Je skoro bez energie, nezapomeňte.“
Linda Petrovová se rozesmála. „Jo, bude první android, který bude ukopán ze žárlivosti…“
„Jak dlouho se zdržíte?“ ozval se od nálevního pultu velitel tábora. Nerudně se díval na pracovní obleky, které každému z nich dal. Teď toho skoro litoval. Ví Bůh, že už je nespíš nedostane zpátky.
„Jestliže nám na ráno zajistíte odvoz do hlavního města, pak jenom pár hodin,“ odpověděl Ray.
„Podle toho, co hlásili, se dá čekat, že metropole bude nepřístupná ještě pět šest dní.“
„Tak dlouho nevydržím,“ nadhodil Ray.
„Jo,“ pokývl velitel tábora, „mí chlapi taky ne. Navrhl bych vám třem obchod. Myslím to dobře, vopravdu. Zvlášť pro ty dvě!“
Ray pokývl: „Čekal jsem to.“
Paní Haju se pousmála: „Pokud vám činí potíže přizpůsobit se skutečnosti, že jednáte s androidem, mohu ho zastoupit.“
„Omyl, paní,“ zarazil ji velitel tábora gestem ruky. „Radši budu jednat s automatem na žvejkačky než se ženskou. Bez urážky, ale za chvíli se setmí, a já potřebuju vědět, na čem jsem. S váma, nebo nedej Bože, s tou druhou, bych nedojednal nic ani do půlnoci.“
„Mluvte,“ vybídl ho Ray.
„Fajn, bude to jednodušší. Támhle za hřebenem…“ velitel tábora Kesera 78 mávl neurčitě rukou kamsi skrz lišejníkem zateplenou stěnu táborové kantýny.
„…Mám tam srub. No, vlastně takovou chajdu. Vobčas se tam na pár dnů spakuje některej z nás, když už mu z toho tady šibuje v palici. Říkáme tomu Chatka Robinsona. Taky se tam na noc na dvě zabydlí ten, kterýmu přijede žába z města. Teď je to volný, a hlavně je to dost daleko odsud.“
„Pořád poslouchám,“ pokývl Ray.

Velitel tábora se potěšeně usmál: „Možná bych přece jenom mohl obětovat trochu tý energie, a i když jsem se prve tím zrovna nechlubil, je tady zařízení pro nabití tvejch baterií, kámo. Jestli mi slíbíte, že se tam na těch pár dnů odstěhujete a ani nepáchnete zpátky do tábora, nechám vám tam dopravit zásoby, vodu a fungl novej chemickej hajzlík. Nemám zájem, aby se mi to tu pro tu blond šťabajznu porvalo…“
„Bylo by možná dobré určit horizont, kam až se mohou vaši muži přiblížit,“ navrhl Ray.
„Jo,“ souhlasil velitel. „Taky vám pošlu Bleka. Dá na vás pozor. Ženský ho nezajímají, jenom letadla. Pořád si staví nějaký modýlky. Ta blond kočka je sice taky dobrý éro, ale Blek je férovej kluk. Fakt vám pomůže.“
„Ráda se vám odměním, až se odsud dostaneme,“ řekla paní Haju.
„Jo?“ Ožil. „Tak nám pošlete z metropole pár beden čerstvý zeleniny. Tady nic neroste a už mám dva chlapy, kterejm se začínají ňák divně kejvat zuby. Moc bych za to nedal, že to můžou bejt kurděje…“
***
Stáli tam jako majáky, jako výstraha všem, kdo by chtěl vystoupit ze dna kráteru sem nahoru… Jenom světlo v prázdných očních důlcích chybělo. Holé lebky, bez vlasů, jen potažené seschlou, popraskanou kůží, jim visely na hrudi na šlachách ztvrdlých na kámen, jako by už neměly sílu podívat se dolů, kde se na místě dávného moře táhly nekonečné vlny červených dun.
Mark se opatrně a po čtyřech přiblížil. Tady, na otevřeném prostranství skalní galerie měla vichřice ještě větší sílu. Doplazil se k prvnímu kůlu, chytil se jej, a za ním, aby ho před nápory větru kryl sloup a dávná mrtvola, se zvedl na nohy.
Martana měla pravdu. Zrníčka písku, letící povětřím rychlostí nad sto kilometrů za hodinu už stačila vypnutou kůži rozsekat. Byl nejvyšší čas.
Zkusil se opřít do sloupu…
Ani se nemusel moc namáhat. Zlomil se přímo u paty. Vichřice s ním smýkla na zem, a nárazem se celý artefakt roztříštil na několik kusů. Horní, asi půlmetrová část kůlu se odvalila stranou. Částečně zfosilizované šlachy na krku při nárazu praskly jako by byly ze skla a hlava se odkutálela pryč. Písek začal okamžitě svědectví jeho nešikovnosti zakrývat.
Mark se ohlédl po dívce, jestli to viděla, ale nejspíš měl štěstí, protože každý archeolog, který by byl svědkem něčeho takového, by mu vyloupal oči násadkou osobního štětečku. U dalších už byl opatrnější. Všechny ulomil těsně nad místem, kde byl kůl zasazen do země, opatrně je položil do písku a obrátil tělem od větru, aby už dál tolik netrpělo. Až u toho posledního si všiml, že se něčím dost výrazně liší od člověka. Mrtvoly, za ta léta v písku ideálně vymumifikované, měly na rukou a nohou mezi prsty nevelké plovací blány. Zasmál se. Popolezl o pár desítek kroků dál, jestli se v šeru neskrývá ještě další mumie, a až teprve z několika metrů spatřil úzký černý srpek na skalní stěně, která se tu zvedala a tvořila konec skalní galerie.
Popolezl blíž. Ne! Nemohl se mýlit! Úzký srpeček temnoty byl čerstvě odhaleným otvorem do jeskyně, nebo spíš sluje, vzniklé při dopadu meteoritu díky plynové bublině vypařené horniny.
„Mariano!“ zakřičel na ni, ale věděl, že se pro ni musí vrátit. V jekotu bouře ho nemohla slyšet a už vůbec by ji nemohl nechat, aby se pustila samotná přes skalní galerii. Vesele se zasmál a vydal se na zpáteční cestu. Je tu úkryt a nedaleko si přes kamenný práh skalní galerie razí cestu potůček. Tady mohou vydržet nejméně ty dva týdny, na které mají v batozích zásoby. A pak ještě tak další týden bez jídla. To bude stačit… Vzpomněl si na Raye a napadlo ho, že by se s ním mohl telepaticky spojit.
Hned to vyzkoušel, ale nepodařilo se mu to. Pravděpodobně byli od Kongresového centra příliš daleko.
***
„Rayi?“ hlesla paní Haju.
Seděli na lavičce před chatou, sbité z bedýnek, a dívali se na hvězdy.
„Je vám zima?“ zeptal se.
Zavrtěla hlavou: „Chtěla jsem vás poprosit, jestli byste se… jestli byste se nepokusil spojit s panem Stonem.“
„Už jsem to zkoušel. Výsledek negativní.“
Nenaléhala, věděla, že by to bylo zbytečné. Vstala a poodešla dál. Planina byla zanesená oblázky a mezi nimi se kolébali velcí krovkovití brouci a hledali v uličkách mezi kameny, v té skoro už mrtvé půdě, kdoví co.
„Rayi?“ ozvalo se znovu.
Android se otočil. Tentokrát to byl hlas Lindy Petrovové. „Přejete si?“
„Kam šla?“
Pokrčil rameny. Všimla si, že docela lidsky. „Snad truchlit. Nechci jí to říct, ale zdá se, že její dcera neměla nejmenší šanci přežít.“
„A já?“ zeptala se Linda. Všiml si, jak pohodila vlasy a napadlo ho, že není zase tak těžké uhodnout, co se jí honí v hlavě.
„Vy? Beze mne byste tam zahynula.“
„Ráda bych se vám odměnila… Víte? Jen netuším, jak. Kdybyste chtěl, abych se u Elsy Swensonové přimluvila, aby vám rozšířila paměť, nebo tak něco…“
„Mou největší odměnou je spokojenost lidí,“ odpověděl.
„Vážně?“ blýsklo jí v očích. Popošla až k němu a podala mu ruku. „Ještě jsem neměla možnost… poznat… výrobou čeho se to vlastně Elsa živí!“
***
„Co když…“ Martana se zarazila a couvla o krok.
„Co když tam něco je?“ uhodl Mark. „Jestli ano, tak je to už dvanáct tisíc let mrtvé. Nebo jen o trochu méně. Ale jestli chceš, půjdu dovnitř první. Vždycky jsem toužil být objevitelem něčeho úžasného! Něčeho…“

Vztekle ho odstrčila a provlékla rozšířeným otvorem ruku s baterkou. Světelný kužel zatančil po přírodní klenbě, a pak Martana posvítila přímo před sebe. Tichounce, vykřikla, ale v jejím hlase nebyl strach. „Musím dovnitř!“ sykla na Marka. Tady v závětří se jim kyslíkové masky klimbaly na krku a jen překážely.
„To musíme oba,“ pokývl.
„Nesmíme se tam ale moc procházet!“ Zvedla prst, jako by ho chtěla varovat, ještě jednou posvítila dovnitř, a pak se nohama napřed vsunula do otvoru. Mark vnikl do sluje hned za ní a okamžitě pochopil, proč před chvílí vyjekla. Všude kolem byli mrtví. Seděli v pletených křeslech kolem dlouhého nízkého stolu a před sebou měla většina z nich nádobku z nějaké tykvovité rostliny. Jejich těla byla zkroucená předsmrtnou křečí a jejich smrt musela být strašlivá a bolestivá.
„Jako hromadná sebevražda,“ hlesl tiše Mark.
„Ano,“ živě přikývla. „V některých kulturách…“ Zase zmlkla a přistoupila k muži, který v posledních okamžicích života zaryl nehty do desky stolu a položil si hlavu na ruku.
„Až na ty vestičky a suknice jsou prakticky nazí,“ mluvila Martana nahlas sama k sobě a snad v tu chvíli zapomněla, že je tu s Markem. „Konečně, proč ne, v té době tu zřejmě existovalo tropické podnebí. A vypadají jako klasičtí hominidi. Ti mrtví venku, to byly zřejmě mrtvoly jejich významných válečných předků a měly bránit zlým duchům, aby se nezmocnili jejich duší, než nastoupí cestu do nějakého Ráje…“
„Myslím, že ne,“ překvapil ji Mark.
Udiveně zvedla hlavu: „Proč myslíš?“
„Ti venku měli plovací blány a trochu jinou lebku. Podlouhlejší…“
„Musím se podívat!“
„Ještě něco vidím!“ zarazil ji. Kužel baterky poposkočil po něčem, co Martana nestačila rozpoznat. Mark se ujistil, že nemá o co zakopnout, znovu na tu věc posvítil.
„To je…“ vydechla.
„To je kovárna,“ pokývl. „Znali železo! Meče tu nevidím, jen jakési krátké oštěpy s kovanou dlouhou špicí.“ Prošel kolem ní a posvítil přímo do výhně. V primitivních kleštích stále vězelo cosi, co připomínalo korozí ohlodanou čepel dlouhého nože.
„Byli dál, než jsme si mysleli,“ zamumlal Mark. „A byla tu válka,“ dodala. „Tedy, jestli ti venku měli plovací blány, jak říkáš…“
4.
Metropole se už druhý měsíc zotavovala z nejhorší živelní katastrofy, jaká na ni za těch sedmdesát let, co stála, dopadla. Na mrtvé z Kongresového centra se už pozapomínalo. Přesto komplex budov, do něhož se přemístilo jednání zástupců jednotlivých planet Pozemské Unie, vypadal tiše a zasmušile. Po visutých dřevěných chodníčcích, jejichž síť z výšky připomínala okrovou pavučinu roztahující se nad modrozeleným houštím, se procházeli delegáti jednání, naoko lhostejní a znudění, ale většina z nich napjatá, jak dopadne hlasování, plánované na tentýž večer.
„Generále Khove? Můžeme si promluvit?“
Velitel SDPP se zamračeně ohlédl. Nebyl zrovna v náladě, kdy by měl chuť si s někým povídat. Naopak. Věděl, že vedení Etno-eka nezahálelo, a využívalo každou minutu k získávání příznivců v řadách hlasujících. Taky věděl, co to bude znamenat, jestliže Etno-eko skutečně dostane mandát dozorovat a případně regulovat – jak bylo doslova řečeno v dokumentu – nejen případná pochybení SDPP, ale také následky živelných katastrof. Každým argumentem v jejich prospěch byly chyby jeho agentů, a těch, pravda, za ta léta nebylo tak úplně málo. Ostatně, žádná taková činnost se neobejde bez chyb a selhání. Na druhé straně, kdyby mělo Etno-eko volnou ruku, pak by možná Pozemská Unie vůbec neexistovala, a kdyby se vzala do důsledku jejich teorie ekologické likvidace následků zásadních katastrof v dějinách planet, a v minulosti ji někdo uplatnil, pak by se mohlo stát, že by před čtyřiašedesáti miliony lety dinosauři nevyhynuli, ale vyvinuli by se v inteligentní a pravděpodobně dravou rasu. Vyrazili by do vesmíru dřív než kterákoli humanoidní rasa. Nebylo by nic, co by je mohlo zastavit v jejich cestě za žrádlem…
„Generále Khove!“
„Pane Shackletone?“ odpověděl otráveně. „Slyšel jsem, že jste to peklo přežil a že ležíte v nemocnici… Upřímně. Jste jeden z mála lidí, u kterých mne to netěší. Váš kolega, pan Pontman tam zahynul. Škoda, že vám vaše osudy nemohu vyměnit. Vaše ušťouranost maže mnoha lidem karty. A ty karty jsou zatraceně falešné.“
„Díky, generále,“ opáčil novinář. „Už jsem zdráv jako ryba. Rád bych se zeptal, jak moc si před hlasováním věříte?“
Generál Khov dostal náramnou chuť na doutník: „Nemáte co dělat, chlapče?“
Novinář pobaveně zavrtěl hlavou.
„Jak dlouho jste venku z nemocnice?“
„Dva dny.“
„A už jste se byl podívat u kráteru Garen?“ zeptal se Khov. „Zaleťte si tam! Tam jsou věci, které by mohly lidi zajímat. Samý mrtvoly, to musí být pro novináře ráj, nemám pravdu?“ Odkašlal si. „Archeologická společnost dr. Jonese dala permit k vykopávkám doktorce Martaně Bejvloo, jejíž matka tady na jednání zastupuje planetu Penthesileiu. Můžete udělat báječný rozhovor s oběma. Bude to trhák, věřte mi… A třeba i s kapitánem Markem Stonem, byl u toho objevu, a vlastně jako spoluobjevitel podpořil žádost Martany Bejvloo o udělení lokality.“ Generál Khov se sadisticky pousmál.
„Ano. Trvám na tom, abyste udělal rozhovor i se Stonem! Ale nejdřív…“
Na visutém chodníčku, pnoucím se nad zahradami nějakých třicet metrů daleko spatřil Marka Stonea, jak na něj přes koruny nezvykle vysokých sakur mává. „Nejdřív si zajeďte do kráteru Garen! Tam budete nejužitečnější…“ Vstal a zamířil k místu, odkud se dalo přejít na protější chodník.
„Není třeba, generále,“ uslyšel ještě za sebou. „Martana Bejvloo je tady. Před chvílí jsem ji viděl! Přiletěla už včera.“

Khov se překvapeně otočil. Jeho šestý smysl, věštící problémy na několik hodin dopředu, zabrnkal na poplach. „Dcera paní Haju je tady?“ Nevěřícně povytáhl obočí.
„Je zapsaná mezi diskutující na pořadu odpoledního jednání,“ sdělil Shackleton. „Těsně před hlasováním. Mám nejasné tušení, že nám chce cosi zásadního říct!“
„Kdo ji tam dal zapsat?“ vyhrkl generál. Už ale ani nečekal na odpověď a rozběhl se za Stonem.
„Tak co se tady děje?“
Oba muži mlčeli, dokud nedošli do Khovova hotelového pokoje. Tady už ale generálova zlost a nervozita vykypěla jako kaše z pohádkového hrnečku.
„Archeologický objev, generále,“ odpověděl Mark. Přešel k ovládacímu panelu pokojové multivize, naladil hudební kanál a zesílil naplno zvuk.
„Vím o něm. No a co?“
„Nevíte nic, generále. Právě jsem přiletěl z oblasti kráteru Garen. Hned potom, co jsem se dozvěděl, že Martana sem letěla taky.“
„Je tu prý od včerejška!“
„Správně. Odletěla tajně.“
„Pokračujte, Stone!“
„O tom, co jsme tam s Martanou objevili během té písečné bouře jste jistě slyšel a četl všechno, i když to není váš obor.“ Generál mlčky přikývl. „Víte taky o tom, že dole, na dně hlavního kráteru, přímo pod skalní galerií s těmi bytostmi přikovanými ke kůlům, bylo objeveno vojenské ležení? Tisíce koster, patřících stejnému druhu hominidů, jací byli nalezeni nahoře v jeskyni. Tedy bez plovacích blan. Povětšinou měli holé nohy a prsní pancíře ze železných a měděných plíšků, navlečených na drátech.“
„I to jsem už slyšel. Co to má společného…?“
„Všichni tam dole zahynuli. Podle pitvy – jestli se tomu tak dá říct, když jde o kostru pouze s kousky minimálně zachovalé tkáně – se utopili, nebo zahynuli následkem poúrazového šoku. Cosi s nimi zřejmě mrštilo proti skalní stěně.“
„No a? Hrome, Stone, vyjadřujte se jasně!“
„Podle hypotézy Martany Bejvloo se tehdy přihnala velká vlna od moře, snad cosi jako naše tsunami, a rozmetala vojsko o skálu. Jinak řečeno, pravděpodobně čekali na nepřítele. Nahoře na skalní galerii vztyčili sloupy se zajatci tak, aby je musel spatřit každý, kdo se bude blížit po dně kráteru, který byl tehdy zčásti zatopený mořem a zčásti slanými močály, za nimiž se už také táhlo moře. Odtud měli nepřátelé přijít. Nezapomeňte, že měli plovací blány! Místo nepřítele se přihnala tsunami a vyhrála bitvu místo nich.“
„Chcete naznačit, že se nemuselo jednat o náhodu?“ zpozorněl generál Khov.
„Nevím,“ pokrčil Mark rameny. „Ale Martana něco ví. Už tři dny je podivně zasmušilá. Je to dvanáct tisíc let stará historie, ale zdá se, že ji to pěkně vzalo.“
Skrz tabuli okna spatřili, jak se portál hlavní budovy rozsvítil melodickou škálou duhových barev.
„Začíná odpolední jednání,“ řekl generál a odstoupil od okna. „Za chvíli se to dozvíme.“ Odkašlal si. „Ještě něco jsem vám chtěl říct, Stone. Zatím k tomu nebyla příležitost… Křivdil jsem vám. Víte, tehdy, když nám bouře smetla Kongresové centrum. Nenapadlo by mne, že jste se uvolil s tou dívkou letět za slib, že bude tlačit na matku, aby hlasovala, jak by měl každý rozumný člověk.“
„Jsem vzor obětavosti, pane,“ zašklebil se Mark. „Musím však podotknout, že paní Haju přesvědčil spíš Ray. I když nevím, jak…“ zašklebil se ještě víc. „Cherchez le homme. Za vším hledej muže… Nebo spíš cherchez le android?“
Už mířili k budově, když si Mark vzpomněl: „A ještě něco, pane. Asi čtyřicet kilometrů od naleziště, na místě, kde z moře vystupoval ostrov, byla při leteckém průzkumu objevena pyramida. I ona byla dosud ukryta pod písečnými usazeninami, a bouře ji odkryla. Zatím se do ní archeologům nepodařilo proniknout.“
„Martaně?“
„Ne. Našim. Objekt nebyl zahrnut do stejné lokality. Dost se kvůli tomu čertila.“
Generál Khov mávl rukou. Průsvitnými dveřmi do vstupní haly vešel jako první. Skoro celý sál už byl zaplněný.
„Než přikročíme k hlasování o tom, zda předat společnosti Etno-eko pravomoci, jaké měla dosud pouze SDPP, poprosila nás ještě o slovo archeoložka doktorka Martana Bejvloo.“ Generál Khov se tázavě podíval po Markovi a ten pokrčil rameny. „Já nevím, co chce, generále. Z Garenu odletěla skoro tajně!“ opakoval. Rozhlédl se a zostražitěl: „Není tu nikde paní Haju! Její křeslo je prázdné!“
Martaně Bejvloo to za řečnickým pultíkem náramně slušelo. Mark si vzpomněl na společné večery v buňce na archeologickém nalezišti, kdy ještě s ostatními archeology až do půlnoci na střídačku zpívali každý svoje písničky, jak kolovala láhev s jablkovicí, plátky uzeného lososa, kondenzované mléko s rumem a chipsy, a skoro se mu zastesklo. Musel uznat, že to byla příjemná doba, a prací na vykopávkách skvěle strávil čas do přesunutého termínu jednání.
Martana přehlédla posluchače a mírně se uklonila: „Dámy a pánové! Nebudu vás příliš zdržovat. Jen vás chci seznámit s jistou skutečností, která určitě ovlivní názor a následně i hlasování velké části z vás…“ Všimla si Marka a zamračila se. Ten tu tedy být nemusel!
„Jak víte, jsem vedoucí na vykopávkách v lokalitě Garen. Vznik lokality spadá do pozdního období etapy intenzivního vysychání planety. Podle všech indicií mohu odpovědně prohlásit, že to nebyla klidná doba. Dvě rasy hominidů se v té době střetávaly v boji o poslední moře, o moře, táhnoucí se na jih a jihovýchod od kráteru Garen v délce sotva tří set kilometrů. Všechna ostatní moře byla mělčí a v té době z nich zbyla už jen slaniska a tůně slaného roztoku. Původně pravděpodobně docházelo k podobným konfliktům po celé planetě. Půda však vysychala, kulturní plodiny a vlastně všechny suchozemské rostliny nedokázaly přežít suché období léta, s tím je nutno spojit předpoklad hromadného úhynu býložravců a z toho plynoucí fakt, že základním zdrojem potravy se stávají ryby. O ně se v té době rozpoutala

válka mezi oběma typy myslících bytostí na této planetě… Taková je moje hypotéza.“
Předsedající jí skočil do řeči: „Je to velmi zajímavé, a máte zcela jistě vypravěčský talent, ale…“
„Hned to bude,“ mávla rukou, jako by ho chtěla odehnat. „Než se rozhodnete při dnešním hlasování tak nebo onak, vyslechněte mne, prosím, do konce. Provedením analýzy DNA bylo skutečně potvrzeno, že se jedná o dva odlišné, zcela samostatné živočišné druhy. V jeskyni, kde jsme našli několik příslušníků suchozemské formy, kteří, když vlna tsunami rozdrtila jejich vojsko, zřejmě zvolili hromadnou sebevraždu, jsme objevili ještě docela vzadu zamřížovanou jámu a v ní pozůstatky člověka. Věznili ho tam. Neměl plovací blány, a z toho můžeme vyvodit, že nepatřil k jejich nepřátelům. V první chvíli mne napadlo, že se mohlo jednat o rebela, někoho, kdo se pokusil svrhnout svého vůdce… Zachovalost jeho nehtů však svědčila o tom, že způsob jeho života se značně lišil od způsobu života jeho věznitelů. Tudíž jsem i vzorek jeho tkáně dala k analýze a potvrdila se moje obava. DNA tohoto zajatce, který zřejmě zemřel hlady poté, co se jeho věznitelé otrávili, odpovídá DNA Pozemšťana, jak ho známe dnes.“
Šum v sále zahlušil Khovovu hrubou kletbu.
„Co to znamená?“ zeptal se předsedající.
„Znamená to, že se…“ polkla a bylo vidět, že její nechce mluvit dál. Zapípal jí komunikátor. Přiložila si ho k uchu a tápavě se vrátila od řečnického pultíku ke křesílku. Jako ve snách minula to svoje a posadila se na klín předsedajícího.
Někdo se usmál, ale jinak bylo ticho.
Mark si všiml, že docela vzadu někdo přešlapuje mezi závěsy.
Rayi? zavolal telepaticky svého androida.
Co se děje, Marku?
Nevím, ale něco určitě. Zkus se podívat po paní Haju, ano? Nepřišla najednání, je tu místo ní její dcera a blábolí nějaké nesmysly.
Už dva dny jsme se nesetkali, odpověděl Ray. Měl jsem za to, že se připravuje na dnešek.
Prověř to!
„Musím to dořict!“ vzchopila se Martana a postavila se. „Znamená to, že se člověk ze Země zapletl před dvanácti tisíci lety do vývoje na Marsu. Podotýkám, že jsme v hromadě smetí na konci jeskyně nalezli zbytky ochranného opasku, jaký je ve výbavě každého agenta SDPP. Já… Já žádám, aby se při hlasování vzalo v potaz, že agenti SDPP se pokusili ovlivnit…“
„Nesmysl!“ zahučel generál Khov a bál se, že už ví, kam to děvče míří. „Tehdy jsme o cestování vesmírem neměli ani mlhavé ponětí!“
Předsedající vstal a zvedl ruku: „Navrhuji přestávku v jednání. Půl hodiny? Vyhovuje vám to všem, abyste si dokázali utřídit myšlenky, než přikročíme…“ Jeho poslední slova zanikla ve vřavě a lomozu.
Martanin komunikátor znovu zapípal a dívka zničehonic vzlykla.
Nic o ní nevím, Marku, ozval se Ray. Ověřil jsem si to v centrální databázi. I-kartou paní Haju se v posledních čtyřiceti osmi hodinách nikdo neprokázal, nikdo neplatil, a nepoužila ji ani v hotelu k otevření dveří svého pokoje. Spojil jsem se s recepcí. Paní Haju na pokoji není a dva dny ji nikdo neviděl.
Mark Stone se postavil a ohlédl se dozadu. Už se tam nehýbalo nic. Přeskočil muže, který seděl na sedadle vedle něho a rozběhl se po schodišti nahoru…
Závěs se už nehýbal, když se k němu Mark dostal. Někdo se ale o stěnu právě otřel, a to někdo, kdo přišel zvenčí, z terénu, protože stěna byla umazaná od načervenalého prachu. Mark proběhl závěsy až ke konci, a ocitl se právě nad schodištěm.
Tudy utekl! Kdo? To ještě nevěděl.
Seběhl po schodech, proběhl mezi vodotrysky, zdobícími vstupní halu v přízemí a vyběhl ven. Visuté dřevěné lávky nad křovisky, úhledně zastříhávanými do krychlí a kvádrů odtud zezdola připomínaly spíš bludiště než krásnou mozaiku, jakou mohl obdivovat seshora. Rozběhl se k nejbližšímu sloupu s kolejnicí zdviže, skočil do jednomístné kabinky ve tvaru kapky, jejíž stěny byly spleteny ze skleněných a měděných vláken, a o dvacet vteřin později vyběhl najeden z těch visutých chodníků.
Rayi! Kde jsi?
Jsem v hotelu Riisha. V pokoji paní Haju. Je tu se mnou majitel a snažíme se…
Výborně, nejsi daleko! Zapni antigrav, ať to vypadá kdovíjak divně. Po zahradách se tu prohání někdo, z koho má Martana šílený strach. Ztratil jsem ho…
Zahlédl Raye, jak z nedaleké vysoké hotelové budovy vylétl přímo z okna ve dvacátém patře a začal kroužit nad zahradou.
Nic, Marku. Žádný podezřelý.
Martana ve své řeči zaútočila proti SDPP. Máš v dosahu někoho, kdo je podle našich záznamů členem Etno-eka?
Etno-eko oficiálně není zločinecká organizace, takže ji a její členy nesmím vést v databázi… Někoho vidím, Marku!
Koho?
Shackletona!
Toho novináře?
Měl by přece sedět v sále, ne? Proč by jinak vůbec přiletěl na Mars? Aby se tu procházel? K tomu připočti ten jeho nedávný článek o zločinech některých bývalých členů SDPP. Bude v napojení na Etno-eko!
Všiml si tě?
Nad širokým pásem kvetoucích rododendronů vyšlehl oslepující záblesk. Ray zakolísal ve vzduchu a náhle se vrhl dolů jako jestřáb.
Všiml! odpověděl po pěti vteřinách.

Sbíhá se tam ochranka! vzkázal Mark. Za chvíli jsem tam taky.
Není třeba, Marku. Shackleton jev bezvědomí. Vystřelil po mně, a já mu to vrátil. Probere se až za pár hodin. Já tu počkám a ty se vrať do sálu. Zjisti od Martany, kde je její matka!
Mark se už dávno otočil na patách a běžel zpátky.
Zase stála před ostatními a mluvila. Nemohl ji přerušit. Pomalu sestupoval po schodech ke svému místu a snažil se ztišit uštvaný dech.
„…Velmi mne mrzí, co se tu před chvílí stalo," mluvila Martana a Mark nemusel být věštcem, aby uhodl, co to asi tak mohlo být. Generál Khov byl ještě teď celý brunátný. „Je mi z toho smutno," pokračovala Martana. „Nechtěla jsem se jakkoli vměšovat do sporu SDPP versus Etno-eko. Domnívám se však, že je nutné rozhodnout, a vy nesmíte ani náhodou svěřit moc do rukou těch, kteří si ji nezaslouží. Nebo ji tam ponechat, samozřejmě," dodala spěšně.
„Nemůžeme…"
Mark přisedl ke generálovi a loupl po něm očima: „O co jí jde?"
„To nevím," zahučel generál Khov. „Hlava mi ale třeští z toho, jak se mohlo stát, že jeden z těch mrtvých je člověk. Kde se tam vzal? Tenkrát?"
Mark pokrčil rameny, ale nespouštěl oči z Martany: „Občas se už přece stalo, že byl narušen plynulý tok času. Nepamatujete se na pokusy Dina Larrivy na Beltamoru?"
„To mi nepřipomínejte," zasykl vztekle generál. „To je úplně jiný případ, Marku! Planeta Beltamor byla na vývojovém stupni JW-P/59, a to se s Marsem před… eeee… tolika tisíci lety nedá srovnávat!"
„Generále! Vývojový stupeň JW-P/59 se od základního vývojového stupně rané feudální společnosti liší jen tím, že obyvatelstvo má zvládnutý postup kvašení a taky pálení alkoholu. A taky pití, samozřejmě…"
„Ale já…!" Martana se odmlčela. „Já navrhuji sestavení týmu, který vyšetří veškeré nesrovnalosti tohoto případu. Jeho členové by měli mít úkol zjistit, kdo je ten muž, ten člověk, který zahynul hlady v kobce Suchozemců, jak jsem tuto rasu nazvala. A také, kdo vytvořil tsunami, která rozhodla válku. Možná poslední válku na Marsu."
„Slečno Bejvloo! Chcete se vzdát permitu k provádění vykopávek?" ozval se hlas z fóra.
Zavrtěla hlavou. „Ne. Navrhnu ale naší vládě, aby planeta Penhesileia dala k dispozici vládě Pozemské Unie náš nejvýznamnější vědecký objev a umožnila tak rozřešení této otázky, která se nyní možná nezdá tolik zásadní, ale s časem by její důležitost vzrostla."
„Jaký objev, doktorko Martano Bejvloo?" zeptal se prezident Unie ze své lóže.
„Stroj času," vyrazila vzápětí všem dech. „Navrhuji, aby do doby, kdy se odehrávaly inkriminované události, odcestoval tým vědců, doplněný o agenty obou protivných stran. Jako…"
„Počkejte, slečno!" vstal prezident. „O tomto objevu není tady nikomu nic známo!"
Šéf kontrarozvědky se usmál, ale neřekl nic.
„Existuje pouze prototyp," odpověděla Martana Bejvloo „a několikrát jsme jej již užili na naší planetě k vyřešení sporných historických otázek. Náš svět obývá pět ras a výklad dějin je nutno sjednotit, chápete?"
„Zdá se, že se pro vás rodí úkol," zabručel generál Khov k Masku Stoneovi.
„Se mnou pro tuhle misi nepočítejte," zabručel Mark. „V tom je něco většího!" Zašklebil se. „Nechci umřít hlady v nějaké jámě…"
Hluk v sále sílil.
„Dovolte ještě!" křikla Martana, ale zesilovače tentokrát nestačily. Zmlkla a čekala. Mark se nerozhlížel kolem, ale hleděl na ni. Zdála se mu zvláštní. Přísahal by, že má v očích slzy. „Dovolte ještě," zkusila to Martana znovu. „Ráda bych vám přečetla jména účastníků mise, na nichž trvám a budu podobně mluvit se zástupci svého světa, až se budou rozhodovat, zda stroj času zapůjčit a dopravit na Mars. Nerada bych, aby tato podmínka jakkoli poškodila naši spolupráci, ale nechci v ní ustupovat. Můj návrh složení posádky zní takto: agent ve službách Etno-eka Ralf Rauer, agentem z řad SDPP pro misi určuji…" Martana se letmo dotkla pohledem Marka a zase rychle ucukla, „…určuji Josipa Maschatova."
Mark ucítil generálův pohled, ale sám nespouštěl oči z Martany. Přede dvěma dny mu řekla, že kdyby jí záleželo na úspěchu nějaké mise, vždycky by zvolila jeho. To spolu stáli na skalní galerii a dívali se dolů do kráteru Garen na světla dolního tábora, kde přespávali archeologové, kteří odkrývali to, co zbylo z vojska „Suchozemských". Tehdy Marka napadlo, že je to jakési opatrné vyznání dívky, která byla vychovaná v matriarchální společnosti. Teď by přísahal, že konečně pochopil. Už tehdy ho varovala, aby nijak nereagoval, až přijde dnešní den a tato chvíle… Dalo se to vysvětlit jedině tak, že si nepřeje, aby mise dopadla úspěšně!
„Kabina stroje času je pouze čtyřmístná," už zase Martana hovořila k šumícímu sálu. „Další vybranou osobou je Linda Petrovová, xenolingvistka. Vzhledem k malému počtu míst, a tedy nemožnosti vzít s sebou androida, bude jejím úkolem sestavit výukový program tamních jazyků…"
„Má kontakty s vedením Etno-eka," zabručel Khov.
„Pokoušela se mne ten první večer v Kongresovém centru svést," odtušil Mark. „Vzhledem k tomu, že je to přítelkyně Elsy Swensonové, měl jsem za to, že ji jen tak zkouší popudit…"
„Řekl jste přítelkyně?" povytáhl generál obočí.
„Ženy mají podivné představy o přátelství, generále," trpce se usmál Mark.
„…Posledním členem posádky, vedoucím expedice, by měla být nezaujatá a neutrální osoba, tou je novinář Jeremy Shackleton…" skončila Martana.
„Ten?" Mark vyskočil a zase si sedl. „Hrome," zaklel. „To je ale špinavá hra!"
5.
Martana Bejvloo byla najednou nezastižitelná. Mark se několikrát pokusil k ní dostat, ale bezúspěšně. Zkusil to i

generál Khov, ale Martana si nepřála ho vidět, a její přání za situace, kdy byl její svět ochotný dát k dispozici Pozemské Unii dosud neznámou technologii, bylo prioritní.
„Je to na vás, kapitáne Stone," ucedil generál a vztekle popotáhl z doutníku. Kancelář, kterou mu pro dobu pobytu v marťanské metropoli přidělili, ho od začátku znervózňovala a vůbec se mu nelíbila. Dokonce hned ten první den poslal pryč dívku, která mu měla vyřizovat agendu, a na vlastní náklady zařídil, aby ze Země přiletěla jeho letitá sekretářka Peggy. Měla hranatou tvář s výraznou čelistí a seschlou kůži, že tak trochu (a za špatného osvětlení ovšem) připomínala mumie z oblasti Garen. Na druhé straně by generál těžko hledal oddanější a spolehlivější spolupracovnici, a to pro něj bylo důležitější. „Pokud jde o toho Shackletona, úředníci stáhli obvinění prakticky hned potom, jak ho to děvče navrhlo do týmu, a…"
„A paní Haju?" zeptal se Ray.
Generál Khov pokrčil rameny. „Je pryč. Nemůžeme tady nic dělat. Mars má svoji policii, a oficiální stanovisko je, že paní Haju odcestovala zpátky na Penthesileiu, aby vedla jednání s nejvyšší radou své planety o zapůjčení stroje času. My tři ale víme, že zmizela už dva dny předtím, co její dcera přednesla ten projev."
„Zdá se, že paní Haju unesli, pane," promluvil Mark.
„Teď o tom mluvím, Stone! Nic takového se nám nezdá! To je prostě fakt! Vydírají tu mladou, jako že…" Na pár vteřin se zamyslel a žádné přirovnání ho nenapadlo. „Oficiálně pátrat nesmíme, ani vyvíjet jinou činnost v té věci, ale jděte po tom, Stone. Mluvil jsem s admirálem Neumannem, šéfem Vesmírné policie. Ani oni nemohou na půdě Marsu zasáhnout. Zdejší vláda je pořád trochu hysterická, když jde o pravomoci. Za vším vidí intriky Pozemšťanů. Admirál dokonce mírně zatlačil na Penthesileiu, aby vznesli požadavek na zahájení vyšetřování, ale tam se zřejmě bojí nejhoršího. Neumannovi agenti na Penthesileie hlásili paniku. Smrdí to politikou, ale ten hlavní důvod budou znát jedině naši kolegové z Etno-eka. Nejspíš už dávno plánovali dostat se do minulosti a něco na Marsu provést. Proto, jakmile jste s tou holkou…"
„…S doktorkou Martanou Bejvloo, generále."
„Tak," pokývl Khov. „Jakmile jste objevili toho chlapa v jámě, muselo jim být jasné, že je to následek jejich akce v budoucnosti. Proto ji vydírají. Nějak se dozvěděli, že její vláda vlastní stroj času. Konečně, věděla to i naše rozvědka. Zřejmě mají v plánu se tam vrátit, a všechno zařídit líp, a hlavně tak, aby se to nestalo."
„To je nedomyšlená konstrukce, generále," promluvil po dlouhém mlčení Ray. „V takovém případě by ji spíš vydírali, aby tu skutečnost, že muž z jámy je Pozemšťan, nezveřejňovala!"
Generál se zarazil: „To je fakt! Tak o co tu, hrome, jde?"
„Co Josip Maschatov, ten náš agent?" vyhrkl Mark. „Myslíte, že to zvládne? Nebo si ho vybrali, protože si byli jisti, že s ním nebudou mít potíže? Já ho moc neznám…"
Generál potřásl hlavou: „Je dobrý, určitě si ho nevybrali proto, že by to byl trouba. Navíc se zdá, že ho to překvapilo víc, než mne. Upozornil jsem ho, že se tím pro nás stal podezřelým a on sám navrhl výslech na detektoru lži. Můžeme na sto procent vyloučit, že by se s nimi spřáhl."
Mark vstal: „Odtud začnu. Kde ho najdu, generále? Vsadím se o cokoli, že to víte."
Generál přikývl. „Od včerejška, kdy byl kvůli misi povolán na Mars, jen pendluje mezi barem a areálem bazénu."
„Jo," pokývl Mark. „Nejhorší bývá čekání, kdy už to začne…"
„Tak jděte," povzbudivě se usmál Khov. „Za deset dnů bude stroj času tady, a pak už nebude čas na nic. Máte dovolenou, Stone, pamatujte si to! Takže to není žádný oficiální úkol… Stone!" křikl ještě, než Mark stačil otevřít dveře. „Dejte si pozor! Unesli paní Haju. Na sto procent, že ano. Nebudou se rozpakovat odklidit jednoho agenta SDPP!"
Takže? Mark se zhoupl v křesílku a uložil do jeho paměti pohodlnější úhel sklonu sedačky.
Ray sáhl po sklenici s ředkvičkovým džusem. Byl sice android, ale vzhledem k tomu, že při misích na různých světech bylo nutné, aby nevzbuzoval podezření domorodých obyvatel, byl zkonstruován tak, aby byl schopen přijímat potravu i tekutiny, a dokonce je zpracovávat na energii, potřebnou pro vlastní aktivní činnost. Účinnost využití energie však byla příliš malá a nebylo možné tímto způsobem doplňovat vydanou energii stoprocentně, to by musel jíst nepřetržitě několik dní. Když Ray nemusel, nepoužíval to. Teď ale seděl v restauraci hotelu Riisha a pokoušel se zapadnout mezi ostatní. Rozhlédl se. Všechny stoly byly obsazeny, a nebylo by nejrozumnější, kdyby je někdo poslouchal.
Měli bychom zjistit, zda DNA muže z jámy neodpovídá DNA některého z těch tří, určených na misi, odpověděl telepaticky. Petrovová odpadá. Žena v té jámě docela jistě nebyla.
Mark přikývl. Nejsou to hlupáci, Rayi! Tohle si už docela jistě ověřili.
I v případě Maschatova? vrátil mu to Ray. Josip Maschatov nic neví, a podle všeho do celé té špinavé akce zasvěcen není. Možná mají v plánu hned na začátku se ho zbavit.
Dobře. Poletím na lokalitu, a odeberu z mrtvoly vzorek tkáně. Ty, Rayi, zatím zajisti laboratoř a dohodni se s Khovem na přístupu do databanky agentů SDPP. V případě, že se o Maschatova jednat nebude, rád bych si ověřil, že se nejedná ani o nikoho jiného z našich lidí.
Kdokoli cizí u stolků kolem by měl dojem, že ti dva znudění chlapi jen popíjejí ředkvičkový džus a koukají do prázdna. Tuhle sezónu pil ředkvičkový džus každý. Prostě móda…
Přiblížil se číšník a Mark na něho kývl. „Zítra začíná World-cup v lakrosu, Rayi. Vsadil sis?" Číšník přišel a zdvořile zůstal stát půl kroku od stolu. „Koho tipuješ na vítězství?"
„Highlanders," odpověděl Ray stejně nahlas a stejně znuděně. „Victoria Quarta už má nejlepší období za sebou a Kangaroos na Highlanders nikdy neuměli zahrát…"
„A co South City?"
„Přejete si, pánové?"

„Ještě jednou ten ředkvičkový džus," zamumlal Mark. „Pro něho. Já už bych druhý nesnesl. Mně doneste skotskou, Glengoyne. A…"
Uprostřed sálu se náhle rozzářilo oslepující modré světlo. Rozpilo se ve vzduchu, rozpadlo se na kusy, podobné želatině, a z něho vystoupila bytost, jakou tady ještě nikdo nikdy nespatřil.
„Rayi!" vyhrkl Mark a vyskočil od stolu.
Jako by vystoupila z prastarých bájí o překrásných dcerách mořského starce Nérea. Nahá dívka, jež se náhle zhmotnila v sále restaurace Riisha, měla světlou, lehounce promodralou kůži a jemnost rysů hyzdila jen řečiště vystouplých fialových žil. Mark si všiml plovacích blan mezi prsty na nohou i rukou, úzkých a tenkých neostnatých ploutví na vnější straně paží a na lýtkách… Udělal krok blíž… Néreovna ustoupila.
„Má zbraň, Marku!"
„Nevidím!"
Pod spodní čelistí se jí zachvěla kůže a na okamžik se pootevřela, jako by se tam ukrývaly žábry… Už na druhý pohled k rybám nepatřila. Pod hlubokýma očima měla nos jako všichni ostatní v sále a žábry byly snad jen podpůrným dýchacím systémem pro případ nutného prodloužení pobytu pod vodou. Podle dvojice ňader, zcela až na barvu podobných lidským, se dalo hádat, že patří k savcům.
Kdosi vykřikl.
Další, od stolu nejbližšího k neznámé, vyskočil a chtěl utéct. Uklouzl ale na blátivých chuchvalcích želatiny a padl zády na zem.
Bytost vykřikla taky. Znělo to jako tulení zaštěknutí. Měla strach. Divoce se rozhlédla kolem sebe, a teprve potom si Mark všiml, že v prstech svírá jakýsi krátký oštěp, ne delší než lidská paže, přitisknutý k ruce. Podobné už viděl v jeskynní kovárně.
Číšník udělal neopatrný krůček vpřed. Obsidiánové ostří se zalesklo ve světle bleděmodrých zářivek a vzápětí mu je ta bytost zabořila do břicha.
Muž vytřeštil oči a padl na kolena. Jednou rukou se chytil prázdné židle a položil si na sedadlo hlavu.
„Rayi!" vykřikl Mark, a oběhl stoly po své pravici, aby se k bytosti dostal ze strany. Ray strhl z nejbližších dvou stolů ubrusy z přírodního hedvábí a bleskurychle je rozpáral na dlouhé pruhy. Přitom se blížil k bytosti z opačné strany než Mark.
Néreovna se vyhoupla na stůl a vzápětí přeskočila na druhý. Nějaký muž se ji pokusil chytit za nohu. Mořská dívka klopýtla a zřítila se na zem. Ještě se stačila zvednout na kolena. Prohnala muži, který ji zadržel, svou zbraň břichem stejně nemilosrdně jako předtím číšníkovi, ale tentokrát ji už nedokázala vytrhnout zpět. Znovu se rozlehl sálem restaurace Riisha její hlas, a tentokrát v něm zarezonoval se strachem i vztek. Vrhla se drápy na tělo nešťastníka, který ještě žil a v mžiku mu rozcupovala sako z ušlechtilého modrého netexu, jako by to bylo jen pár sešitých lopuchových listů. Vzápětí z něj strhla bílou košili, už nasáklou krví a dostala se mu na kůži.
Až teď Mark pochopil, co se Néreovna chystá udělat, ale už tomu nestačil zabránit… Gejzír krve vystříkl, zkropil lustr a zbarvil broušený křišťál rudými žíhanci. Ruka Néreovny se zanořila do vnitřností až po loket. Bytost hledala místo, kde špička její zbraně uvízla. Muž ještě žil. Sténal a chroptěl…
„Stáhněte se ke stěnám!" poručil Mark. „Pryč!" Sebral z tácu s pečeným bažantem dlouhý porcovací nůž. Do bitky se ani trochu nehodil, ale to vetřelkyně nemohla tušit. Všimla si však, že se Mark blíží, a obrátila se proti němu. S holýma rukama, protože ostří její zbraně uvízlo v obratlích nešťastníka a uvolnit nešlo…
Buď klidná, vyslal Mark telepatický vzkaz. Byla to jediná možnost, jak se s Néreovnou domluvit, ale zjevně selhala. U obyvatel pravěkých marťanských moří se telepatie zřejmě nerozvinula.
Přesto Néreovna nějak podvědomě vycítila, že se jí ten muž, který se tolik podobá odvěkým nepřátelům jejího národa, snaží cosi říct. Ustoupila o krok… Mark docílil alespoň toho, že na sebe soustředil její pozornost, a Ray tak dostal příležitost se k ní zezadu nepozorovaně přiblížit.
Mark zase nůž zahodil, zvedl ruce a ukázal jí prázdné dlaně. V tom okamžiku jí Ray přehodil přes hlavu ubrus a skočil po ní. Jeden z hostů v tu chvíli, a hlavně pozdě, sebral odvahu, popadl ze stolu polévkovou mísu s kouřící italskou polévkou a mrštil ji po Néreovně, neschopné se bránit.
Řev opařené mořské dívky jej zahnal zpět ke stěně. To už ji Ray stačil spoutat pruhy z natrhaného ubrusu.
„Zavolej Khova," řekl Mark. „Tohle není samo sebou!"
Néreovna ležela na bělostném, navlhčeném prostěradle, a i když spala, měla oči otevřené dokořán.
Generál Khov za skleněným průhledem karanténní místnosti odvrátil hlavu od nezvyklého pohledu a zpytavě loupl očima po Martaně: „Ani teď nám nechcete nic říct?"
Zavrtěla hlavou. Hledala Marka, ale ten stál za generálem.
„Všechno napovídá tomu, že se start stroje času uskuteční podle plánu," promluvil novinář Shackleton, který měl být nezaujatým vedoucím expedice do marťanského pravěku. „Zdá se však, že je časoprostorová kontinuita poněkud narušena."
„To ano," bylo konečně slyšet i muže, který přicestoval z Penthesileie se strojem času a dokud byl využíván na jeho planetě, byl jeho prvním pilotem. „Při startu Ovoidu, tedy stroje času, je nebezpečné zdržovat se v okruhu přibližně dvou set metrů kolem místa, odkud mise startuje. Ve chvíli, kdy se otevře… básnicky řečeno – okno do minulosti či budoucnosti, podle toho, kterým směrem se právě chystáte letět, vznikne jakýsi časoprostorový vak, který s sebou stejným směrem strhne všechno, co je v dosahu. Tento časový vír není ale příliš stabilní, a osoby, či věci, které nejsou přímo v kabině, chráněné před nestabilitou silovým polem, jsou doslova rozházeny kolem cílového místa, a to ne co do prostoru, ale času…." Všiml si nechápavého pohledu Shackletona, a hned pokračoval: „Jednoduše řečeno, kdyby teď, v tomto okamžiku tady vedle nás startoval stroj času a cíl byl určen na jeden tisíc let do minulosti, nás všechny, jak

jsme tady, by ten vír strhl, ale neocitli bychom se tam, kde posádka stroje. Čas našeho přistání, mohu-li to tak říct, by se pohyboval v toleranci plus minus asi rok dva kolem přistání. V případě uvažované mise tento rozptyl bude samozřejmě větší, až deset let.“
Generál Khov mávl rukou. „Sakra, vysvětlí mi už někdo, bez těch teorií, proč se tady ocitla?“ zeptal se a ukázal na Néreovnu, udržovanou v umělém spánku.
„Byla příliš blízko startu stroje, generále,“ odpověděl Ray. „Samozřejmě že při cestě zpátky…“
„Ale start je přece plánován někde úplně jinde!“ vyhrkl Khov. „V kráteru Garen! To je odsud dvě stě padesát kilometrů!“
„Uvidíme,“ usmál se Shackleton bezstarostně. „Devět dní do startu. Ještě se může stát…“
Pootevřenou ventilačkou bylo slyšet výkřik a hned další. Ray se rozběhl k onu a vyhlédl ven. „Další!“ křikl nahlas.
Na blyštivé ploše mezi hotelem Riisha a vědeckým ústavem, kde právě byli, se rozlévala krev dvou mužů, kteří měli tu smůlu, a právě přecházeli z parku do hotelu.
Vrazi byli čtyři, byli to muži, ale jinak vypadali docela stejně jako dívka v karanténní místnosti. Váhali, a na první pohled bylo znát, že jsou šokovaní z toho, kde se ocitli. Vysoké budovy kolem jim podle všeho naháněly děs…
Zády k sobě, jako protřelí válečníci, se přesunovali ke vchodu do parku, kde se pod převislými větvemi starých dobrých pozemských smutečních vrb blyštila hladina jezírka. Bylo hluboké sotva na půl metru, ale to nemohly bytosti z pravěku tušit.
„To bude zklamání,“ zamumlal cynicky Khov a obrátil se na policistu, který držel hlídku u dveří karantény. „Vyhlaste poplach a celý park až k budově za zakázané pásmo. Hotel ať uzavře hlavní dveře a lidé vcházejí a vycházejí jen zadním vchodem do ulice. Tady přestává legrace!“
Hotel Riisha čekaly zlé časy. Celý prostor mezi oběma místy, kde se vynořili svědkové minulosti, byl uzavřen a ještě dvě stě metrů na všechny strany kolem. Hotel vyklidili a z budovy Ústavu se stalo centrum pro řízení krizové situace.
„Návštěvníků“ přibývalo. Dva dny po objevení se čtveřice válečníků byl klid, ale pak se náhle v trávě parku zatřpytily sluneční paprsky na zlatavých šupinách šestimetrového vodního hada. Mrskal sebou a převracel se kolem dokola, jako by ho příboj právě vyhodil z chladivé vody na sluncem rozpálenou písčinu. Nestačil nikomu ublížit, ale vyděsil všechny, a stejně tak i těch pár kubíků mořské vody, která se objevila spolu s ním a jež se okamžitě vsákla do trávy…
***
Mark vyskočil z helijetu na skalní práh hned vedle hangáru, skrývajícího sloupy s mumifikovanými těly mořských válečníků, která tu našel s Martanou a jejíž archeologický tým je tu zrestauroval do podoby, v jaké byly v okamžiku nálezu. Protože se dalo počítat s tím, že to bylo sice poprvé, ale ne naposled, co tuto oblast zasáhla tak silná písečná bouře, kolem celého naleziště byly v prvé řadě postaveny pořádné větrolamy, které ale teď ohrožovaly bezpečné přistání.
„Kapitán Mark Stone?“ ozvalo se od jeskyně a v ústrety mu vyběhla Mičiko, která už jedenáctý rok studovala archeologii a studium si prodlužovala jen proto, aby nemusela být vázaná na jedno místo, ale v rámci praxe mohla objet co nejvíc archeologických lokalit. Ve svých devětadvaceti vypadala skvěle a Mark si byl jist, že na její soukromou přednášku o sexualitě ve starých východních civilizacích nikdy nemůže zapomenout. Ten večer mu nic nepřipadlo vzrušivější než nádherná japonská dívka omotaná voňavým provazem protkaným máčenými čajovými lístky.
„Mičiko!“ zamával a usmál se. „Jak to jde?“
„Hmm,“ usmála se. „Spíš, jak to jde u vás? V Metropoli? Slyšeli jsme tady neuvěřitelné věci.“
„A chtěli byste je vidět živé, nemám pravdu?“
Zavrtěla hlavou tak vehementně, až jí oba culíky skoro vyšlehly její krásné černé oči: „Ani ne, Marku. Proč jste přijel?“
Vykali si, i po tom všem, co spolu vyzkoušeli. Tak nějak to patřilo k jejich nočním hrám na samuraje a gejšu.
Kolem ucha mu zabzučel červený tlustý komár. Mark se po něm ohnal a dlaní ho srazil k zemi. „Přijel jsem pro vzorek tkáně toho muže z jámy.“
Udiveně zvedla zrak: „Ale doktorka Martana Bejvloo už DNA porovnávala. Se všemi, co mají letět…“
Rozhlédl se, jestli je někdo neposlouchá: „Řekněme, že jí tak docela nevěřím.“
Mičiko se usmála: „Spiknutí a tak…? To je dobře. Já jí sice v tomhletom věřím, ale kdybyste jenom tušil, co mi dělá za schválnosti od té doby, co se dozvěděla o mých… hm soukromých přednáškách pro vás.“ Smutně se usmála: „No, ale pojďte. Když nemůžete bez spiknutí žít, ukážu vám poslední objev.“
Mark zpozorněl. „Co?“
„Pojďte!“ Vzala ho za ruku a vykročila k černému otvoru sluje. Před vchodem se ho pustila, přistoupila k rozvodné skříni a přepnula spínač osvětlení do polohy ZAPNUTO.
Vešli dovnitř. Teď už to tu vypadalo docela jinak než ten první den, kdy Mark s Martanou poslední útulek vymírající rasy objevili. Lidé kolem stolu a vůbec každá věc ve sluji, jednoduchá lůžka, vycpaná ztrouchnivělou travou, nízké železné koše se zbytky uhlíků, kovářská výheň… všechno, každá věc zvlášť, bylo překryto ochranným průhledným krytem. Při pravé stěně ještě vykopávky neskončily, i když právě teď na pracovišti nikdo nebyl.
„Až dozadu,“ řekla Mičiko. „K té jámě!“
Tak daleko tehdy při první návštěvě nezašli. Dno sluje se zlomilo dolů a začalo klesat… Mark s dívkou opatrně sestupovali a přidržovali se stěn a provizorně nataženého provazu, provléknutého horolezeckými skobami, zatlučenými do stěny. „Už jste pronikli až na dno?“ zeptal se Mark tlumeně.
„Ještě ne,“ zavrtěla Mičiko hlavou. „Je tam čerstvý zával. Podle toho, co zbylo z těch cučinoko.
„Z čeho?“ vydechl Mark.
„Z těch hádků, co tu v jeskyni žijí. Já jim tak říkám. Mají hrbek na hlavě, jako naši cučinoko… Podle toho došlo k závalu před dvěma tisíci lety, takže tam dole by možná ještě něco být mohlo. Ale zatím nebyl čas…“

„Možná to dostane prioritu," zašklebil se Mark a zastavil se: „A co mi chcete tedy ukázat?"
„Jsme tu," namísto toho odpověděla. Přímo před nimi zela v zemi jáma dvakrát dva metry.
„Ještě je tady?" zeptal se Mark.
„Ten muž? Ne, je v depozitáři, co stojí venku. Na dně jámy se od chvíle, kdy bouře smetla pískovou krustu na vchodu, zvyšuje vlhkost. Ve zbytku sluje také, ale tam to není kritické jako tady. Kdybychom ho nechali tady, tak nám ho za chvíli potáhne plíseň a rozpadne se."
„Tak proč jsme tady?" zeptal se Mark netrpělivě. Už uhodl, že to bude něco důležitého, ale Mičikin smysl pro napínání ho rozčiloval.
„Musíme dolů," ukázala na madla žebříku, vyčnívající z jámy.
Rychle sešplhali a dívka rozžala svítilnu. „Tady," řekla a ukázala na stěnu jámy těsně nad dnem. Skála byla obložená zbytky rozdrolených cihel.
Mark se rozhlédl po podlaze, protože si pamatoval, jak vypadala, když nešťastníka objevili.
„Ty seschlé exkrementy jsme už odklidili," uklidnila ho Mičiko. „Pokud vás to zajímá, po dobu, co tu byl, jedl jen řasy."
„Jo, už jsem slyšel. Nic jiného tehdy nebylo."
„Tady!" ukázala Mičiko znovu. Mark si klekl a natáhl ruku po svítilně.
Nápis byl vyrytý do drolící se stěny sotva dvě pídě nad dnem, jako by se nešťastník bál, že jej někdo objeví a zničí…
P… O…
Mark vzrušeně vzhlédl k dívce a vrátil se očima k nápisu.
„Po… pravte…" Znovu zvedl oči: „Popravte?"
Přikývla.
„A koho? Ten zbytek není k přečtení."
„Já vím," přikývla. „Provedla jsem zkoumání ultrafialovým zářením o vlnové délce 254 nanometrů."
„A co se objevilo?"
Nadechla se: „Popravte Marka Stonea, tam stálo, Marku!"
„Proč tam stálo, aby mne zabili?" zeptal se Mark, když už čaj vychladl stejně jako Mičikino tělo a zrovna tak voněl po jasmínu.
Protáhla se jako kočka a zahleděla se na strop své obytné buňky. Měla ho polepený tapetou hvězdné oblohy: „Ten člověk věděl, že ho jednou najdeme, Marku. Docela jistě slyšel o nálezu muže v jámě a podle všeho mu došlo, že to bude on, kdo tam zemře hlady. Tak napsal vzkaz pro nás. Pro lidi z dnešní doby."
„Že mne máte zabít," doplnil Mark.
„Ne," zavrtěla hlavou. „Že tě máme popravit. V očích toho mrtvého jsi zločinec, jinak by to takhle nenapsal!"
6.
„Odpočítávání už začalo," upozornil hlas z reproduktoru. „Čas T+3600 sekund. Poslední fotografie, prosím. Žádám, aby se nikdo nepokoušel narušit karanténu. Jistě si nepřejeme, aby marťanskou civilizaci vyhladily spalničky nebo tak něco…"
Mark Stone stál na montované vyhlídkové věži hned vedle svého nadřízeného a zamyšleně shlížel dolů. Vzkaz mrtvého z jámy mu už tři dny nedal spát. Něco se stalo, přesněji řečeno – něco se stane – o tom nepochyboval. Nápis na dně jámy ho spojoval s touhle cestou do minulosti, a to se mu vůbec nelíbilo. Přece se na ni nechystal! Vytáhl z pouzdra dalekohled, a místo aby ho namířil k Ovoidu s useknutou špičkou, stojícímu uprostřed ochranné zóny o poloměru tři sta metrů, obrátil ho na opačnou stranu, kde se ve vzdálenosti nějakých deseti kilometrů táhl řetěz skal, ohraničujících kotlinu Garenova kráteru.
Něco se tam pohnulo…
Oddálil dalekohled od očí a zase se jím podíval. Už se nic nehýbalo. Ale přísahal by, že…
„Děje se něco, Stone?" uslyšel generála Khova.
„Myslím, že ano, pane," pokývl Mark. „Jenom nevím co."
Děje se něco, Marku? zaznamenal telepatický dotaz od Raye a ušklíbl se. Kdo se ještě zeptá?
To je to na mně tak vidět?
Ray stál na druhém konci vyhlídkové plošiny, jak se dopředu domluvili, aby jim nic neuniklo. Všimli si toho všichni, Marku. Když má někdo privilegium zúčastnit se startu stroje času a místo toho se kouká k horám na druhé straně, tak zaujme každého. A neděje se to první den. Peggy se mne včera ptala…
Mark se musel usmát. Peggy! Sekretářka generála Khova! Padesátiletá staromilská dáma s tenkými rty a starodávnými kostěnými brýlemi, které byly už v době jejího narození příšerným anachronismem. SDPP měla desítky agentů, ale Mark byl Peggyiným nejmilejším. Už proto, že kdysi zachránil jejímu zbožňovanému generálu Khovovi život.
Jde o ten nápis, odpověděl po chvilce Mark. A taky o to, že u těch skal tam vzadu se něco pohybuje.
Ray se otočil udaným směrem a zaktivoval zoom. Obraz se přiblížil. Nevidím nic, Marku!
„T+3500," ozvalo se z reproduktoru. U karanténní buňky, v níž vybraní trávili posledních pět dní před startem, zastavila terénní šestikolka. Dva technici uvolnili svorky přepravního tunelu na vnější stěně buňky a natáhli jej až k vozidlu. Jeho okraj zasadili do úchytek, umístěných v kruhu kolem dvířek šestikolky, provedli zkoušku těsnosti, a ti, kteří sledovali obrazovky, mohli spatřit, jak se uvnitř přechodové komory buňky rozsvítilo zelené světlo.
Všechno bylo v pořádku.
I Mark nyní mrkl po obrazovce. Prvního viděl do tunelu vejít Shackletona. Měl na sobě lehkou suknici, spletenou ze stébel vodních rostlin, stejnou, jakou nosili příslušníci marťanské suchozemské rasy. Pod volnou, lehkou halenou z podobného materiálu, propleteného, snad pro ozdobu, proužky měňavé hadí či ještěrčí kůže, měl ochranný opasek, jaký patřil k obvyklému vybavení agentů SDPP v akci. Vytvářel kolem těla svého nositele ochranné silové pole a

chránil ho před střelami, projektily, a třeba i před úderem sekery. Vzhledem k tomu, že při kontaktu s příslušníky méně vyspělých společenstev bylo třeba zabránit vzniku podezření, existoval příkaz nezapínat ochranný pás na maximální výkon. I tak dokázal ochránit před zraněním či zabitím, ale vzhledem k pružnosti ochranného pole neuchránil svého nositele před tvrdými nárazy, a tudíž i modřinami.
Jerry Shackleton se zašklebil do kamery na obvodu Ovoidu, zadal vstupní kód a vstoupil dovnitř.
Jako druhý prošel agent SDPP Maschatov a za ním muž Etno-eka Ralf Rauer. Poslední procházela Linda Petrovová.
Vidíš ji, Rayi? Ten večer před bouří se mne pokoušela svést a tvrdila, že je Elsinou přítelkyní…
Nebyla?
Kdysi dávno ano. Elsa si na ni vzpomněla, až když jsem jí poslal Lindinu fotografii. Rozhodně se neznaly tak dobře, jak Petrovová tvrdila. To znamená, že její pokus svést mne, aby ublížila bývalé přítelkyni, byl jen krycí verzí. Chtěla se ke mně přiblížit. Jen netuším proč…?
„T+3000," zahučelo to z reproduktorů.
„Zkouška systémů!" uslyšeli Shackletonův hlas. „Do toho, Ralfe!"
„Systém uzavření Ovoidu?"
„V pořádku…!"
Pager generála Khova zapískl jako na poplach. Všichni, co stáli na vyhlídkové plošině, sebou trhli.
„Co je?" zahučel velitel SDPP do mikrofonu. Chvíli poslouchal a pak se s tváří bílou jako křída obrátil k Markovi:
„Tentokrát se jich objevilo kolem sedmdesáti najednou. Smetli hlídku, a když hledali úkryt, vtrhli do hotelu Riisha. Rovnou do mé kanceláře…"
„Peggy?" vydechl Mark zděšeně.
Generál Khov pokývl: „Zrovna tam byla. Je v kritickém stavu… Hrome!" Vztekle udeřil sevřenou pěstí do zábradlí plošiny a dal si pager zpátky k uchu. „Přijedu tam hned, jak to tady skončí!"
„T+2500 sekund!" vykřikl reproduktor.
Ostatní na plošině se stáhli blíž. Nebylo jich tu mnoho. Místo a doba startu byly utajeny, aby se zamezilo přítomnosti těch, kteří tu neměli co dělat.
„Jak ten incident skončil?" zeptal se jeden z techniků.
„Bylo jich hodně, a tak dokázali prorazit zátaras a vniknout do města. Policie musela použít represivní prostředky."
„Hmm. Nakonec to budeme přece jenom my, kdo zavinil vyhynutí té rasy!"
„Kolik bylo mrtvých?" zašeptala Martana.
„Nevím. Vetřelci skoro všichni. Když táhne taková tlupa městem a zabíjí na potkání muže, ženy i děti, je těžké vysvětlovat chlapům se zbraněmi, že je třeba je nechat naživu."
„1800 vteřin do startu!"
„Půl hodiny," dodal někdo.
„Možná bychom měli ten start zastavit," nadhodil Mark. Zachytil úzkostný pohled Martany, ale vlastně si ho ani neuvědomil. „Jestliže stroj času startuje tady, dvě stě padesát kilometrů od hotelu Riisha, není přece možné, aby se při jeho návratu, i kdyby byl v okamžiku startu obklopen těmi mořskými tvory, a to byl, jak se zdá, objevovali ti, které strhl časový vír, tak daleko! Museli by se z časového víru vynořovat právě tady! Na tom území před námi! Nemám pravdu?" obrátil se přímo na Martami.
„Máš, Marku," odpověděla tiše.
„A přece mi nechceš tvrdit, že se v minulosti někdo rozhodl táhnout dvanáct tun těžkou věc z tohoto místa přes slané močály, přes džungli a dokonce přes dvacetikilometrový jazyk mořského zálivu! Až tam, kde dnes stojí hotel Riisha."
„Tiše, Marku," zaprosila.
„Řekněte nám, co víte!" zařval na ni Khov.
Zavrtěla hlavou: „Až za půl hodiny!"
„Proč?"
Generál Khov bez dalšího slova přeběhl na druhý konec plošiny, a ještě než stačil skočit do zdviže, dohnal ho Mark.
„Vydírají ji! Jinak se to nedá vysvětlit! Ona to dělá kvůli ní!" zasykl.
Generál Khov pokývl: „Je mi to jasné. Ale bezpečnost paní Haju musí jít stranou, když jde o bezpečnost… všech."
„Třeba Peggy?" zasupěl Mark.
„Třeba!"
„Ztrácíte nadhled, generále!"
Generál Khov udeřil sevřenou pěstí do ovladače: „Krucinál, Stone! Spolupracuji s ní deset let!"
Mark mu položil ruku na rameno a kývl směrem k Martaně: „Ona zase zná paní Haju pětadvacet let. Je to její matka!"
„Systémy vnější ochrany Ovoidu v pořádku!"
Na okamžik to hlášení upoutalo jejich pozornost. Jen na okamžik.
„Vy taky něco víte, Stone!" Zdviž zastavila až docela dole. Generál skoro vyrazil drátěná dvířka a přeběhl pár desítek metrů ke stanovišti velínu.
„Co chcete udělat?" křikl za ním Mark.
„Zastavit to!"
„Ne!" zmrazil je Martanin výkřik. „Ne! Prosím! Už… Už každou chvíli tu musí…"
Generál Khov jen s malým zaváháním vyťukal kód k odblokování vchodových dveří a vtrhl do velínu, ani za sebou nedoklapl dveře. „Chci s nimi mluvit!" křikl.
Jeden z pomocných dispečerů zapojil frekvenci a kývl na něho.
„Tady Khov! Došlo k přesunu velkého počtu mořských bytostí do naší časové roviny. Dočasně zastavujeme odlet!"

„Na příjmu Shackleton," odpověděla mu vysílačka. „Všechny systémy fungují, jak mají. Posádka vás žádá o přehodnocení vašeho rozhodnutí!"
„Řekl jsem, že…"
„Táhni k čertu!" zachraptěl do mikrofonu vysílačky Shackleton.
Ve dveřích velínu se objevil Mark.
„Odpojte jim energii!" křikl Khov na dispečera.
„Mají nabité akumulátory. Jsou zcela autonomní!"
„Čas T+900 vteřin!"
„Dejte mi k mikrofonu Maschatova, hrome!" zaječel Khov do vysílačky.
„Tady Josip Maschatov, generále. Právě jsem přijal výhodnější pracovní smlouvu od Etno-eka. Tímto dávám výpověď."
„Čas T+840 vteřin…"
„Maschatove!"
„Musel být s nimi domluvený už dopředu," řekl Mark. „Ať už detektor lži ukázal, co chtěl!"
Ovoid stroje času se potáhl pavučinou ochranného stabilizačního pole.
Povětří na pláni náhle jako by zhoustlo…
„Tady řídicí stanoviště! Ovoide! Ovoide! Spustili jste režim startu o deset minut dříve!"
Mark pochopil, že tady už nic neudělá, vrátil se a vyjel zdviží zpátky na vyhlídkovou plošinu.
Marku? Rayův telepatický hlas v jeho mozku tentokrát zazněl jaksi jinak.
Co se děje?
Měl jsi pravdu. Na druhé straně za bezpečnostním pásmem se někdo pohybuje.
Ostraha?
Je to za hranicí stoprocentní rozlišitelnosti. Ale hádám na paní Haju.
„Cože?" Mark se neudržel a poslední slovo vykřikl nahlas.
Martana to musela vědět. Křičela tu přece, že ještě chvíli! Musela vědět, že se paní Haju objeví, až budou všichni v Ovoidu. Zřejmě ji drželi naproti v některé jeskyni a teď ji pustili. Jenomže vešla do ochranné zóny, Marku. Už nás spatřila, alespoň podle toho, že mává naším směrem.
Hned jsem tam! Stihne zónu přejít?
Je to šest set metrů a má na to čtvrt hodiny.
Jo. Mark se pochmurně zamračil. Jenomže ona neví, že má pospíchat, Rayi!
Letím pro ni!
Ray už na nic dalšího nečekal. Díky antigravu se vmžiku vznesl do dvacetimetrové výšky a vyrazil k osamělé postavičce, klopýtající k nim přes kamenitou pláň.
„Režim startu byl uspíšen o šest set vteřin!" štěkl dispečer do mikrofonu. „Ovoid není pod naší kontrolou!"
Mark se otočil na patě a zahleděl se za Rayem. Ne, to nemůže stihnout!
Rayi!
Zdá se, že je zraněná, Marku! Upozorni zdravotníky, ať se připraví!
Posádka uspíšila start! Obešli bezpečnostní protokoly!
Ray si okamžitě uvědomil, co hrozí. O kolik?
Šest set vteřin! Deset minut.
Mám šanci to stihnout!
Když se Ray v černé uniformě androida SDPP spustil z výšky přímo na paní Haju, připomínal obrovského útočícího orla.
Mark ucítil, jak ho kdosi chytil za ruku, a ohlédl se.
„To nestihnou, Marku!" špitla Martana se slzami, stékajícími jí po tváři.
„Čas do startu po násilné korekci T+180."
„V tom směru, odkud přišla, přece leží kráter Garen a tvůj tábor," sykl Mark.
Kývla. „Drželi ji tam celou dobu. Slíbili, že ji pustí, až…"
„T+120!"
Rayi!
Až teď Ray chytil paní Haju za ruce, ale vysmekly se mu a musel na ni nalétnout ještě jednou. Vyletěl prudce vzhůru, dostal se do loopingu a vzápětí se ve vývrtce vracel…
Pochopila a zvedla ruce. Chytil ji za zápěstí a vzlétl s ní do výšky jako raketa. Uvědomil si, že to k okraji ochranné zóny nemusí stihnout. Byl ale od středu zóny, určené časovým vírem Ovoidu, víc jak sto metrů, a nebezpečné pole směrem nahoru tedy v tomto místě nedosahovalo až do výšky dvou set padesáti metrů, ale jen přibližně dvou set třiceti.
„Jo," zamumlal Mark s očima upřenýma na Raye s paní Haju ve spárech. „Každý metr se počítá…"
Vzduch uprostřed zóny zmatověl…
„T+10!"
Mark vztekle zaklel.
Ray nestoupal tak rychle jako jindy. Paní Haju nebyla tak těžká, ale vzduch ve startovací zóně měl zvýšenou hustotu a kladl zvýšený odpor. Ray cítil, jak se třením začíná zahřívat, a musel změnit rychlost stoupání…
Náhle se ovzduší ve středu zóny projasnilo a Ovoid zmizel z očí i z přístrojů.
Rayi? Markův telepatický výkřik se rozplynul v povětří.
„Vydírali mne," uslyšel Martanin hlas jako by odněkud zdálky. Ray byl kdesi daleko, dvanáct tisíc let v minulosti…

„Co tam chtějí provést?“ slyšel jako ve snách Khovův hlas a díval se na náhle prázdnou kamenitou pláň.
„Nic, generále,“ odpovídala Martana Bejvloo. „Oni nechtěli měnit minulost Marsu. Chtěli…“ Zaváhala.
„Co?“
„Chtěli stroj času. Nic víc. Alespoň to mi řekli. Neplánují měnit dějiny téhle planety, ale chtějí zasáhnout do dějin všech planet. Celé Galaxie!“
„Vy jste to věděla? A pomáhala jste jim?“
„Po konzultaci se svou vládou, generále Khove! Dá se předpokládat, že první, co podniknou, bude, že se vrátí do našeho času, spíše tedy o nějakých deset let do minulosti, zmocní se kosmické lodi, pokud ji už někde neměli ukrytou, a vyšlou na moji planetu Penthesileiu vraha, aby znemožnili profesoru Germisovi, který stroj času sestrojil, postavit ještě jeden exemplář. Už víme, že tohle se jim podařilo. Před jedenácti lety byl profesor Germis zavražděn v koupelně a vrah nebyl nikdy dopaden… Pak začnou pracovat na úpravě dějin podle jejich etnoekologie.“
„Co můžeme podniknout?“ zeptal se Mark.
„Pozatýkat všechny od Etno-eka,“ zavrčel generál Khov.
„Mám na mysli něco, co by mělo smysl a nebyla to jen msta,“ odsekl Mark. „Něco, co jim zabrání…“
Martana zvedla ruku, že chce mluvit: „Když jsem na fóru prohlásila, že naše vláda zapůjčí náš jediný prototyp stroje času, zamlčela jsem, že máme ještě jeden. To oni nevědí. Poletíme za nimi a pokusíme se je zastavit ještě dřív, než se vrátí, aby zabili profesora Germise.“
„To bude trvat dlouho,“ namítl generál. „Než to vaše vláda zase odsouhlasí, než se to přiveze…“
„Počítali jsme s tím,“ řekla Martana. „Mám na mysli pronásledování těch zločinců. Ne to, že se moje matka dostane do minulosti také. A kdo ví, kam vlastně. Mohla se ocitnout třeba… Třeba sama uprostřed bažin…“
„S Rayem,“ sykl Mark vztekle.
Martana se ironicky ušklíbla: „Jak dlouho mu vydrží baterie?“ Obrátila se ke generálovi: „Jak říkám, počítali jsme s tím, a druhý stroj času dopravila na Mars stejná transportní kosmická loď jako ten první. Máme ho tu. Je přichystán ke startu. Do posádky navrhuji…“
„To už stačilo, slečno,“ zavrčel Khov jako mongolský stepní pes, když ucítí agamu. „Je mi jasné, že jste do posádky prvního Ovoidu navrhla ty, jejichž jména vám byla nadiktována, ale tentokrát bude sestavení týmu záležet na mně!“
„Já ale letím také, je tam moje matka!“ řekla Martana poněkud bázlivě. „Chci mít jistotu, že ji opravdu budeme hledat. A je tu taky Vareš, který má největší zkušenosti s ovládáním Ovoidu…“
„A já, pane,“ zachmuřeně se pousmál Mark. „Je tam Ray.“
„Toho čtvrtého do posádky můžete určit sám, generále,“ neodpustila si Martana.
Generál se zamračil: „Budete potřebovat androida.“
„Mám lepší návrh, pane,“ skočil mu do řeči Mark. „Vezmeme si jednoho z těch mořských lidí. Myslím, že pro neurochirurgy nebude problém mu voperovat do mozku něco, čím bychom ho mohli ovládat. Bude znát krajinu, bude znát řeč a bude znát nebezpečí. Pamatujete na toho šestimetrového hada?“ Rozhodil rukama. „A díky výukovému psychoinduktoru se může naučit zjednodušenou variantu galaktičtiny během čtyř hodin. Zatím pan Vareš připraví start Ovoidu Dvě!“
„To, co mi tady navrhujete, pokud jde o jednoho z těch domorodců, není zrovna humánní!“
„Tak ho necháme užírat se zbytek života v nějaké umělé nádrži? Generále! Tohle je pro něho jediná šance dostat se zpátky!“
„A koho byste si z nich vybral?“
„Z těch zabijáků žádného. Měl jsem na mysli tu dívku, co se tak nenadále objevila v salonu hotelu Riisha. Tu první.“
Generál chvíli přemýšlel: „Stone! Doufám, že pokud jde o tu mořskou dívku, tak…“
Martana se pousmála a Mark se rozchechtal: „Vy jste se zbláznil, generále! Líbí se mi asi jako vy!“
7.
„Jsem připraven odstranit blokovací rozhraní mezi vaším a jejím vědomím. Mohu, kapitáne Stone?“
Mark unaveně otevřel oči. Věděl, že jemu do mozku nic nevoperovali, ale cítil se, jako by mu tam bušily všechny zvony světa. „Co ona?“
„Už je po zásahu a odpočívá.“
„Je to pro ni šok?“
„Byl nezbytný. Po nasazení psychoinduktoru s výukovým programem sice galaktičtině částečně rozumí, ale její hlasivky nejsou s to vyslovovat slova v naší řeči. Stejně jako my nemáme anatomické dispozice k tomu jejímu poštěkávání. Proto jsme museli přistoupit na tuto variantu.“
Mark Stone ztěžka vydechl: „Má jednu velkou nevýhodu. Když se se mnou něco stane, zbytek výpravy se s ní nedomluví.“
Neurochirurg se zasmál: „To je pravda, ale generál Khov mi právě na tuto námitku odpověděl, že v okamžiku, kdy se s vámi něco stane, budou to mít ostatní už dávno za sebou. Máte prý neuvěřitelné štěstí.“
„Zkušenosti a opatrnost, když je třeba,“ odsekl Mark a podíval se kolem sebe. „Proč není tady?“
„Jste teď jedna duše, kapitáne Stone, ale jedno tělo ne. Odpočívá tam venku…“ Neurochirurg ukázal skrz francouzské okno ven, kde se jen pár desítek kroků od budovy Lékařského institutu blyštila mezi zelenými poduškami mechgrovů hladina jezerního zálivu. „Pustili jsme ji tam. Nic jí nehrozí, a když budeme potřebovat, máte nyní mentální sílu ji přivolat zpět.“
„Žádné nebezpečí?“
„V marťanských jezerech dnes už nežijí ryby ani hádci delší jak píď. Nestrachujte se, kapitáne. Tady hned u břehu je tůňka. Sotva pět metrů hluboká, neztratí se nám. Sám jsem se tu kdysi potápěl, podvodní svět zdejších jezer je něco…

něco úžasného.“
„Jsou tam pavouci,“ zamumlal Mark. „Ti vodní. Neslyšel jste o nich? Arachnea Ivanka. Jestli ji některý z nich bodne žihadlem…“
„Nejsou to pavouci, ale členovci, kapitáne Stone,“ pousmál se s převahou lékař. „Mají mnohem blíž ke škorpionům… A pokud váš předpoklad, že to podivné děvče pochází z této planety a navíc ještě z doby před dvanácti tisíci lety, budeme pokládat za určující, pak na ně musí být zvyklá. Podle paleontologických nálezů tihle Arachnea Ivanka běhali po hladině zdejších jezer a moří už tehdy, a existoval tu i daleko větší druh, který by vám prokousl hlavu, kdyby na to přišlo. Můžete být klidný. Jsou pro ni součástí jejího přirozeného prostředí.“
„Vím, že nejsem sama! Kdo jsi?“ vybuchlo v Markově hlavě.
„Komunikuje!“ vydechl překvapeně.
Doktor se cynicky zasmál: „Proto jsme to přece dělali!“
„Kde jsem?“
„Ptá se, kde se ocitla,“ zašeptal Mark. Vzrušeně vstal a přistoupil k francouzskému oknu. Byla někde tam venku…
„Neříkejte jí to!“ poradil lékař. „Nepochopila by to.“
Mark beze slova otevřel a vyšel na trávník. Přešel na cestičku vysypanou drtí růžového babakinského mramoru a pomalým krokem se vydal k břehům jezírka. Mělo sotva sto metrů v průměru a hloubka ani v té nejhlubší tůni nedosahovala sedmi metrů, ale byl to jeden z mála pozůstatků po rozlehlých pravěkých jezerech. Z moří už nezbylo nic, jen pár decimetrů silný, pokrčený slaný škraloup, většinou překrytý písečnými dunami.
„Kdo jsi?“ vybuchlo znovu v Markově lebce.
Přemýšlel, než odpověděl: „Bojovník… Jsem bojovník!“
„A kde jsi?“
Chvíli mlčel: „Na břehu,“ řekl konečně.
Cestička se ztratila v měkké vrstvě mechgrovů. Spleť jejich vzdušných kořenů vzbuzovala dojem houštiny divoce pokroucených tenkých bambusových stvolů. Visely na nich girlandy ochmýřených semínek stepních travin, které sem vítr kdoví odkud zavál. Půda se pod ním zahoupala a raději o krok couvl. Nebyla tu bažina, nikde na Marsu už nebyly bažiny, ale mechová vrstva blízko u břehu byla tak silná, že ho udržela…
„Nejsi náš!“ uslyšel znovu její slova.
„Nejsem.“
„Měl bys mne zabít!“
„Nechci!“
„Tak já zabiju tebe!“
Někde vepředu zašplouchla voda. Mark ustoupil o krok stranou a konečně uviděl, jak se spleť vzdušných kořenů zrcadlí v temné hladině tůně. Houpala se. Vůbec nepochyboval, že se mořská dívka dokáže vynořit takhle tiše. Možná ještě tišeji… Věděl, že už tu někde je a pozoruje ho.
„Chci jen, abys mi pomohla!“
„A za to mi slíbíš rychlou smrt? Na žhavém uhlí?“ Nejspíš nemluvila do větru a suchozemská forma inteligentních bytostí, s nimiž ona a její soukmenovci válčili, dokázala být krutá stejně jako Pozemšťané.
„Za to ti slíbím návrat domů!“
Chvíli bylo ticho a bylo slyšet jen šustot, jak se suché kořeny šoupaly v mírných závanech větru o sebe.
Náhle vyrazila. Doslova rozervala oponu z rostlin a vlajících pavučinek, sestavených z ochmýřených semínek, a než stačil Mark zareagovat, stála před ním. Její drápy mu na zlomek sekundy utkvěly přímo před očima. Vzápětí stáhla ruku k tělu. Vyhnula se mu a vyrazila pryč.
Budovy si ani nevšimla, proběhla mezi buky, jejichž semenáčky na Mars dovezli lidé, a zmizela na druhé straně zahrady, obklopující Lékařský institut.
Mark se pomalým krokem vydal za ní. Neměla kam utéct. Za zdí Institutu byl jen airport pro vznášedla a na všechny strany se táhla jen holá kamenitá pláň… Na stovky kilometrů daleko.
Zahlédl ji, jak přeskakuje zeď. Zamířil k bráně, vyšel ven a rozhlédl se po ní.
Stála jen dvě stě metrů od něj, na nízkém hřebínku terénní vlny. Musela poznat, že jde za ní, ale byla k němu obrácená zády a neotočila se. Dívala se…
Došel až k ní. Dole pod nimi se táhla mělká pánev, dávno vyschlý záliv moře, dnes zanesený vlnobitím načervenalým pískem.
„Tam,“ obrátila se na něj a ukázala rukou přes mořské dno ke kozím hřbetům hor za ním. „Znám to tady!“ A kruci, blesklo Markovi hlavou.
„Všude tu byla voda,“ mluvila dál tím podivným způsobem. Nebyla to telepatie, kterou se Mark domlouval s Rayem, ale bylo to cosi velmi podobného. Byli si blíž. Jako jedna duše, řekl ten doktor… „Tamhle pod špičkou té skály stál hrad. Byla tam hlídka. Poznala jsem tohle místo už tam ve vodě. Žil tady klan Hadů, pocházel z něj můj otec…“
Podívala se na něj s tak vážnýma očima, až ucítil, jak mu cosi svírá hrdlo a nedovoluje mu promluvit. „Jsem v příštích časech, že?“ slyšel v mozku její slova. „Moře vyschla? I jezera? A Suchozemští přežili bez nás?“
„To je mnoho otázek.“ Mark jí nemohl odpovídat, i když pravdu, zdá se, uhodla sama. „Chceš mi pomoci? Jestli ano, pak se vrátíš domů. Ti, co přišli s tebou, se už nevrátí. Nejde to…“
„Proč bych se měla vracet?“ Počala sestupovat z vrcholku návrší dolů, kde se hladina třpytila stříbrnými břichy ryb, když tu byla naposled. „Proč bych měla rodit děti, když vím, že už nebudou dlouho žít. A jestli ony ano, pak jejich děti už jistě ne!“ Posledních pár desítek metrů už běžela. Rozdírala si nohy o kameny, a zanechávala za sebou stopy z krvavých kapiček. Dole se zastavila a klekla na koleno.

Mark došel až k ní. Nad čímsi se skláněla. Náhle mu připadala docela stejná, jako dívky, které znal. Klečela na jednom koleni, a rukama se probírala čímsi, co našla v písku. Kamením nebo škebličkami… V tu chvíli nebyly vidět ani plovací blány, ani její drápy, ani řečiště žil. Klečela tam jako docela obyčejná dívka…
Náhle vstala a vykročila ve směru, kudy se kdysi táhla pláž. Znovu přidala do kroku. Mark jí skoro nestačil… Po pár stovkách kroků odbočila v pravém úhlu přímo do zálivu a přes solnými růžicemi pokropené dno zamířila k protějšímu břehu. Mark věděl, že nikdy nedokáže pochopit, jak jí je, když vidí svůj svět mrtvější než mrtvý.
Deset minut za ní klopýtal, než se dostali na druhou stranu. Tady byl břeh příkrý a pod linkou na skalách, označující místo, kam dosahovala hladina moře, se černaly otvory kdysi zatopených jeskyní… Zaváhala jen na okamžik a pak vyrazila přímo k jedné z nich.
Mark se loudal za ní, ale když vešla dovnitř, zůstal stát venku.
A pak ji uslyšel znovu. Tentokrát ne ve své lebce. Vykřikla. A hned znovu. Z jeskyně jako z příšerného reproduktoru vytryskl kvílivý štěkavý pláč. Pláč bez slz…
Vyšla ven a ukázala mu v dlani pár ulit a barevných kamínků, zarostlých do ztvrdlého písku.
„Nerozumím!“ zašeptal a stejné slovo jí poslal do jejího vědomí. „Proč mi to ukazuješ?“
„Hračky,“ odpověděla.
***
„Co už od ní víme?“ zeptal se generál Khov.
„Že se jmenuje N-žbluňk-al-žbluňk-ja…,“ vyhrkl dřív, než stačil Mark odpovědět, jeden z mladších agentů, kterého Mark znal jen od vidění.
„Dost hloupých vtipů, Mahoneyi! Pracujete pro SDPP, takže od vás očekávám, že budete přistupovat k věci podle toho!“
„Promiňte, pane, ale to nebyl žert. Vyslovuje se to takto. Na rozdíl od kapitána Stonea jsem si poslechl i zvukovou nahrávku. Tím nenapodobitelným poštěkáváním se vyjadřují přízvuky. Jejich řeč jich má hodně, a proto to celé zní jen jako štěkot. Půl roku jsem studoval podobný jazyk na Sedne. Vím, o čem mluvím. Bez těch přízvuků to skutečně zní, jak jsem se tady pokusil demonstrovat.“
„Jmenuje se Nalja,“ souhlasil Mark. „Poznala krajinu a bez mé nápovědy naprosto jasně pochopila, co se stalo, či vlastně z jejího pohledu co se stane,“ odkašlal si. „Nechce ale spolupracovat, pane. A… Nechce se ani vrátit.“
„To jste všechno uvedl v hlášení, Stone. Strávil jste s ní poslední čtyři dny. Muselo se toho mezi vámi stát víc.“
Mark se přátelsky usmál: „Nečekáte, doufám, nějakou pikantní historku, pane?“
„Stone!“
Mahoney překvapeně vykulil oči. O tom, co si Mark Stone dovolí říct generálu Khovovi, kolovaly legendy, ale slyšet něco takového na vlastní uši…
„Nestalo se nic, pane. Sblížili jsme se. Jsme jedna duše a dvě těla, jak mi tisíckrát zdůraznil ten doktor.“ Potřásl hlavou. „Chtěla cestovat. Když poznala, jak se věci mají, chtěla vidět různá místa, jak dnes vypadají. Jezdila s námi doktorka Martana Bejvloo a dělala si poznámky. Dnes máme mapu, podle které můžeme zaměstnat tisíc archeologů na sto let.“
„Stone! Musíte odstartovat! Včera se objevilo osmdesát válečníků a s nimi houfec žen a dětí. Celá vesnice. Všichni patřili k mořské variantě Marťanů. Máme jich tu už ke třem stovkám! Jestliže se od té ženy nedozvíte…“
„Nemáme co se dozvědět, generále,“ skočil mu Mark do řeči. „V její době zuří válka. Situace je přesně taková, jak nám ji Mariana nastínila. Válka o ryby, protože jiné potraviny už nejsou. K vyprahlým polím se blíží písečné duny, zvířata pomřela a sběr vajec už vyhubil i mořské ptáky. O to je zřejmě víc ryb, ale to nestačí. Suchozemci už dávno opustili pole a stáhli se k vodě. K jezerům, k mořím…“
„Byli jste i v kráteru Garen?“
Mark přikývl a sevřel rty. „Místo posledních největších bitev. Ukázala nám hromadný hrob osmdesáti šesti Suchozemských. Nebyli zabiti v boji. Podřezali je a vyvrhli. Jejich vnitřnosti jsme nenašli. Čtyři z nich prý zabila sama.“
Chvíli bylo ticho, jako by nikdo nechtěl říct nahlas, co všechny napadlo.
„Nalja mi řekla, že vnitřnosti mrtvých hodili do moře.“
„Mahoneyi?“ obrátil se generál na agenta, který mezitím ustoupil o pár kroků dozadu.
„Může to být jejich zvyk, pane,“ odpověděl muž. „Vnitřnosti patří rybám. U primitivních národů na Zemi se často objevovala pověra, že kdo sní srdce zabitého protivníka, ten vstřebá i jeho sílu. Na Sedne bylo toto tvrzení rozšířené taky. Jen s tím rozdílem, že srdce sežerou ryby a teprve s rybím masem je může vítěz pozřít… V jejich případě však těmi nepřáteli byli velcí rybí dravci neválčící mezi sebou.“
„Kde?“ zeptal se Mark. „To jméno už tu před chvílí padlo jednou.“
„Na Sedne,“ odpověděl generál. „Celou ji pokrývá oceán a jen na několika místech se nad hladinu zvedají nepřístupné štíty hor. Jiný život než vodní tam neexistuje. Jen ryby, a… ti tvorové, co se podobají mořským Marťanům.“
„Nikdy jsem o nich neslyšel!“
Generál Khov pobaveně zvedl obočí: „Cítíte se ukřivděně, Stone? Nikdy se nestalo, že jsme utajili existenci civilizace, abychom zabránili vměšování? Třeba jen proto, že byla něčím zvláštní? Je to tak dávno, co jsme zatajili lumity ze Samuhu III? Podobné věci se mohou stát i vašim kolegům, nemyslíte?“
„Celá planeta pod vodou?“ zeptal se Mark. „A jak jste přišli na tu jejich civilizaci?“
„Vypustili loď právě ve chvíli, kdy nad planetou prolétala průzkumná sonda,“ odpověděl Mahoney.
Mark se nepokrytě rozesmál: „Z vody?“
„Nerozumíte mi, kapitáne. Vypustili loď na hladinu jejich moře! Ne do vesmíru! Pro ně to ale je totéž, co pro nás bylo první letadlo!“ Odkašlal si a zase postoupil dopředu. „Nemohou žít ve velkých hloubkách a jednotlivé šelfy jsou od sebe odděleny desetikilometrovými hloubkami, kde žijí velcí dravci a hlavně mlži, paralyzující oběť nějakými vlnami,

snad elektrickými, kdo ví… Proto ta loď…“
„Zajímavé,“ ucedil Mark. „Čekáte, že jejich chování bude obdobné?“ Bylo na něm znát, že nesouhlasí. „Nakonec mi řeknete, že celá ta šaškárna s Naljou byla zbytečná!“
„Žil jsem u nich šest měsíců,“ přikývl Mahoney. „Jejich jazyk není možné napodobit, a právě na této misi byl poprvé užit způsob komunikace, jaký nyní existuje mezi vámi a tou dívkou.“
„Stačí. Vraťme se k tématu,“ zavelel generál. „Mahoney má zkušenosti s podobnými tvory. Proto poletí s vámi místo toho pilota, co přiletěl z Penthesileie. Naštěstí existoval výukový program. Zdá se, že tuto variantu vzdělávání Penthesileiané zase tak úplně nezavrhují, jak tvrdí. Che! Můžeme předpokládat, že se Shackletonova parta skamarádí se Suchozemskými. To se už určitě stalo a vědci, co si myslí, že by mohli být odborníky na časový paradox, tvrdí, že by nebylo rozumné toto měnit. Musíme reagovat na situaci podle událostí, které se už staly. To znamená ovlivňovat minulost neuvědoměle. Z těchto důvodů na nás vybyl jako spojenec národ Mořských.“
„Vy tam chcete vést válku?“ vyhrkl Mark.
„Doufejme, že nebude třeba, snad se ty dva národy navzájem vyvraždily bez cizího přičinění?“ Generál Khov potřásl hlavou. To by bylo nejlepší řešení.
„Ne, pane,“ sykl Mark. „Bezpochyby došlo k vměšování. Zazpívala nám hrdinskou píseň z doby, která předcházela posledním bitvám. Je o statečném králi Bohobijci.“
„Hlavně nezpívejte!“
„Bude vám stačit stručný děj?“ Mark trhl rameny. „Přišli bohové a pomáhali Suchozemcům. Ryb bylo stále méně a méně a hladina moří rok od roku klesala. Králem Mořských byl ale muž statečnější než vodní had, král Bohobijec, a nastrojil na bohy léčku a zahubil mnoho válečníků. Brzy nato však zemřel a jeho lid znovu umíral a pak už bylo na obou stranách příliš málo lidí.“
„A v jiných lokalitách?“
„V kráteru Garen se zřejmě udrželi nejdéle. Alespoň podle našich znalostí. Oni sami, chci říci Nalja, o tom tušili jen velmi málo. Věřili v… Jak to říct… V Moře Zaslíbené, kde je všeho dost.“
„A v místech, kde se teď nacházíme?“
„Myslíte okolí hotelu Riisha? Prý tu byly lesy a slané močály. Bez života, ovšem. Alespoň z našeho hlediska. Právě v těchto místech rostl posvátný háj Mořských. Když byl hlad, stáhli se sem a živili se housenkami, kterých vzhledem k vyhynutí všech ptáků zřejmě bylo požehnaně. Nalja mi řekla, že Velká královna, vdova po králi Bohobijci, jim přikázala odejít z jejich sídel a vydat se na cestu, aby našli nové moře, které nevysychá…
Na místě, kde dnes stojí hotel Riisha, byl sraz. Nalja a lidé ze vzdálených vesnic ale přišli příliš pozdě, ostatní už byli pryč a nebylo možné vystopovat, kudy se vypravili dál. Opozdilí se utábořili, lovili v močálech ještěrky a přemýšleli, co dál. Pořád čekali útok nepřátel. Náhle spatřili, jak zhoustl vzduch, a byli tady. Bum! Jak jsem řekl, čekali nepřítele, a zřejmě proto reagovali na setkání s našimi lidmi tak podrážděně. Netušili, že je to někdo jiný. Měli je za své nepřátele.“
„Stroj času musel někdo přenést sem,“ řekl generál. „Ale proč?“
„Na to přijdeme na místě, pane.“
„Dobrá. Zítra je start, Stone. Padesát kilometrů od kráteru Garen. Na docela jiném místě než předtím. Musíme počítat s tím, že Shackleton a spol. budou opatrní. Protože věděli o výskytu Mořských u hotelu Riisha, budou tu mít ozbrojenou hlídku…“
„To je nesmysl, pane,“ ozval se Mahoney. „Stroj času dokáže přistát v tomtéž okamžiku, co Ovoid Jedna. I dřív, když na to přijde.“
„Vím,“ zavrčel vztekle Khov. „Jenomže posádka bude muset Ovoid Dvě nechat na místě. Váží dvacet tun. Teoreticky se mohl Ovoid Jedna už několikrát vrátit do našeho času a někde na odlehlém místě, což místo jejich startu bylo, nabrat další muže a vrátit se s nimi do minulosti. Nezapomeňte, že se při zatýkání podařilo chytit jen tři muže z Etno-eka a všichni byli zrovna už dva dny na nějaké party. Ostatní zmizeli! To by mohla být síla, která by Stoneovi a ostatním dokázala zabránit v návratu do Ovoidu!“ Otevřel krabičku s doutníky, jeden si vyndal, položil jej na desku pracovního stolu a vzápětí už zapomněl, že to udělal, vytáhl z krabičky druhý, ukousl špičku a zapálil si. Pak si teprve všiml toho prvního a s mráz nahánějícím vrčením ho uložil zpátky do krabičky.
„Priority, pane?“ zeptal se Mark.
„Dopravení paní Haju zpátky, znemožnění vraždy profesora Germise, který vynalezl stroj času… A najít Raye, jestli to půjde. Informoval jsem se… Mohl se vynořit z času v rozmezí plus minus dvanáct a půl roku k okamžiku přistání Ovoidu Jedna.“
„A co bude s nimi?“ zeptal se Mark. Myslel na Mořské a každý to poznal.
„Jsou to oběti války, Stone. Zapomněl jste? Bez jakéhokoliv ohrožení zavraždili šestnáct lidí z naší doby. I tak ale – nesmíme zasahovat! Nehledě na to, kolik by taková přeprava po třech, protože musíte uvažovat nutnou přítomnost pilota, stála.“
„Tak je všechny…?“ udělal pohyb rukou, jako když podřezává krocana. „No, vlastně…“ pokrčil rameny.
„O tom naštěstí já rozhodnout nemusím!“
***
„Kapitáne Stone!?“
Mark se zamračil do skleničky. Tuhle provizorní kantýnu neměl rád, a už vůbec ne, když na něho někdo promluvil.
„Mahoney?“ uhodl, aniž by se ohlédl.
„Chtěl jsem jenom… Hmm.“ Mahoney nevěděl, jak začít. „Jestli máme jít spolu do akce, chtěl jsem, abyste věděl, že se mi zdáte zaujatý.“
„Ano?“ zasmál se Mark, ale nebylo v tom veselí ani trochu. „Viděl jsem hrob s osmdesáti šesti mrtvými. A nebyli to

jenom muži. Nebyli zabiti jen tak, ale hodně škaredě, Mahoneyi! A jen proto, že…“
„Jen proto, že ti druzí je chtěli vybít první, pane. Každý z těch druhů měl svůj životní prostor, ale Suchozemští se začali cpát do toho druhého.“
Mark usrkl. Od té chvíle, kdy to uviděl, se mu nějak nechtělo povídat si s Naljou. „Nic jiného jim nezbývalo, Mahoneyi! Jestli chtěli přežít, tak…“
„Tak měli odsoudit ty druhé k smrti hladem?“
„Jinak by zemřeli sami, Mahoneyi! To je evoluce! Přirozený výběr! Kdo se není schopen adaptovat, ten mizí ze scény!“
„Ano, kapitáne,“ pokývl Mahoney. „Jako Indiáni kdysi, že? Když není národ ochoten se nechat vyhnat nebo umřít hlady a přistoupí k obraně, pak je tu důvod ho zlikvidovat. Nebylo takových příkladů v našich dějinách málo! Vždyť je to sotva stopadesát let, co se Srbové pod tlakem tehdejšího OSN museli hromadně vystěhovat z Bělehradu, protože tam prý utiskují albánské přistěhovalce… Pravdu píší vítězové.“
„Zaujatý jste vy, Mahoneyi! Žil jste na Sedne u jejich příbuzných.“
„Jen jsem mezi nimi plaval. Žil a spal jsem na lodi na hladině, samozřejmě. Taky jsem je vyprovázel, když se vydali nazdařbůh na cestu, jestli nenajdou další šelfové moře, kde by se mohli usadit. Neměli tušení, jestli tam budou nějací domorodci, či ne. Když se ale na tu výpravu vydávali, nevzali si jedinou zbraň.“
„Byli tam?“ zeptal se Mark.
„Domorodci?“ Mahoney zavrtěl hlavou. „Ne. Oni jsou na té planetě jediní, ale to jsem jim samozřejmě nemohl prozradit.“
Zase bylo chvíli ticho, rušené jen vzrušeným pokřikováním kohosi na obrazovce puštěné multivize.
„O co vám jde, Mahoneyi?“
„Abyste nesoudil podle jednoho hromadného hrobu. Zeptejte se té archeoložky. Ta vám potvrdí, že když najde město, skryté pod hlínou a pískem, obyčejně je pod ním ještě nějaká starší vrstva, někdy je jich víc, a ne vždycky tu starší zástavbu obývali titíž. Tak je to i s hromadnými hroby, kapitáne Stone. I pod nimi, obrazně řečeno, jsou starší, a obyčejně v nich jsou mrtvoly právě těch, které na základě toho prvního hrozného nálezu máme za vrahy!“
Mark dopil: „To je všechno jedno, Mahoneyi! Do téhle války se vmanévrovat nenechám. Její výsledek už přece známe, a je moc a moc absolutní!“
8.
Planeta umírala.
A umírala nehezky, jako člověk, když kůži zhyzdí boláky a pak popraskají. Právě tak vypadala oka kalužin, zvířeným jílem zbarvená do temné žluti. Jako by byla plná hnisu.
„Kde to jsme?“ hlesla Martana stísněně.
„To je dno, dno jezera,“ ucedil Mark. „Za deset let tu nejspíš bude poušť, ale my se trefili do doby bláta. Ale chodí sem zvířata pít. Je to napajedlo, jinak by ta voda byla čistší.“
„Je to správné místo?“ zašeptal Mahoney.
„Moře leží odtud na druhou stranu a padesát kilometrů daleko,“ řekla Martana, když se podívala na obrazovku navigačního systému. „Otáčím kamery na sever.“
Krajina severně od místa přistání vypadala stejně. Jen nedaleko, snad třicet metrů od nich, se mírně zvedal jílovitý práh, kdysi snad břeh jezera, nebo jen ostrov, za nímž se možná táhnou další stovky metrů téměř neschůdného terénu…
„Napravo! Podívejte se!“ řekl Mahoney. Z bahnité krusty trčela žebra nějakého velkého zvířete.
„Krokodýl,“ řekla Martana. „Podle vašich jednotek má tak dvanáct metrů. Když přichází sucho, zahrabávají se do bahna a čekají na vodu. Většina z nich uhyne, ale někteří přežijí…“
„Jak to víte?“ zeptal se Mahoney.
„Je to univerzální živočišný druh, s malými odchylkami se vyskytuje téměř na všech planetách typu Země nebo mé Penthesileie. Podobně jako humanoidi nebo prasata.“
Kabina se zachvěla a Ovoid Dvě se naklonil na stranu. Pod jednou z pěti teleskopických vzpěr povolila krusta ze seschlých bahnitých koláčů a talířovitý konec vzpěry se propadl hlouběji. O čtvrt metru níž znovu nalezl oporu. Bohužel jen na pár vteřin.
„Musíme ven! Rychle!“ Mark ucítil, že se Ovoid Dvě začíná chvět znovu. Vzpěra ani při maximálním vysunutí nedosáhla na pevné dno.
„Ne, sakra!“ zahučel Mahoney. „Pokud zmizí pod bahnem, už ho nevykopeme! Musíme…!“
„Chceš poskočit v čase?“ vychrlil Mark.
Mahoney přikývl: „Do minulosti nemůžeme kvůli paradoxu. O měsíc do budoucnosti?“ Mark kývl na znamení souhlasu. Mahoney bleskově zaktivoval startovací program, kolem Ovoidu zhoustlo ovzduší a do bahna plesklo pár kusů světlemodré želatiny sražených organických molekul ze vzduchu v okolí časového přesunu.
„Jak to tam vypadá?“
„Stejně.“
Mahoney měl pravdu. Kalná jezírka, co zbyla na dně vyschlého jezera, vypadala, jako by poskočili v čase jen o pět minut. Nebo vůbec.
Ale tentokrát vzpěry držely a ztratit víc času si nemohli dovolit.
„Půjdeme,“ zavelel Mark. „První vystoupím já s Naljou. Potom Mahoney a nakonec ty, Martano. Kdyby si na nás pochutnalo něco jako ten krokodýl, vůbec nevystupujte a zmizte.“
„Nalja by měla jít poslední!“ upozornil Mahoney. „Potřebujeme ji ze všech nejvíc. A taky nezapomínej, že nepatří k Suchozemským. Pochází z moře! Ona ti neporadí, až se proti tobě něco zvedne z bahna!“
„Já vím. Ale má lepší smysly. Lekne se dřív, než já vůbec poznám, že se něco chystá. Koneckonců, beze mne se s ní

stejně nedomluvíte.“
Mark zadal u dveří kód k otevření a počkal, až se hmota, zaplňující otvor vchodu, dezintegruje. Pak opatrně vyhlédl ven. V ruce držel paprskomet, s nímž se obvykle na své mise nevydával. Tentokrát ale generál Khov rozhodl, že situace je vážná.
Odkudsi přiletěla velká vážka a dosedla na blyštivý povrch Ovoidu Dvě.
„Martano! Zadej maskování!“
Povrch Ovoidu zmatověl a dostal šedavě hnědý nádech…
Mark se ještě jednou pozorně rozhlédl a tázavě se podíval po Nalje. Věděla, co po ní chce, ale tak daleko od moře byla stejně bezradná jako on.
„Tady jsme nežili,“ ozvalo se mu v mozku. „Možná kdysi, když ještě jezero sahalo na deset dní cesty do savany, ale když začalo vysychat, dravci se stahovali stále blíž a blíž, až ti, co tu žili, museli uprchnout přes les do moře. Povídá se to o více jezerech. Mnoho takových průvodů přepadli Suchozemští.“
„Proč?“
„Mají rádi zabíjení.“
„Dobře,“ ušklíbl se Mark. Ještě měl pořád před očima obrázek odkrytého hrobu. Nechápal proč, za ty roky na misích po celé Galaxii už viděl hodně věcí, ale tohle si bude pamatovat nadosmrti.
Cosi ho varovalo a na poslední chvíli stáhl nohu zase dovnitř.
Bahno přímo pod ním se zachvělo jako ovar, právě vytažený z horké vody. Mrštil s rukou dolů a výstřel z paprskometu převařil kalužinu o dva kroky dál. To, co se skrývalo v bahně, se už nepohnulo.
„Had,“ řekla Nalja Markovi, a ten to zopakoval nahlas. „Zabíjí na dálku.“
„Plive jed?“ zeptal se Mahoney.
Mark zavrtěl hlavou. „Spíš zabíjí elektrickým výbojem. Každopádně se takovým místům příště raději vyhnem.“ Pro jistotu ještě jednou převařil bahno pod sebou a sklouzl nohama napřed na vyprahlou krustu.
Martana se zasmála: „Takhle bychom mohli přejít až na pevnou půdu suchou nohou.“
„Nic takového. Musíme šetřit energií. Zapněte si ochranné opasky na vyšší výkon, to by mělo zachránit život, kdyby vás dostal do čelistí, i ten krokodýl.“ Zatajil dech a rozhlédl se: „Kde je ta kostra, co tu byla před měsícem?“ Měl sto chutí se ohlédnout po ostatních, ale nebylo by moc rozumné spouštět oči z bahnité břečky před sebou.
„Přece ji něco neodtáhlo?“ uslyšel za sebou Mahoneye. Sáhl po Naljině ruce a zeptal se jí na totéž.
„Když ho ulovili, patří jim,“ odpověděla. „I kosti. Odtáhli si ho, aby nestrašil další úlovek.“
„Ulovili ho?“ opáčil překvapeně. „Suchozemští? Přece vypadají jako já! Jak takovou obludu mohli dokázat ulovit?“
Mávl rukou. Co se tak hloupě ptá? Šipka, napuštěná rostlinným jedem a posazená správně do oka…
„Co ti řekla?“ zeptala se Martana.
„Byla to kořist Suchozemských.“
„Ano?“ sykla rozčileně. „Každý lovec a dravec si přece svou kořist hlídá, ne? To znamená, že tu před měsícem určitě někde byli a museli nás vidět!“
Vzduchem prolétl zelený paprsek z moderní pozemské zbraně a Mahoney tlumeně vykřikl. Mark se přece jen na zlomek vteřiny podíval za sebe. Mahoney se už kácel k zemi a z pahýlu ruky, čistě oddělené těsně nad předloktím, prýštila krev a stékala po vysušené bahnité kůrce k nejbližší kalužině. Hladina se zabělala perleťovými hřbítky drobných hladových rybek.
„Zpátky!“ vykřikl zoufale Mark.
Mahoney couvl o krok a ještě o jeden. Pokusil se opřít se pahýlem o těleso Ovoidu, ale ztratil rovnováhu a už i vědomí. Padl zády do menšího jezírka rozlévajícího se na druhé straně od jílového prahu, na němž se krčili útočníci. Nebo útočník…
Voda vystříkla vysoko a hladinu jezírka rozčísl ostnatý hřbet ještěra, který se až do té chvíle skrýval u dna. Byl o dost menší než ten, jehož kostru viděli, i když pořád neměl daleko k deseti metrům… Z druhé strany připlouval další, ale nevypadalo to, že se chystají na sebe vrhnout. Lovili jako smečka…
„Mahoney je v trapu!“ vykřikl Mark…
„Pozor!“
Vzduchem se mihlo několik oštěpů. Mark reflexivně vystřelil také.
„Řekla jsem, že rádi zabíjejí,“ uslyšel hluboko v lebce Naljin hlas.
Popadl ji za ruku a smýkl jí zpátky ke stroji času. „Dovnitř!“ zavelel.
Ale už bylo pozdě, Martana uskočila od Ovoidu jako od jedovatého hada.
Mark ji zahlédl jen koutkem oka, ale všímal si něčeho jiného. Nad nízkým jílovým prahem se na dlouhé větvi vynořila jakási splihlá bílá kožešina.
„Pozor!“ zaúpěla Martana.
Až teď si Mark všiml, že Ovoid už nestojí rovně. Nakláněl se, a čím dál víc.
Okamžitě pochopil, že nemá možnost ani sílu tuhle situaci změnit. Každou chvíli se časolet, který je sem dopravil, převrátí na bok, a jak se zdálo, právě tou stranou, kde byl vchod. Nešlo to zvrátit. Zátěž na dvě z pěti vzpěr se zdvojnásobila. Vydržely, ale probořily se níž.
„Bílá vlajka!“ rozlehl se nad bahnitým dnem jezera výkřik.
Mark šlehl pohledem k jílovému prahu, za nímž se ukrývali útočníci, i ten, kdo jim nad hlavou mával bílou kožešinou na dlouhé žerdi. Teď v něm bývalý ostrůvek spíš budil dojem nedobytné hradby.
„Hej!“ vykřikl parlamentář a postavil se. „Kapitáne Stone!“ Mark poznal Maschatova.
„Co chceš?“ křikl zpátky.

„Pozor!“ uslyšel Martanu a jen koutkem oka kontroloval, na kterou stranu se Ovoid převrací…
„Chci, abyste se vzdali!“
„To neumím!“ Mark věděl, že nemají žádnou naději uniknout přes jezerní dno, i kdyby se nemuseli bát oblud, skrývajících se v bahně. Jediná šance byla před nimi, znamenala překonat těch třicet metrů k jílovému svahu, vyšplhat se nahoru a tam… zabíjet.
Jen doufal, že jich není moc. Také si uvědomoval, že Martana jim v tomhle nepomůže. Zato Nalja byla bojovnice! A mohl se s ní domlouvat bez toho, že by to někdo slyšel…
V rychlosti jí vysvětlil svůj plán a pak mávl rukou: „Jdeme za vámi!“ křikl.
„Nechte zbraně na místě!“
„Je to třicet metrů, Maschatove! Může nás něco napadnout!“
„Budeme vás krýt!“
„Tak tomu nevěřím!“
Maschatov se odmlčel. „Platí, co jsem řekl! Beze zbraní!“ ozval se zase po pár vteřinách. „Pošlete tu mořskou čubku jako první. Bude to dobrá návnada, a vám dvěma se podaří projít!“
„Přece nás mohou prostě zabít?“ sykla Martana Markovi do ucha. „Proč to neudělají?“
„Asi chtějí startovací kód Ovoidu Dvě. A ten znáš jenom ty!“
„Takže to zajetí nebude příjemné?“ hlesla pobledle.
Mark už neodpověděl. „Maschatove! Nejdřív paprskometem převařím bahno mezi námi a tím vaším ostrůvkem, nebo co to je! Pak ho odložím!“
Zase bylo na chvíli ticho. „Může být, kapitáne,“ ozvalo se posléze.
Markův paprskomet sežehl bahno mezi povaleným Ovoidem a jílovou pevností. Při jejich situaci to byla opravdu pevnost.
„Udělám pro nás suchý chodníček,“ pronesl Mark nahlas. Paprsek z jeho zbraně zamířil přímo do vody a nad blata se zvedlo mračno páry.
„Jdi,“ zavelel Nalje. Pochopila beze zbytku. Vzala si od něj svůj krátký oštěp a zmizela v mlze.
„Něco ji sežere…,“ vydechla Martana.
„Ticho! Co tu bylo, už uteklo!“
„Hej, Stone! Nevidím tě!“ zazněl Maschatův hlas.
Mark Stone se zasmál. „Já se tím bahnem brodit nebudu, Maschatove! Prostě počkáš, až to vysuším!“
„Jsem pod svahem,“ uslyšel Naljin vzkaz a pohnul paprskem blíž k jílovému prahu. Kotouče zvířené páry vylétly vzhůru.
„Jsou tři!“ uslyšel Naljin vzkaz a vzápětí Maschatovovo smrtelné zachroptění. „Čtyři!“
Přeběhl po zpečené stezce, těsně pod svahem musel přeskočit metrovou, vodou zalitou prohlubeň a doslova vylétl nahoru.
Vítr už stačil chuchvalce páry rozfoukat. Byl to ostrůvek, ale od původního jezerního břehu jej odděloval jen uzounký mělký průliv. Mark si ještě stačil všimnout, že při jeho přechodu jim žádné nebezpečí hrozit nebude, brod byl stejně vyschlý jako půda na břehu.
Nalja, připravená se bránit, stála před třemi muži, kteří nepatřili ke Shackletonově posádce. Byli vyšší než Mark, výrazně subtilnější a drželi v rukou zbraně, jaké se při archeologických výzkumech nenašly. Zahnutá srpovitá ostří byla nasazena na metr a půl dlouhém ratišti. Vypadalo to, jako by tvůrce zbraně nasadil čepel kosy na ratiště nastojato. Za nimi spatřil čerstvě uloveného třímetrového krokodýla, z kterého zřejmě právě stahovali kůži, když se z času vynořil Ovoid Dvě.
Mark smetl výstřelem nejbližší dva. Třetí ale už sekl po Nalje. Uskočila dozadu, uklouzla na okraji a sjela po mokrém jílu dolů. Martana vykřikla a instinktivně se za ní vrhla. I Mark ustoupil a podíval se dolů. Žádná bestie se k Nalje neblížila. Obrátil se proti nepřátelům. Neměl rád, když se zabíjelo zbytečně, ale teď si nemohl dovolit nechat je utíkat. V hlavní pevnosti Suchozemských si musí být Shackleton jistý sám sebou. Pokud nedostane žádnou zprávu, znamená to, že jsme se ještě neobjevili.
Další výstřel smetl k zemi posledního. Mark zastrčil zbraň, sehnul se k prvnímu, popadl ho za nohy a odtáhl k jílovému svahu. Nechal ho skutálet se dolů a vrátil se pro dalšího.
„Proč to děláš?“ zeptala se Martana.
„Chci, aby to vypadalo jako útok zvířat. Alespoň pro někoho, kdo by se díval zdálky. Ovoid je povalený, ale zase je to výhoda, že ho uvidí jedině ten, kdo se přiblíží až sem. A to nemusí být ani dnes, ani zítra.“
„Žádná výhoda to není, blázne,“ zavrčela dívka. Převalil se právě na tu stranu, kde je vchod, a sami ho nedokážeme otočit!“
„Jo, já vím.“
„A vchod ještě nebyl uzavřen. Takže do večera je to plné bahna a vody. A pijavic,“ dodala, když si všimla, co visí Nalje na nohách.
„Dost už,“ štěkl Mark. „Jeden stroj času je asi ztracen, ale je tu přece ještě jeden.“
„Žije,“ uslyšel v hlavě Naljin hlas. „Ten muž z tvého světa! Žije!“
Otočil se po Maschatovovi. Z břicha mu trčel Naljin krátký oštěp. Krvácel a krev měla světlou barvu. „Máš zasažená játra, chlape,“ řekl. „Zbývá ti pár minut.“
„Nebu…“ Maschatov se pokusil o úsměv. „Nebude to bolet. Tohle nebolí.“
Mark přikývl. „Pokud tě nehodím tam dolů.“ Ukázal bradou k jezernímu bahnisku. „Už se ty potvory slézají. Jedna z nich tě popadne za nohu nebo ruku a odtáhne si tě jako chudáka Mahoneye. Když budeš mít štěstí, dostanou tě ve

stejnou dobu dva a roztrhnou tě napůl. To bude pro tebe aspoň rychlý.“
„Ne… Nenecháš mě umřít v klidu?“
Mark si k němu přidřepl: „Možná že ano. Řekni mi ale, o co tu jde!“ Na okamžik zvedl zrak k obzoru, kde se temně rýsovala tmavá kulisa lesa. Napadlo ho, že jestli tam někdo hledí tímhle směrem s dobrou optikou v ruce, ví přesně, co se tu stalo. „Přikrčte se,“ pro jistotu zavelel oběma dívkám. Znovu se obrátil k umírajícímu: „I potom si to ještě rozmyslím. Jsi vrah. Nemám lidi tohoto typu rád!“
Maschatov zavrtěl hlavou: „Vrah… Vrah nejsem, Stone! Udělal jsem, co jsem musel! SDPP už dávno nedělá, co by mělo! Agenti chrání ty rasy, které jsou jim bližší, a nestalo se to jednou! A neříkej, že nevíš, o čem mluvím! Byls to přece ty, kdo tolikrát bojoval s jedněmi proti druhým jen podle toho, k čí straně patřila tvoje nová milenka!“
„To není pravda,“ řekl pomalu Mark.
„To… To je jedno, Stone! Etno-eko vzniklo, aby se těmhle extrémům mohlo předcházet.“ Zaúpěl a přitiskl si ruku na ránu. Zřejmě to přece jen bolelo.
„Hrome, nelži mi, a nehraj si na ušlechtilé bratrstvo, Josipe!“ Krev začala Maschatovovi prolínat skrz prsty. „Unesli jste paní Haju jen proto, abyste se dostali ke stroji času! Zavraždili jste, nebo v této subjektivní časové rovině teprve zavraždíte profesora Germise, který ho vynalezl, aby za vámi nikdo nemohl. Z planet Zemské Unie zmizela většina osobností Etno-eka a nikdo neví kam! Vy jste chtěli sem, do minulosti Marsu! A chtěli jste tady zůstat! Proč?“
Zraněný mlčel.
„Hlásáte přece možnost zasáhnutí do vývoje inteligentních druhů, pokud byl narušen živelnou katastrofou. Chápu pak, že jste se chystali zachránit zdejší civilizace…“
„Jen jednu civilizaci! Suchozemce!“
„Dobře, dokonce jste jim chtěli odstranit z cesty konkurenta. A co by bylo potom?“
„Spo… Spojili bychom se, kapitáne Stone! Měli bychom náskok dvanácti tisíců let vývoje před Zemí. Pozemská Unie by vznikla dřív než Denebanske císařství a naše koráby by přistály před císařským palácem na druhé planetě Denebu ve stejné době, kdy první císař podřízl svou matku, aby se napil její krve a stal se vládcem… Hranice našeho teritoria by se posunula až daleko za dnešní Denebanskou říši… Dovedete si to představit?“
Mark se rozhlédl po té pustině kolem. „Nepřežili byste.“
Maschatov se pokusil mávnout rukou, ale krev mu vystříkla z břicha jako z fontánky a hned si na ně zase přitlačil dlaň.
„Vody je tu dost, máme zmapováno, kde jí zůstalo tolik, že nám na těch pár stovek let, než vybudujeme společnost, která převezme zdroje na Zemi, bohatě vydrží… Víme, kde budou vydatné vrty, jen už nesmíme pustit vodu na povrch.“
„Moc mluví,“ ozvala se Martana. „Nevěř mu!“
Mark zavrtěl hlavou: „Nebojíš se, že to teď překazíme?“
„Nebojím! Už se to zvrtlo! Ale vy jste přiletěli, a tak máme zase naději! Když před měsícem přinesli lovci zprávu, že jim tady kazilo lov Boží vejce… Cha! Oni tak říkají Ovoidu, Boží vejce… Shackletona hned napadlo, že to budete vy a že to bude jinej Ovoid! Že to ty mořský mrchy rozhejbat nedokázaly.“
„Cože?“ sykl Mark.
„Jo, slyšíte dobře, kapitáne. Mořští se zmocnili našeho Ovoidu a odvlekli ho kdoví kam. Číhali na nás na místě, kde jsme přistáli, počkali, až vyjdem ven… Museli se královsky bavit, když z šáchorových křovisek pozorovali, jak se snažíme náš Ovoid zamaskovat. Šli tam najisto, mrchy! Později jsme si podali jednoho zajatce. Prý věděli, že máme mocné zbraně, a nechali nás jít. Doufali, že nás pár zabije džungle, než dojdeme k Suchozemským. Přisámbůh, že nevím, kam Ovoid Jedna uklidili, ale teď už je to jedno…“
„Jak to, že šli najisto?“
„Dokud jste se neobjevili před měsícem vy, měli jsme za to, že jste přiletěli ještě před námi… Musel to bejt někdo jinej, Stone! Jejich Velkej král, co o něm každý večer zpívají na ostrovech. Vítr ten zpěv žene přes vodu až k sídlům Suchozemských a nahání jim hrůzu.“
„O Velkém králi mluvila i Nalja,“ obrátil se Mark k Martaně. „Kde ho najdem?“
Maschatov těžce zasípal. „Máš smůlu, Stone! Já ho potkám dřív! Umřel před osmi lety. Ti blázni mu postavili pyramidu, myslím, že v naší době ji zrovna nějací archeologové objevili.“
„Ano!“ přikývla Martana vzrušeně. „Takže je to hrobka? Hrobka Velkého krále?“
Maschatov zaťal prsty do trávy.
„Proč jsi zabil jen Mahoneye? Proč ne nás dva?“ skočil jí do řeči Mark.
Maschatov už neodpovídal. Třeštil oči k obloze, zrůžovělé jemným prachem, přihnaným z červených pouští, a nedýchal.
„Zásoby zůstaly v Ovoidu,“ řekl Mark a ukázal na skoleného ještěra. „Odřízneme si z té potvory kus masa. Krokodýlí ocas je prý pochoutka. I když…“ Obešel ho kolem dokola. „To není krokodýl. Spíš vypadá jako obří prehistorický pozemský kajman Deynosuchus. Dorůstal takové velikosti…“
„Dejnon?“ hlesla Martana unaveně. „Pěkné jméno. Uřízni to maso, ať můžeme jít!“
Den se už chýlil k večeru.
„Vidím stromy!“ řekla Martana.
„Jo, já taky.“ Mark se co chvíli starostlivě ohlížel po Nalje. Padala vyčerpáním. Nebyla zvyklá tak dlouho chodit a po těle se jí začínaly objevovat kousky suché a odchlipující se kůže. Potřebovala vodu.
Nikde tu nebyla. Bezradně se rozhlédl. Táhli přes pláň, která byla kdysi nekonečnou bažinou, ale teď z ní zbyla jenom pustá rovina, suchem rozpraskaná půda a trsy červenohnědé trávy. Zvedl ruku a přistoupil k mořské dívce. Otevřel mošnu, jednu z těch, které odebrali nezvaným návštěvníkům z minulosti, a vytáhl láhev s ovocnou šťávou.
Nalja zavrtěla hlavou.

„Už je to kousek," uslyšel v hlavě.
„Něco se s tebou děje…"
„Do dvou dnů musím dojít k vodě, nebo umřu," chabě se usmála. „A chodí se mi špatně."
To věděl. Boty odmítla, a teď možná vskrytu duše litovala. Ostré kameny a větvičky, vyčnívající z jako beton ztvrdlé půdy, jí trhaly chodidla a hlavně plovací blány na cucky.
„Ponesu tě," rozhodl.
Usmála se: „Možná si tím zachráníš život. Beze mne by vás moji lidé zabili…"
„Podle Nalje se kolem moří a jezer, co ještě zbyla, táhnou tak asi dvacetikilometrové pásy lesa a buše. Přiblížíme se k okraji kráteru Garen ze severu, tedy v místě, kde budeme dost vysoko nad mořem, a od hladiny nás bude dělit svislá stěna. Takže od Mořských by nám nemělo hrozit bezprostřední nebezpečí. Tam si uděláme tábor."
„Šetři dechem, Marku," zasípala Martana. „To děvče se ti už určitě dost proneslo."
Temně zelená stěna, jakoby spletená z obřích zpeřených listů, se zvedala už necelých dvě stě metrů před nimi. Slupka rozpraskaného bahna bývalých močálů už dávno zmizela daleko vzadu. Zprava se k nim přiblížila maličkým tykadélkem poušť a číhala na svou příležitost, až les, který se před nimi chvěl v paprscích nízko visícího slunce, padne nedostatkem vláhy. Z nízkých dun trčely holé kmeny mrtvých stromů, bez listí a bez kůry, jako pohraniční sloupy Říše smrti.
„Pod stromy na okraji se utábořím. Zítra pronikneme lesem až k moři, provedeme průzkum a rozhodneme se, jak dál…"
„Měli bychom zůstat spíš tady," promluvila Martana. „Je tu vidět na všechny strany. Kdo ví, co se k nám v noci může přiblížit. Nějaký ten krokodýl, nebo…"
„Naljo? Je bezpečné přenocovat tady, nebo v lese?"
„Nikde," zmrazila ho dívka. „Cestou, kudy jsme šli, procházejí ještěři mezi bývalým jezerem a močálovými jezírky v lese. Ubývá zvířat, ryb, i lesa a oni nemají co žrát. Toulají se. Našli by nás."
„Nenarazili jsme ani na jednu stopu!"
„Nechodí každou noc, ale nikdo neví, jak to bude právě dnes, až slunce zapadne."
„Takže musíme vylézt na strom?"
Zavrtěla hlavou tak vehementně, že se radši ani neptal dál.
„Někde je tu polozbořená vesnice Suchozemských," pokračovala sama. „Jestli najdeme stavení s dveřmi, přežijeme do rána!"
Kamenným zdem chyběla střecha a zbytek dřevěné konstrukce krovu Mark strhl, aby nemusel pro dřevo do tajemného večerního přítmí marťanského lesa.
Martana se naklonila nad oheň a přiložila pár třísek. „Prohráli jsme, Marku, víš to? Nemáme se jak vrátit, Shackletonovci přišli o svůj Ovoid, takže nám seberou náš…" Zvedla oči. „Tvrdil jsi, že se dokážeš s Rayem telepaticky spojit!"
„Už jsem to zkoušel…" Přestal s lámáním dřeva a nejdřív sklepl velkou stonožku přímo do plamenů. „Ray mi neodpovídá. Jako by tu nebyl."
Ve světle plamenů spatřil na její tváři slzu. „Neboj se," přidřepl vedle ní. „Ona se najde. Když je ten časový vír strhl, držel ji v náručí, takže budou spolu. Určitě. Mohou se z toho víru vynořit třeba zrovna zítra. Nebo za deset let," dodal chraptivě.
„Třeba přímo před tou obludou," škytla.
„Ray by vyhrál. Stoprocentně," zasmál se Mark. „Alespoň tohle ti můžu zaručit. Jestli je tvoje matka pořád s ním, nemůže se jí nic stát!"
Slunce definitivně zapadlo a stíny obou marsovských měsíců se rozplynuly v temnotě. Les se rozburácel zvířecím křikem. Mark se vyhnul ohni a poodešel do nejvzdálenějšího rohu kamenné místnosti. Už dvakrát překontroloval zajištění těžkých masivních dřevěných dveří a každý trám, který je zapíral proti pokusu nějakého masožravce dostat se dovnitř, ale absence střechy ho vyváděla z míry. Nalja jej sice uklidňovala, že létající nebezpečí v jejím světě nehrozí, ale co může vědět taková mořská dívenka? V zadním koutě ruiny byly kamenné schody na půdu, z níž už do dnešního dne nezbylo víc jak pár prohnilých fošen. Mark vystoupil nahoru a rozhlédl se po pláni, lehounce pocukrované střídmým světlem obou měsíců. Foibos a Deimos, Děs a Hrůza. Nic nemohlo být příhodnějšího, než ta jejich jména.
Zatrnulo mu! Seběhl dolů a přihnal se k ohni: „Udělali jsme chybu," řekl a všiml si, jak sebou Martana u ohně trhla. Možná už usínala. „Slyšíš?" houkl. „Udělali jsme chybu! Fatální! Základní chybu!"
„Jakou?" hlesla unaveně.
„A zároveň… je to naděje!" Zasmál se. „Naděje na návrat!"
„Co?" vydechla Martana
„Nalja přece byla jednou z těch, co přišli na místo srazu pozdě! Nedostala by se do naší doby, kdyby právě z toho místa srazu neodstartoval Ovoid! Ovoid Jedna! Ten, který Mořští ukořistili, rozumíš! VÍME, kde ho mají!" Obrátil se k Nalje: „Dokážeš nás zavést na místo, kde jste měli sraz před tou velkou cestou?"
„Neznám cestu," odpověděla.
„To znamená, že musíme k Mořským tak jako tak!" Otočil se k Nalje: „Veliký král je mrtev?" navázal na to, co před několika hodinami slyšel od Maschatova. „Dovedeš nás za jeho synem?"
Zavrtěla hlavou: „Veliký král neměl syna. Po něm vládne jeho nejmilejší žena. Mohu vás zavést k ní. Jen si budete muset sestavit vor, protože neumíte putovat vodou."
„Tak se můžeme vyspat," zasmál se. „Hned to vypadá veseleji…" Pohladil Martanu po vlasech. „Uvidíš, že všechno dobře dopadne. Ty si tu okoukneš, kde bude zajímavé jednou kopat, já povedu válku proti Shackletonovcům, a jednou, až se z času vynoří Ray a paní Haju…"
Nalja naslouchala jeho slovům, i když jim nerozuměla. Až teď jedno poznala, vytřeštila oči a posadila se: „Haju? Vy

znáte tajné jméno Velké královny?“
9.
Oheň hořel dlouho do noci a Mark s Martanou hleděli do plamenů. Noc byla černější než všechny předtím, a ani oba měsíce, ani miliony hvězd nedokázaly tu temnotu zaplašit.
„Vidím Zemi,“ zašeptal Mark. „Divný pocit…“
Martana ani nezvedla hlavu. „Někde v té tmě mi umírá matka, a ty mluvíš o…,“ zoufale mávla rukou a polkla slzy.
„Neumírá. Je jen o deset let starší, než jsi ji znala. Já taky čekal, že až se objeví Ray, bude všechno jednodušší,“ odpověděl tiše.
„Ten přece už umřel taky,“ vzlykla. „A i kdyby ne, a ještě tady nebyl, ty bys tu na Raye čekal? V téhle Příšérii? V tom nejhorším případě i těch dvanáct let?“
Mark položil na placatý kámen na okraji ohniště kousek prorostlého krokodýlího ocasu a slastně přimhouřil oči, když ucítil, jak voní. „Nic jiného by nám nezbylo, kdybychom se znovu nezmocnili Ovoidu Dvě. Teď víme, že příkaz k získání Jedničky dal svým poddaným Ray. Jenomže tady zůstal. Mohl se vrátit i s paní Haju, ale zůstal tady! Něco nehraje Martano!“
Nad zbořeništěm domu se tetelil černý háv tisíců drobounkých bodavých muchniček. Naštěstí jim jejich krev příliš nechutnala. Zato Nalja trpěla jako zvíře v kleci. Převalovala se a sténala ze spaní.
„Do rána je ještě dlouho,“ řekl Mark po chvilce mlčení. „Zkus usnout.“
„Jestli mají Ovoid Jedna, proč se nevrátili?“
„Nevím, ale snad to jednou zjistíme.“
„Tak se zeptej Naljy!“
„Už jsem se zeptal,“ zalhal. Nechtěl mořskou dívku budit z tak divokého spánku. Ráno bude času dost. „Taky nevěděla.“
Když se slunce ráno objevilo na obloze, už byli na cestě skoro hodinu. V žaludcích je hřály kousky opečeného krokodýlího ocasu a jazyk se ještě zachvíval rozkoší nad chutí jasně oranžových jablek, která Nalja přinesla odněkud z houští.
Cesta byla čím dál horší. Nemohli se držet polozarostlé stezky, kterou tu vyšlapali domorodci, když byly osady na okraji pralesa obývané. Mohli by se potkat s někým, kdo si vyrazil za Maschatovem. Navíc si Mark uvědomoval, že Shackleton nebude žádný idiot, aby se spolehl jen na Maschatovovův oddíl. Někde po cestě určitě číhala ještě jedna hlídka. Pokud chtěli k poslednímu moři dorazit nepozorovaně, museli se jí vyhnout. Vybral si místo necelých pět set metrů od ústí pralesní stezka do volné pláně, a tudy vešli do stínu obrovských zpeřených listů, vytvářejících nad zemí zelený baldachýn sem tam prosvětlený sluncem. Mezi listy visely na stopkách dužnaté bobule, obsypané černými tečkami hmyzu. V tom koutě zašlého světa vládlo ticho, jen občas kamsi zahnané, když náhlý poryv větru rozšustil listí, anebo když se z hloubi pralesa ozvala vzdálená, pokřivená ozvěna zašplouchnutí.
„Je tam voda,“ zastavil se Mark po prvních několika krocích a obrátil se na Nalju.
„Všude je voda,“ odpověděla. Už se jí vracela do tváří barva, ale zdálo se, že z blízkosti jezírka či močálů nemá radost.
„A kde je voda, tam jsou dejnoni. Jejich hodně a mají hlad. Nečíhají jenom u vody, protože zvěře je málo a naučila se raději pít z malých louží než riskovat u jezírek. Proto čekají i jen tak pod stromy. Možná už teď se na nás odněkud dívá některý z nich.“
„Někde musí být suchý přechod…“
„Je jen ta stezka, a i tu Suchozemští před sto lety navršili z kamení a hlíny uměle. Před námi je prohlubeň, většinou zalitá vodou…“ Docela lidsky pokrčila rameny. „Táhne se na obě strany podél celého mořského zálivu…“
Mark potřásl hlavou. Už mu to bylo jasné. V dávných dobách, kdy se vytvořil kráter Garen, vznikl po jeho obvodu val z natavené horniny. Zřejmě při jeho vnějším úpatí vznikla jakási příkopová propadlina, zalitá močálovými jezery, o nichž mluvila Nalja. To mohl být problém…
„Jak je široké to území dejnonů?“ zeptal se jí, dřív než se rozhodl.
„Dvě stě nebo tři sta kroků,“ odpověděla. „Jestli půjdeme dál, zahyneme.“
Přemýšlel.
„Můžeš mi poručit, já vím,“ ozvala se znovu Nalja. „Neubráním se, když mi do hlavy vyšleš příkaz, abych sestoupila do vody a přilákala dejnony z okolí. Ale věř mi, že nepřiplavou všichni a pod hladinou jich ještě pro tebe a pro tvou družku zbude dost!“
Vztekle se zasmál: „Tohle mne nenapadlo, Naljo. Takovou věc bych nikdy neudělal. Počkej tady s Martanou. Prohlédnu si to tam vpředu. Vy se zatím vraťte na místo, kde jsme strávili noc, a zaklíněte dveře. Tam byste měli být před dejnony v bezpečí.“
„Nevěříš mi?“
Bez dalších řečí zmizel v šeru pralesa. Uhodla to. Nevěřil jí. Znal už, jak strach dokáže zveličit legendu. Vytáhl z pouzdra paprskomet, nastavil si ochranný opasek na nejvyšší stupeň a vždy se opatrně rozhlédl, než přeběhl od jednoho stromu k druhému. Jejich kůra byla hrubá a dostatečně potrhaná, takže vyšplhat se nahoru by nebyl v případě nebezpečí problém.
Postupoval do nitra pralesa a cítil, jak mu kapky potu stékají po zádech.
Ani nevydechl, když spatřil za povaleným kmenem, ozdobeným krajkovím plísní, ještěří ocas. Opatrně se rozhlédl. Mohlo jich tu být víc. Útok dejnonů na vyschlém jezeře vypadal spíš jako organizovaný útok smečky než jako závod konkurentů, kdo bude u kořisti dřív.
Žádnou další bestii neviděl, ale na to se nemohl spoléhat. Zastrčil si paprskomet do pouzdra pod halenou a chytil se odchlipující kůry přímo nad sebou. Vytáhl se, rychle přehmátl o něco výš a hned nato mu dunění země a praskot větví,

rozdrcených těžkým tělem, potvrdily, že dejnon o něm věděl a nehodlal se se ztrátou kořisti smířit. Hlavou mu bleskla vzpomínka na safari na Rudolfově planetě. Krokodýli, skrytí pod hladinou u napajedla, se dokázali vymrštit hodně vysoko, když jim šlo o žrádlo.
Zrychlil… Zrychlil a kůra se mu začala drolit pod rukama.
Plaz byl ale zřejmě mnohem méně obratný než jeho krokodýlovití příbuzní. Zůstal pod stromem. Mark se dolů nedíval. Uslyšel chraptivé zabeknutí a v duchu zadoufal, že se to ozval jen nějaký poplašený srnec. Mohlo by to znamenat, že dejnona odláká…
Ale nebylo to tak. Byl to dejnoní křik. Přehmátl o kus výš. K nejspodnější větvi mu chyběly ještě nějaké tři metry…
„Hrome!“ zaklel, když mu kus kůry zůstal v ruce a náhle se neměl čeho zachytit. V prvním okamžiku se nezřítil jen proto, že kůra byl dostatečně drsná. Přitiskl se ke kmeni, objal ho rukama a přestal se ke kmeni tlačit koleny. Místo toho vyhodil nohy do stran a objal kmen i nohama. Držel se a nebezpečí pro tuto chvíli mu nehrozilo. Nemohl však sáhnout po paprskometu, protože by se okamžitě zřítil.
Podíval se dolů. Tenhle dejnon byl ještě větší než ten, kterého kuchali Maschatovovi muži u jezera. Mohl mít na délku dobře patnáct metrů, možná i víc. Proto se plaz nesnažil po něm vymrštit, byl příliš těžký. Teď pootevřel tlamu a zvedl ji nahoru, aby mu ukázal palisádu svých zubů.
Mark ucítil, jak se kůra mezi ním a dřevem stromu pohnula. Zřejmě už delší dobu mezi kůru a dřevo vnikala voda a zárodky plísní. Teď oslabená vlákna začala, povolovat…
Netrvalo to dlouho.
Mark zaklel, ale docela potichu, protože byla ještě šance, že to přežije, a pak by se hulákání na marťanské lesy nemuselo vyplatit, zvlášť pokud je hlídka Suchozemských na doslech. Nečekal, až i s plátem kůry sjede až dolů, a odrazil se od kmene, aby dopadl na zem co nejdál od hladových čelistí. Ještě ve vzduchu vytasil paprskomet, ale vystřelit v pádu nemohl. To dokážou jen supermani v připitoměloučkých příbězích Star Treku, ale tohle byla zatraceně hnusná skutečnost!
A nevyvíjela se vůbec dobře! Dopadl přímo na rohovinové hrbolky na hřbetě bestie. Sesmekl se dolů a na okamžik zůstal ležet. Ochranný opasek jej zachránil před nejhorším, ale nárazem mu vyletěl paprskomet z ruky.
Dejnon se začal otáčet. Dokázal to rychle, ale Markovi se to přesto zdálo jako nekonečně dlouho. Rozhlédl se po zbrani, ale neviděl ji. Věděl, že k jinému stromu to už nestihne, a pokoušet se uniknout do metrových křovisek by napadlo snad jen blázna. Vyskočil zpátky na hřbet netvora a bleskurychle, po čtyřech, přeběhl až na jeho krk. Tušil, co ještěr zkusí, a byl připraven seskočit, kdyby všechno nasvědčovalo že se už už začne převalovat. Ještě že byl přece jen pomalejší než Mark. Kdysi slyšel, že tohle je jediný způsob, jak přimět australského krokodýla, aby pustil svou oběť, a teď to mohl zkusit taky. Naklonil se nad dejnonovu hlavu co nejdál, aby dosáhl na oči, a zabodl mu do nich prsty.
Finta australáků slavila úspěch i na Marsu. Marka napadlo, že je vlastně v toku času první, kdo to kdy dokázal, protože na Zemi v téhle době ještě neexistuje ani egyptská Stará říše. Sesmekl se z dejnonova hřbetu, opatrně se rozhlédl po parskometu, ale ani teď ho nikde nespatřil. Poodběhl stranou, vybral si strom, otřel si zakrvavělé prsty do trávy a vyšplhal se na první větev.
Měl štěstí. Sotva se na ni usadil, mezi stromy se objevila další ještěří bestie, kterou přilákal bolestný bekot obřího dejnona. Krčila se za rozlehlým křoviskem nevysokých šáchorů a zřejmě váhala. Dejnon, kterého Mark oslepil, se točil dokola a hledal ho. Chvíli trvalo, než skrývající se dejnon pochopil, že právě ztratil nejhoršího potravního konkurenta v teritoriu. Neprošel šáchorem, křovisku se vyhnul, aby na sebe neupozornil, ale pak zničující rychlostí zaútočil a sekl hlavou po sokově přední noze. Neměl sílu ji utrhnout, ale jeho příšerné čelisti docela jistě zanechaly škody na šlachách a vazivu. První dejnon zchroml a o to pomaleji se otočil. Jeho soupeř se však k němu už blížil z druhé strany…
Mark zaklel. Z přítmí lesa se opatrně vyplížili další dva. Uvědomil si, že takovou spoustu masa dejnoni nespořádají hned. Nacpou si žaludky a budou trávit někde v blízkosti a hlídat kořist. Může to trvat i týden, než mršinu opustí… Bez paprskometu neměl šanci ze stromu slézt a přežít to. Už ho i viděl, ale byl pro něj nedosažitelný… Mohl by seskočit a zkusit utíkat, ale nemohl si být jist, že nevběhne do chřtánu dalšímu, kterého přilákal bolestný bekavý řev dejnona bojujícího o život teď už se třemi jinými.
Mark se vyšplhal na větev nad ním, a ještě výš. Větve byly silné a udržely ho bez nějakého nejistého pohupování. Šplhal nahoru a všiml si, že ve střední partii stromu se pletenec větvoví táhne široko do stran a proplétá se s větvemi okolních stromů. Spokojeně se zašklebil. Jestli to tak je všude, znamená to, že mají cestu k pobřeží Posledního moře otevřenou a bezpečnou. Pokud nepotkají nějakého hada, nebo kdoví co se ještě může skrývat za zelenou oponou listí.
Vyšplhal skoro až na vrcholek. Moc vysoko se pouštět nechtěl, aby větev pod ním nepraskla. I tak ale zahlédl kamenný val, tvořící okraj kráteru Garen, a současně i břeh moře. Nebylo to daleko, a ještě lepší zpráva byla, že pás stromů stejného druhu jako byl ten, na němž se zachránil, se táhl až ke skalám… Sešplhal níž a vydal se po větvích zpátky k okraji pralesa pro Nalju a Martanu.
„Podívejte!“ řekl Mark a ukázal dolů na roztrhané tělo dejnona a pětici ještěřích kanibalů. Ani teď nemohl pomýšlet na to, že by se pokusil zmocnit paprskometu. Už ho skoro zašlapali do rozměklé kaše listí a rozdupaných polštářů mechu. Jen vztekle odplivl a pokračoval v cestě dál po větvích.
Museli postupovat pomalu. Nalja zaostávala. Její nohy s plovacími blankami rozhodně nebyly uzpůsobeny pro šplhání po stromech a rány z včerejší cesty přes vyprahlou planinu začínaly znovu krvácet.
Půda pod nimi se měnila a přibývalo temných tůní, mokřin a bahnitých ostrůvků. Jasně oranžové květy, snažící se svou barvou přilákat hmyz, pokrývaly nehybnou černou hladinu a jen občas se pohnuly, když se jim do lodyh zapletla ryba nebo některý z menších dejnonů.
Zato nad nimi bylo světlo a sluneční paprsky se pokoušely proniknout záclonou listí co nejníž.
Cesta jim ubíhala rychle. Jen dvakrát museli zeširoka obcházet světlinu, vzniklou zřícením prastarého stromu, a po

překonání dvou set metrů přirozeného vodního příkopu spatřili kamennou hradbu skal. I země pod nimi se teď přestala tvářit tak strašidelně a sem tam z nastlaných polštářů loňského listí vystupovala skalní žebra.
„Až sestoupíme na skálu, dejte si pozor," řekl Mark a podržel větev, aby nevyšvihla oči Nalje, která se s nešťastným výrazem ve tváři batolila po větvích za ním. „Jestli tu jsou hadi nebo pavouci, budou se schovávat právě ve škvírách!"
„Arachnea Ivanka?" syčivě se ozvala Martana. „Proč mi ty pavouky pořád připomínáš?"
„Ne," zasmál se. „Arachnea Ivanka žije na moři. Loví rybky a skáče po hladině. Do naší doby přežil už jen jeden druh a není větší než palec, ale v době existence marťanských moří skákali po hladině kusy, co měly průměr dva metry…"
„Já to vím, Marku," neslevila ze svého syčivého tónu. „Pozůstatky dvou takových jsem odkryla při vykopávkách ve spodní části kráteru Garen. Ale nemusíš mi je připomínat!"
„Poslední strom," přerušil ji Mark. „Hlídce jsme se vyhnuli, ale na odpočinek není čas, jasné?"
10.
Věnec skal neměl příkré stěny, ale z jejich strany i tak dosahoval skoro dvacetimetrové výšky, a po takové cestě větvemi stromů se člověk zadýchá.
„Kryjte se," zavelel Mark, když už se dostali skoro až pod vrcholek zubatého hřebínku. Obě dívky zalehly a Mark šplhal dál. Připadal si jako velbloud, když po mnohadenním bloudění pouští ucítí oázu… On cítil moře. Neslyšel hukot příboje, ani křik ptáků nad vlnami. Cítil slaný vzduch, ten podivný pach ryb, který se vznáší nad každým přístavem na každé planetě.
Opatrně vyhlédl přes matně se lesknoucí kamenné zuby, vzniklé pomalým vychládáním roztavené horniny.
To, co spatřil, nečekal ani ve snu. Viděl už blankytnou záři nad zvlněným oceánem na Terranii XX, smaragdově zelené vlny Alphoru, šedivé vlny Gatagéwského oceánu… Stál už na Ledovém mysu na Sinkiewiczově planetě a shlížel na pochmurné černé vlny severního oceánu, nechával se omývat vlnami umělého perličkového moře na Venusii…
Nic se ale nepodobalo tomu, co leželo hluboko pod ním.
Rudé a zelené moře. Vlny zabarvené odleskem oblohy, žčervenalé pískem svátým z pouští na západě, se líně převalovaly jedna přes druhou a jako by se vpíjely do rozsáhlých jasně zelených mechgrovových houštin, v nichž moře vytvářelo hustý labyrint vodních cest, průlivů a rozlehlých náměstíček. Na některých bylo vidět loďky rybářů.
A tam dál… Daleko, několik desítek kilometrů daleko na moři se modře blýskala pyramida. Už ji viděl, jen zčásti vyhrabanou ze ztvrdlého krunýře z písku, a po modré glazuře nebude za dvanáct tisíc let ani stopy, ale teď… Kdo by to byl do toho Raye řekl, mihlo se mu hlavou. Král Posledního moře, a ještě má takovou hrobku!
Mark se posunul po břiše až docela k okraji a vysunul se víc nad propast.
Moře dotíralo na skálu nějakých padesát metrů pod ním. Daleko nalevo od něj se věnec skal snižoval a otevíral se výhled do sekundárního kráteru, na jehož galerii objevil s Martanou sloupy s mumifikovanými těly Mořských. Ještě tam nestály. Viděl tam jen tři dřevěné strážní věže, cosi, co mohlo být velkými praky, obrácenými proti moři, střechy několika nízkých stavení a kouř z ohnišť. Hned pod pevností Suchozemských byl vidět pruh písečné pláže. Nebyla rovná, ale čímsi rozdrásaná, a Mark věděl, že to jsou kosti a mrtvá těla posledního vojska Suchozemských, které zničil Velký král Posledního moře… Všechno je tady poslední, mihlo se Markovi hlavou.
Zdálo by se, že Mořští mají navrch, když se jejich nepřátelé neodvážili ani sestoupit, aby si vzali mrtvá těla svých blízkých, ale současně to mohlo znamenat jen to, že se na Marsu kult mrtvých nijak nerozvinul. Nebo je třeba nechávají jako žrádlo rybám a krabům, podobně jako na Zemi odnášeli své mrtvé mrchožravým ptákům Tibeťané.
Koutkem oka spatřil, jak se přímo pod ním cosi pohnulo. Už prve tam zahlédl temné stíny černých otvorů polozatopených slují. V jeho době byly úplně zasypány pískem, ale teď… Znovu se tam cosi pohnulo. Zastínil si oči proti slunci a přidušeně zaklel. Přímo pod ním běhali po vodě velcí pavouci, o kterých předtím mluvil před Martanou. Předtím si jich na pozadí šedorudých vln oceánu nevšiml, měli stejnou, rudě až okrově žíhanou šedou barvu. Snad to byly mimikry proti ptačím dravcům, ale ti už neexistovali a jejich vejce dávno skončila v žaludcích obou vymírajících ras.
Na tomto místě se sešplhat nemohli odvážit, i když by to celkem šlo. Musel najít jiné místo, a už na první pohled bylo zřejmé, že sestoupit do moře někde po jeho levé ruce by znamenalo na sebe upozornit hlídky na strážních věžích Suchozemců. Nezbývalo jim než se po kamenném hřebeni vydat doprava a hledat další místo, kudy by se dalo sešplhat do vln Garenova kráteru, vlastně spíš zálivu vzhledem k okolnostem a době.
Po dvou kilometrech, které překonávali skoro tři hodiny, takové místo našli. Mark se přeplazil přes hranu skály a opatrně se spustil na římsu, širokou skoro dva metry. Když se přes její hranu vyklonil dolů, spokojeně se usmál. Tam dole byl srpeček pevniny, přilepený ke skalní stěně, a dokonce na něm rostly i stromy. To znamenalo, že než se jim podaří ukořistit nějaký rybářský člun Suchozemským, nebudou muset plavat, ale mohou si postavit primitivní vor…
Tudy sice sešplhat dolů nebylo možné, ale o nějakých padesát metrů dál už ano. Všechno vypadalo slibně. Jen se mu zdálo, že poslední čtyři metry budou muset seskočit rovnou do vln. Tak výrazného cáknutí by si mohl někdo všimnout…
Rychle se vrátil. „Naljo? Budeme muset do vody skočit a netuším, jaká je tam hloubka. Mohli bychom se zranit. Může hluk zašplouchnutí nebo pach krve přilákat dejnony z volného moře? V zátoce nežijí, to je mi jasné, jinak by tu nemohly plout ty čluny."
„Dejnoni vůbec v moři nežijí, jen ve sladké vodě."
„A jiní masožrouti?"
„Tohle je poslední moře a ryb už je málo. Odtud dál pořád na západ je voda čím dál slanější, a jak klesla, vystoupily hory a ostrovy a rozdělily moře na mnoho slaných jezer. Můžeme se bát jen Suchozemských." Mark to zopakoval Martaně.
„A ještě taky pavouků," dodala Martana a Mark to přetlumočil Nalje.

„Ne," chtěla ji Nalja uklidnit. „Když nevstoupíme do jejich území, ani si nás nevšimnou."
„Dobrá, jdeme!" zavelel vesele Mark. Zdálo se mu, že bez dejnonů to už bude přece jen pohodovější.
„Skoč!" vyzval Mark Nalju. „Je tu hloubka! Skoč!"
Nalja neskočila. Zaťala prsty do skály a nedokázala je uvolnit.
„Skoč!"
Bála se. Mark zakrauloval trochu blíž a starostlivě se ohlédl po Martaně. Tvářila se divně a mlčela, jako by se jí chystal ublížit. „Možná to potrvá déle," řekl jí. „Zatím plav napřed," vybídl ji a ukázal k srpkovitě zahnuté kose pobřeží, kde měl v plánu postavit vor.
„Ne!" vybuchla vášnivě. „Sama tam nepůjdu!"
„Dejnoni v moři nežijí!"
„Jsou tu pavouci," sykla skoro ukřivděně.
„Hrome! Přeříkal jsem ti přece všechno, co od Naljy vím. Oni na nás nezaútočí, když nepřekročíme hranice jejich teritoria." Náhle ho popadla za ruku a přitáhla k sobě. Byli ale ve vodě, a tak se oba srazili na poloviční cestě. Vzápětí za ním cosi rozburácelo hladinu.
Nic jiného než dejnon ho nenapadlo. „Pryč!" zaječel na Martanu a otočil se, aby čelil nebezpečí. Nebo spíš aby se nechal kvůli Martaně sežrat.
V první chvíli ale nespatřil nic, jen pěnu na vodě.
Je pod hladinou, blesklo mu hlavou a vzhlédl. Nalja by z té výšky mohla jeho stín vidět i pod vodou…
„To je ona!" uslyšel za sebou Martanin vzteklý výkřik a vzápětí se z vody vynořila Naljina tvář. V okamžiku úlevy měl tisíc chutí ji udeřit.
„Bojují!" uslyšel v hlavě její hlas a uvědomil si, že v jejích vytřeštěných malachitových očích je strach.
„Kdo bojuje?"
„V mechgrovech! Suchozemští se vypravili na ryby, ale zaútočili na naše muže! To se stalo dva dny předtím, než královna poručila odejít!"
„Kam?"
„Na tajné místo," uslyšel a v té chvíli pochopil, proč se Ray a paní Haju nevrátili do své doby, když měli Ovoid Jedna.
„Ten rošťák!" zařval na moře. „Ten rošťák!"
„Co se děje?" vyhrkla Martana.
„Ray! Zahrál si na spasitele, parchant, a myslí si – Ne! Je si jistý, že mu na jeho hru přistoupím! Jako by neznal zákon SDPP! Nezasahovat! Hrome! Blázen! Blázen!" Zarazil se. „Jestli tam došlo k bitce, pak zůstane volný člun! Plaveme!"
Vypustil z hlavy vor a byl rád, že nemusí přemýšlet, jakými rostlinami svázat jednotlivé kmeny. Obrátil se naznak a pár okamžiků splýval a zároveň čekal na Martanu. Na Nalju nemusel, ta byla ve vodě dvakrát rychlejší než on…
„Víš kudy?" zeptal se Naljy.
„Vím," pokývla.
Chvílemi plavali a chvílemi mohli i jít, protože tu bylo mělké dno a tvořily ho písky, zpevněné kořínky mechgrovových křovisek. Bylo to bludiště. Většina keřů byla dohola ožrána tisíci housenkami, které se ve světě, kde lidé snědli všechny ptáky, množily jako nezadržitelná epidemie.
„Zajímalo by mne, co tu ti Suchozemští loví," zavrčel Mark, když se přiblížil k Martaně. „Neviděl jsem jedinou rybu, jen ty malé, co možná stačí pavoukům, ale ne lidem."
„Housenky přece," odpověděla sarkasticky. „Nic jiného tu není!"
Vodní cesta se zúžila a stvoly mechgrovů, sklánějící se z obou stran nad vodu, nad nimi vytvořily klenbu, z níž na hladinu neustále pršely zelené a hnědé housenky. Nalja plavala první, a když vyplula ze zeleného tunelu na volnou vodu většího zatopeného prostranství, vyjekla hrůzou.
„Plav k těm keřům!" zavelel Mark Martaně a několika tempy dohnal Nalju. Schovávala se a bála se vyplout na vodní hladinu, ozářenou slunečními paprsky. Opatrně, aby zbytečně nezašplouchal, se jí chytil a přitáhl se, aby mohl vyhlédnout dál za mechgrovové houští.
Byli tam Suchozemští. Tři čluny se kolébaly na nízkých, líných vlnách a na přídi každého z nich klečeli tři muži a každý z nich svíral v ruce harpunu.
„Co to…" Mark se přestal ptát, když si všiml ruky, přepadlé přes bort člunu. Střelil pohledem po Nalje. „Oni vás loví na maso?"
Kývla. „Jiné maso už není. I dejnoni vymírají a každou chvíli řeka splaví nějakou mršinu, na které není tuku ani na půl prstu. Naši muži ji vždycky odvlečou k písčině pod pevností Suchozemských a nechají jim ji. Její maso pak zachrání pár našich. Jsou zajatí a oni je drží v jámách, odkud se nedá vylézt. Když necháme Suchozemským mrtvého dejnona, mohou naši v jejich jámách žít déle."
Mark zvedl hlavu. „Oni žijí?" ukázal na čluny.
„Tak," přikývla. „Jen je uspali. Zdálky jsem myslela, že to naši bojovníci napadli čluny, ale asi to byla léčka. Ještě nikdy jich nebylo tolik. Jeden člun s lovci a dva na kořist. Byla to past…"
„To je…" Markovi se vybavila chvíle, kdy odkryli hromadný hrob s ostatky Suchozemských. Mahoney měl pravdu. Pod hromadnými hroby bývají ještě jiné, starší… Pohladil ji po ruce: „Naljo! Tenkrát, když jsme vykopali ty mrtvé, řekla jsi, že jsi čtyři z nich zabila sama…"
„Ulovili mého muže, a našla jsem pak ve vodě už jen jeho hlavu. Bez očí, to je jejich pochoutka."
„Osvobodíme je," navrhl.
„Jak?"
„Jsem přece jako oni," nuceně se zasmál a obrátil se na Martanu, aby jí řekl, co se dozvěděl.

„Všechno jsem pochopila," hlesla bezkrevnými rty.
„Za jak dlouho se proberou?" zeptal se Naljy.
„Už o sobě vědí. Jsou ale spoutaní."
Bez dalších slov vyplaval ven z kanálu. Bylo tu mělko, a tak se mohl postavit na dně. „Hmgrhrrr!!!" zakřičel a zamával rukama nad hlavou, aby si ho všimli.
První z nich cosi vykřikl a ukázal na něj. Mark ještě jednou zamával a vklouzl do vln. Věděl, co musí udělat. Zabít prvního a pak teprve rozříznout pouta Naljiným příbuzným. Jinak by mu žádný z nich nevěřil. Ve skrytu pod hladinou vytasil nůž.
Úmyslně plaval pod vodou a nevynořil se, dokud nebyl blízko člunu. V tu chvíli jej nenapadlo, že jeho plavecký styl bude zdejším domorodcům hodně podezřelý. Když se vynořil z vody a chytil se levou rukou bortu člunu, už nestačil víc než jej rozhoupat. Čekali to, a vzápětí na něj z výšky dopadla čtvercová síť, v rozích zatížená menšími kameny.
Najednou nemohl nic udělat. V duchu zaklel, a ještě víc, když uslyšel Martanin křik. Suchozemští se nenechali ošálit a jedna loďka už mezitím obeplula mechgrovové křovisko a dostala se Martaně a Nalje do zad.
„Utíkej," vzkázal Nalje do mozku, ale byla moc daleko, než aby se k ní jeho slova dostala.
Dva muži seskočili z člunu do vody, omotali kolem něj cípy sítě a pozvedli ho, aby ho mohli dva zbylí na lodi lehce vytáhnout na palubu.
„Martano, utíkej!" zařval a nejraději by si prohnal hlavou kulku, protože tohle byla jeho chyba a Mark si to zatraceně dobře uvědomoval. Divoce sebou cloumal, když ho vyzvedávali, i když ho přetahovali přes bort. Pak s ním smýkli na hromadu bezvládných a odevzdaných Rayových poddaných. Těžce se zvedl na loktech a vyhlédl přes okraj člunu.
„Martano! Pryč!"
Náhle ji spatřil a zešedl ve tváři. Poslechla ho a plavala pryč, ale člun, který ji pronásledoval, se zastavil.
„Tam ne!" vykřikl. „Martano! Tam ne!" Dva z mužů se ho pokusili srazit zpátky, ale i když byl v síti, zvedl se na kolena, sklonil se a oba najednou srazil úderem hlavy do vody. „Martano!"
Už to pochopila. Po vodě směrem k ní skákal obrovský pavouk, snad dva metry v průměru, a kusadla mu výhružně trčela přímo proti ní. Proto se loďka zastavila, blesklo jí hlavou a obrátila se a pustila se zpátky. Arachnea Ivanka se nezastavila. Instinkty jí velely zahnat vetřelce a pokud možno zajistit, aby už nikdy nemohl ohrozit teritorium jeho společenstva.
Martana se potopila a snažila se zmizet pod vodou, ale hned si uvědomila, že je to hloupost. Když pavouk dokáže pod hladinou chytit rybu, s ní by neměl vůbec žádnou práci. Před sebou viděla člun lovců, a ti se nijak nesnažili z místa zmizet, takže měla naději, že se obluda na hranici svého území zastaví. Kdyby měli jinou zkušenost, už dávno by se opírali o bidla a snažili se dostat pryč.
Kolik k té hranici chybí? Deset metrů? Zdálky uslyšela Markův křik…
Už to nestihla. Ucítila, jak se jí konec jedné přední nohy opřel o zadek. V tom okamžiku se znovu pokusila uniknout pod vodu. Marně. Ucítila, jak se jí ještě na poslední chvíli zaťala pavouci kusadla do zad a přes látku haleny jí vpravila do těla kapičky jedu…
Oči se jí potáhly mžurkou bezvědomí. Ještě zahlédla, jak Markovi jeden z mužů vrazil do stehna špičku harpuny a Mark padá na hromadu těl na zádi loďky. Sama cítila, jak ji čísi ruce vyzvedávají z vody a vytahují do člunu.
Věděla, že proti jedu té malé potvory, co žije na Marsu v její době, neexistuje lék, ale jak to bylo s touhle bestií? O vteřinu později už nevěděla nic a stejně tak Mark na člunu vzdáleném padesát metrů od ní.
Žádný z jejich přemožitelů si nevšiml temného stínu, stínu mořské dívky, který zakličkoval mezi mechgrovy a zmizel směrem na východ, kde v záři poledního slunce opalizovala modrá zář hrobky Velkého krále…
11.
Procital.
Otevřel oči a zase je zavřel. Tuhle díru už znal. Seděl na dně, na studené skále, a opíral se o stěnu ze sušených cihel. Zrovna před ním by měl být ve skoro nových cihlách vyryt nápis „Popravte Marka Stonea", ale ještě tu nebyl. Teprve ho někdo napíše.
Pořád se nehýbal. Dost možná že ho někdo pozoroval a nemusel hned vědět, že se už probral.
Po chvilce znovu opatrně pootevřel víčka.
„Jste při smyslech, kapitáne Stone! Nejsem hloupá, abych to nepoznala," ozval se nad ním dívčí hlas. Znal ho. Jen si nedokázal vybavit odkud. „Jak myslíte," ozvalo se po chvilce. „Váš čas běží rychleji než můj. Já sem mohu chodit každý den, ale ta vaše… hmm… kolegyně moc času nemá. Víte, že na kousnutí tou pavoučí bestií Pozemšťan umírá skoro dva dny? A je to bolestivá smrt, hrozně bolestivá!"
V tom okamžiku ten hlas poznal. Linda Petrovová! Vzhlédl…
A měl co dělat, aby se nerozesmál. Připomnělo mu to starou pohádku. Ani oblečená, ani nahá… Stála nad ním a na těle jí visely šaty z kůžiček maličkých ještěrek, sešitých k sobě jen na koncích dlouhých nožiček a hlavičkami. Šaty víc odhalovaly, než zakrývaly, i když jí sahaly skoro ke kolenům. „Nemůžu říct, že by se mi marťanská móda nelíbila," prohodil.
„Smích vás přejde, kapitáne Stone!"
Někdo na ni zavolal z místa, kam Mark neviděl. Odpověděla hrdelním hlasem, připomínajícím… Nepřipomínajícím nic, co kdy slyšel. Potom zase otočila hlavu k němu.
„Vidím, že jste se naučila jejich řeč. Gratuluji. Jste dobrá!"
„Jsem xenolingvistka, zapomněl jste? Hmm… Kde jsem to skončila? Ah! U té bolestivé smrti! Viděla jsem to. Rauer, jeden z těch, co šli s námi, udělal stejnou chybu jako ta vaše malá Martana… Není to úžasné, že se jmenuje právě takhle, i když je z planety vzdálené tolik světelných let? Jako by jí tím osud určil místo, kde má jednou zemřít!"

„K věci," zavrčel Mark.
„Dobře. Místní lidé, ani Suchozemští, ani Mořští, nemají žádný lék na pavoučí kousnutí. Jediný způsob, jak ji můžete zachránit, je udělat, co vám řeknu. Pak si ji můžete odvézt pryč."
„Co je to za úkol?"
„Vražda profesora Germise. Daleko odtud, až na Penthesileii, planetě, odkud pochází i Martana Bejvloo… Kde jste přistáli?"
Přemýšlel. Něco se mu nezdálo.
„Kde jste přistáli?" křikla.
„Přece to víte. Čekal tam na nás Maschatov. Už nečeká na nikoho!"
Uviděl, jak se jí zachvěla brada: „Takže už jsem sama?" vyjelo z ní.
Už si uvědomil, co mu vadí. Skrz otvory v jejích šatech byly vidět škrábance a jizvy jako od šlehnutí bičem.
Chtěl se zeptat, co mínila tím slůvkem „sama", ale nenechala ho. Obrátila se do tmy, kam Mark neviděl, a vzápětí se vedle ní objevili dva pořízci. První z nich spustil do jámy konec žebříku a druhý Markovi zamířil krátkým oštěpem na hlavu.
„Vylezte ven, kapitáne," zavelela.
Poslechl, vyšplhal nahoru a nechal se vést v jejích stopách. Vyšli ven ze sluje, přešli po galerii s nádherným výhledem na moře a na modře opalizující pyramidu daleko na západě, ale Linda a jeho průvodci jej vedli dál, do zadní části sekundárního kráteru.
Stála tu osada, na jejíž zbytky při vykopávkách zatím nenarazili. Nízké primitivní chýše z mozaiky kamenů a sušených cihel, zdobených mušličkami, zasazenými do jílu ještě před ztvrdnutím.
„Kam mne vedete?" křikl na Lindu, která kráčela pár kroků před ním.
„K pánovi těch lidí tady," odpověděla a nakonec se i obrátila. „K vládci Suchozemských."
Rozhlížel se kolem sebe. Hlouček snad třiceti dětí se táhl za nimi jako papírový ocas za drakem. Na dřevěných sušácích visely rybí filety, plátky masa z uhynulých a snad i z ulovených dejnonů, a ještě jiné maso, jiné barvy a konzistence, o němž už také věděl, komu patří.
Za střechami stavení problýskly kovové pláty na podivně tvarované sedlové střeše, vypínající se nad ty ostatní. I stavení bylo větší a rozlehlejší. Stálo hned na břehu nevelkého centrálního jezírka.
Prošli portálem z mohutných vydlabaných kmenů, v nichž na hřebech visely lebky příslušníků Mořského národa. I docela malé, dětské.
Ohlédl se po dětech, poflakujících se za jejich skupinkou: „Lindo! A kolik zabili Mořští jejich dětí?"
Hned věděla, o čem mluví. „Mořští žádné děti nezabíjejí, ani dospělé, když se nemusejí bránit. Strašně jsme se spletli, kapitáne Stone. Ale teď už se to nedá odestát!"
Na dvoře mezi bránou a vchodem do stavení postávalo několik žen. Suita dětí se za portál jít dál neodvážila.
„Kdo tu vlastně vládne? Vy?"
„Já?" trpce se zasmála. „To jsme si mysleli, že to tak bude, Stone! Přijdou bohové a všichni se z nás zblázní!"
Ze šera v domě se rozlehlo to podivně nepříjemné zachrčení, promísené několika vychraptělými slabikami. Linda Petrovová odpověděla a Mark si všiml, jak jí naskočila husí kůže.
Vešli dovnitř. V temné chodbě nebylo vidět ani na podlahu, ale když vešli do trůnního sálu, protože jinak se ta místnost nazvat nedala, Linda se zastavila a vrhla se čelem k zemi.
Muž, který stál pět kroků před nimi a levou rukou se opíral o opěradlo svého křesla, potaženého jemnou, měkkou kůží dejnoního mláděte, vypadal jako Tarzan ze starých knížek. Dlouhé nazrzlé vlasy měl smotané do cůpků a ty vzájemně propletené tvořily na jeho hlavě cosi, co se podobalo věnci. Na sobě měl podobnou halenu, jakou nosil i Mark, jen ji měl zdobenou přišitými dejnoními zuby.
Na uvítanou zachrčel. Snad to znamenalo i to, že se může Linda postavit, protože to udělala..
„Myslel jsem, že tu potkám Shackletona," řekl Mark.
Ušklíbla se. „Shackleton je tady," řekla a ukázala na vládce.
Mark se zarazil. Už slyšel o různých metamorfózách a urychlených mutacích jedinců několika živočišných druhů, ale tohle… „To je on?" vydechl překvapeně a nevěřícně.
„Jste hlupák, Stone," zavřískla nervózně. „Samozřejmě že tohle není on! Ptal jste se, kde je Shackleton, a já ukázala… Na jeho břicho!" Zalykavě vydechla.
„A vy?"
„Ještě jste to nepoznal, kapitáne?" Pohodila hlavou. „Jsem přece otrokyně! Na všechno, jestli mi rozumíte!" Hlas jí přeskočil. Zřejmě to nebyla funkce, v níž by si nějak libovala. „A musím se snažit, protože konkubína, která tady u nich už nedokáže potěšit vládce, mu musí poskytnou poslední potěšení tím, že mu dá ochutnat svoje maso."
„Shackleton tedy už nedokázal potěšit vašeho pána?" zeptal se Mark a v koutcích úst mu přes vážnost situace zacukalo. Napadlo ho, co na to asi řekne generál Khov. Jestli ovšem dostane příležitost, aby mu to mohl říct.
„Já nejsem zvědavá na vaše vtipy, Stone!" zaječela a ve vzteku se jej pokusila udeřit. Mark stačil ustoupit, ale její pán a vládce a jednou asi i konzument, k němu přistoupil a ohnal se po něm obuškem, naplněným těžkým jílem. Mark už nestačil úder vykrýt. Zavrávoral a padl na kolena.
„Nechte toho," uslyšel odkudsi zdálky Lindin hlas. „On vás zabije! Zabije a sní, jestli neuděláte, co chce!"
V hlavě mu bušilo, ale věděl, že teď musí zachovat klid. „A co chce ten lidožrout?"
„Chce opravit to, co jsme my zkazili. Netušili jsme, že se s námi do minulosti dostal i ten váš android a paní Haju. Ti blázni, co ji drželi, ji pustili brzy, nebo jim utekla, kdo ví? Dostali se sem o devět let před námi. Nejdřív se ocitli tady, u Suchozemských, ale nelíbilo se jim tu…"

Mark pokývl: „To chápu!“
„Mlčte a buďte rád, že mne Vládce nechá tak dlouho mluvit, aniž by věděl, co vám říkám! Nevěří mi, a kdybych se nebála, co potom se mnou bude, dávno bych ho probodla!“ Úplně se roztřásla, ale poslední měsíc ji zřejmě naučil rychle se ovládat.
„Odešli k Mořským a z toho androida se stal Král Posledního moře. A z paní Haju královna. Věděl, co se stane, a svůj lid na to připravoval. Takže když jsme se vynořili z budoucnosti my, už na nás čekali, zahnali nás od Ovoidu a odvlekli si ho k vodě. Tam ho naložili na prámy a odpluli s ním pryč.“
„Kam?“
„Kam asi, slavný agente Stone!“ zavrčela ironicky. „Jednou na tom místě bude stát hotel Riisha. Je to daleko ve slaných bažinách, které byly ještě nedávno mořem. Suchozemští se tam nikdy nemohou dostat. Představa vedení Etno-eka byla ta, že by bylo fajn, kdyby rasa Marťanů přežila, a když vědci předložili studii, že je to nemožné, protože se může udržet jedině rasa Suchozemců, ale za předpokladu, že v době největšího sucha, než se naučí ovládat ražení hlubokých studní, tedy asi v období nějakých dvou set let, budou mít možnost lovu v moři. A v tom jim bránila rasa Mořských. Ti by v tomto období zvítězili, ale nakonec by vyhynuli také, protože by se nedokázali přizpůsobit životu na suchu. Ve vedení Etnoeka padlo rozhodnutí pomoci Suchozemským.“
„Bitvu jste prohráli,“ řekl Mark. „vlna vaše vojáky roztříštila o skálu.“
„Já vím,“ pokývla. „A Shackletona, který tažení Vládci navrhl, to stálo život. Takové omyly vládci neodpouštějí. Dole na pláži pod pevností dodnes leží jejich těla. Vládce vydal zákaz je sníst. Víte proč?“
Zavrtěl hlavou. „Protože pach masa mohl přilákat kraby, kteří jinak žijí hodně daleko odsud… V součtu by z nich bylo masa víc. V tomhle světě platí maso nad zlato, kapitáne Stone.“
Vládce Suchozemských cosi řekl.
„Mám vám sdělit jeho vůli,“ pronesla pateticky. „Tím rozbitím, vojska se změnila rovnováha sil v neprospěch jeho rasy a on si to dobře uvědomuje. Nechápe přesně, odkud jsme, ale chce, abyste se tam vrátil a zabránil Velkému králi, aby před těmi devíti lety přišel k Mořským. Prostě chce, aby Ray zůstal v naší době… Pak se musíte vrátit, jestli chcete Martanu ještě vidět živou.“
Zle se usmála: „Já vím, že umírá, kapitáne Stone, ale v naší době má šanci, kdežto tady ne. Jestli se na ni a tím i na mne vykašlete, prozradím mu, že je to dcera královny Haju. To, co by ji potom čekalo, si nedovedete představit!“
„Nic takového nemůžu stihnout zajeden den! A pak už bude na její záchranu pozdě!“
„Nic takového na mne nehrajte, kapitáne…“ Hlas se jí zlomil. Definitivně. Zhroutila se, jako by se jí vnitřnosti zkroutily pálivou křečí. „Bože, Marku! Já jsem do vás byla tak zamilovaná! Tam na tom večírku před zahájením jednání! Pořád jsem je přemlouvala, aby vás přibrali do party, ale oni vás znali, kruci!“
Mrskla rukou a znovu vykřikla: „Kruci! Tak dobře vás znali!“ Otřásla se. Celou dobu je pozoroval její Vládce a ona už dávno poznala, že dokáže číst z každého gesta. „Alespoň o jedno vás prosím, Marku. Měli jsme v plánu zavraždění profesora Germise. Udělejte to! Ale předtím, než vynalezl ten zatracený stroj času! Nechci tady dělat děvku takovému kanibalskému praseti…“ Její pán spatřil v jejích očích cosi, co se mu nelíbilo, a švihl ji prutem přes záda.
Vykřikla, polkla slzy, ale už věděla, že skrčit se a kňučet bolestí ho jen vydráždí. Byl na sebe hrdý, že si zotročil bohyni z jiného světa, a rád jí to dával najevo.
„A ještě něco, kapitáne. Domluva zněla, že až zabezpečíme zázemí a získáme si neotřesitelnou pozici, vrátíme se zpátky pro ty, kteří celou akci naplánovali. Pro vedení Etno-eka. Čekají na nás týden po našem startu. Schovávají se tam v jedné jeskyňce. Jestli vám nevyjde zabití profesora Germise, zastavte se pro ně a řekněte jim, prosím, že všechno vyšlo. Dovezte je sem!“ Poslední slova rozdrtila v zubech…
„To můžu,“ přisvědčil a v duchu se pousmál. Záhada je rozluštěna. Tohle byl dobrý nápad a není divu, že ten poslední z Etno-eka, co zbyl, vyryl do stěny vzkaz, aby Marka Stonea popravili!
Cesta zpátky k Ovoidu Dvě byla pohodlnější než cesta k moři. Pro případ útoku dejnonů kráčeli po stranách sypané hráze bojovníci s otrávenými kovanými bodci na konci dlouhého ratiště. Vpředu kráčel sám Vládce, za ním deset mužů v plné zbroji, pak třicet mužů s provazy a pákami, kteří měli za úkol vyprostit Ovoid Dvě z bahna, za nimi se potácel už na smrt vyčerpaný Mark, postrkovaný další skupinkou vojáků.
Minuli strážní stanoviště, kterému se Mark s Martanou a Najlou vyhnuli cestou po stromech, a pokračovali dál.
„Marku! Můj pane!“ uslyšel najednou v hlavě Naljin hlas. Nenápadně vzhlédl. „Naljo?“
„Jsme na stromech! Budeme házet jedovaté koule! Dej pozor!“ Chvíli bylo ticho. „Teď!“ uslyšel vzápětí, jak mu Nalja dává znamení.
Z korun stromů se snesla záplava ostnatých koulí podobných mořským ježkům. Mark přidřepl. Uviděl, jak se muž před ním zapotácel a začal dávit krev. Jed měl zatraceně rychlý účinek. Mark stáhl chlapa za halenu na sebe a skryl se pod ním. Cítil teplo, jak se mu do vlasů vpíjela vydávená krev, ale nehýbal se. Nechtěl přilákat pozornost některého z Naljiných ostrostřelců, kteří ho neznali.
Slyšel výkřiky bolesti, vzteku, a vzápětí zabeknutí dejnona, který se přes zátarasy z poražených kmenů dostal až pod násep stezky. Teď už to nevydržel. Vzepřel se, odhodil mrtvolu ze sebe a skopl ji dolů. Nebyl tam jen jeden dejnon, ale čtyři, a stahovali se sem ze všech končin pralesa.
„Musíš pryč, pane!“ uslyšel Nalju. „Ze stezky se na stromy dostat nedá. Nesmíš si nechat odříznout cestu zpátky!“
Otočil se a rozběhl se. Brzy narazil na jednoho ze svých strážců, jak se pokouší po čtyřech odplazit pryč. V běhu se přes něj přenesl a hnal se dál… Věděl, že do osady Suchozemských k Martaně nemůže. Ještě pořád tam bylo dost mužů s dobrými zbraněmi.
Vyběhl z pralesa, seskočil z náspu a hnal se rovnou k útesu nad mořem. Znal to tady a mířil přímo k ústí skalního komína, kterým bude o dvanáct tisíc let později za písečné bouře šplhat nahoru… Na pláži se vyhnul krabům hodujícím

na tlejících tělech vojáků a rozběhl se přímo proti moři. Na obzoru tančily sluneční paprsky po modré glazuře Rayovy pyramidy.
Mark se zašklebil do slunce a ponořil se do vody. Až k pyramidě by nedoplaval, ale musel se pokusit dostat co nejdál odtud!
Při příštím tempu se položil na bok a změnil směr. Někde napravo v mechgrovech přece musí být kotviště člunů!
„Vítám vás, kapitáne," usmála se stařena na břehu a aristokratickým gestem jej vyzvala, aby vystoupil z člunu. „Nalja s válečným oddílem se už vrátila. Musela jsem ji ukrýt, aby se nepotkala sama se sebou. Nevyznám se v časových paradoxech, ale asi by to nebylo rozumné."
„Jsem tady ze dvou důvodů, má královno," usmál se Mark stejně jako ona. „V pevnosti Suchozemských je tvá dcera."
„Jakže?" vydechla a ruce se jí roztřásly.
Díval se do země, aby se nemusel dívat na ni. „Kousl ji vodní pavouk. Umírá." Teprve teď zvedl oči.
Zachvěla se: „Jak je to dlouho?"
„Pár hodin. Deset, asi…"
„Pak už by mne ani nepoznala…"
„Máte přece Ovoid Jedna!" vyhrkl. „Dopravíme ji zpět a…"
„Žádný lék není, kapitáne Stone." Neplakala. Těch devět let tady ji to odnaučilo. „Ray zkoušel léčit jednoho chlapce, a on měl v té schránce ve stehně všechny možné medikamenty. Bezúspěšně. Mohli bychom pevnost dobýt, ano, ale stálo by to mnoho mrtvých. Už jsem se pro ni dost naplakala, a až ty lidožroutské bestie vymřou, půjdu si pro její tělo a pohřbím ji vedle Raye."
„Nebojíte se, že…"
Zavrtěla hlavou: „Pavoučí jed se v těle nerozkládá a nesmí se dostat nejen do krve, ale ani do žaludku." Přetřela si dlaní tvář. „Protijed neexistuje," opakovala znovu, jako by si to musela říkat sama pro sebe. „Nechci jí pokládat na hrob další mrtvé…"
„Ray chtěl, abych Mořské odvedl pryč?" začal odjinud.
Lišácky přikývla. „Tvrdil, že je to jediná vodní humanoidní rasa ve vesmíru a že by byl hřích ji nechat vyhynout. Dal odvézt Ovoid Jedna na místo, kde bude jednou hotel Riisha, a všichni Mořští mají povinnost se na to místo dostavit, až poručím."
„Nejsou jediní," zavrtěl hlavou Mark. „Existuje planeta jménem Sedna, kde se zachoval podobný druh. Agent Mahoney…" Zvedl bradu a v očích mu zahrálo: „On chtěl, abych je tam dopravil, nemám pravdu?"
„Přikývla. Bylo to jeho poslední přání."
„Jak zemřel?" zeptal se.
„Vyčerpal energii a nemohl se dostatečně doplňovat. Vyvoláním vlny tsunami, kterou zničil vojsko Suchozemských, se vyčerpal natolik, že proces už nebyl vratný. Nastal progresivní rozklad baterií." Něžně se usmála: „Víte, že se mezi lidem zpívají písně o lásce Velkého krále a královny Haju?" Zimomřivě se zachvěla: „Chcete ho vidět?" Otočila se a zamířila přímo k pyramidě. „No, jen pojďte, budete potřebovat vědět, jak se ta hrobka otevírá…"
12.
Hleděla ven oknem z průzračného křišťálu a Mark věděl, na co myslí.
„Chtěla vás zachránit," řekl nešikovně a pohladil ji po ruce. Už to nebyla ta chic dáma s matriarchálními názory, jakou poznal před pár týdny. Deset let udělalo moc.
„Chtěla mne zachránit, a sama… Sama umřela." Bezmyšlenkovitě sáhla po kousku marinované ryby a zase stáhla ruku zpět. „Já je nemohu posílat na smrt kvůli ní, Marku. Kvůli vám ano, tak znělo proroctví Velkého krále…" Třesoucí se rukou si přetřela čelo. „Pro ně to byl Velký král, chápejte. Naučila jsem se už tak o Rayovi hovořit také."
„Mám spoustu práce, madam. Budu se muset rozloučit. Zatím. Ještě se vrátím. Myslím, že vím, co Ray chtěl, abych udělal."
„Tak," potřásla hlavou. „Vždycky říkal, že vy to pochopíte hned, ale pro jistotu vám to tady sepsal…" Vstala a přistoupila k nízkému kusu nábytku z pletených šlahounů nějaké vodní rostliny. „Už to mám!" Podala mu cár něčeho, co mohlo připomínat papír. „Čtěte!"
Mark rozložil listinu:
„Za prvé," četl nahlas. „Za prvé odletět s Ovoidem do doby dvacet let před písečnou bouří a ukrýt jej, aby nebyl náhodně objeven. Dbát na to, aby v době odletu v blízkosti Ovoidu Jedna nebyl žádný příslušník Mořských…" Zarazil se: „Jak mohl vědět, že existuje ještě Dvojka?"
„Byla jsem tu s ním přece já, zapomněl jste?" smutně se pousmála. „Řekla jsem mu totéž, co vám zřejmě prozradila má dcera." V očích sejí znovu objevily slzy. „Už…," zajíkla se. „Už netrpí. Už má klid."
„Za druhé je třeba najmout astronef, přeletět s ním na místo, kde je ukryt Ovoid Jedna, a propojit jeho systémy se systémy Ovoidu…"
„Je nutné získat astronef z mé planety Penthesileii," skočila mu do řeči znovu paní Haju. „Je nutná jistota kompatibilnosti jednotlivých systémů. Pak vám ještě dám tabulky pro překonfigurování Ovoidu, aby časoprostorové transportní pole bylo schopno pojmout celé těleso astronefu."
„Rozumím a čtu dál. Astronef tak získá schopnosti Ovoidu. Jasně. Další na pořadí je skok časem do této doby, nalodění národa Mořských. Už je vás… chci říct jich tak málo?"
„Sotva dva tisíce," odpověděla.
„Čtvrtým krokem bude převoz národa Mořských na planetu Sednu, na níž působil agent Mahoney… To mne generál Khov zabije, jestli se to dozví! Co mi Velký král ještě vzkázal? Aha. Následuje přelet zpátky na Mars, odpojení Ovoidu a zničení astronefu. Pak se mám v Ovoidu normálně přemístit zpátky do své doby… Hm. Proč Ray chtěl, aby se Ovoid

vrátil na prostranství hotelu Riisha?“
„Protože se tam už objevili Mořští, kteří dorazili pozdě na místo odletu. Uletíte jim, znám je, jsou nerozhodní, a spousta z nich bude tvrdit, že zůstane tady. I Nalja je taková…
Však bude první, kdo se objeví v naší době. Až si to rozmyslí, budete už pryč. Zůstanou ale na místě čekat v dobré víře, že se pro ně vrátíte, takže s vaším návratem Ovoidem se rozptýlí do naší doby plus minus deset let. Zřejmě ale méně, vzhledem k tomu, kdy se začali objevovat. Ray doufal, že tyto opozdilce odvezete do jejich nového domova svým astronefem Merkur.“
„Zní to složitě, ale tak složité to není,“ zasmál se Mark. „Dovolil bych si tam ale vsunout ještě bod. Naložení představitelů Etno-eka a jejich odvoz sem do této doby. Slíbil jsem to Petrovové. A taky…“ To poslední už nedořekl, ale věděl přesně, co chtěl říct.
Taky ať se Suchozemští zase jednou pořádně najedí. Už to nebude často.
***
„Vaše vyprávění zní velmi, velmi podivně, Stone!“ zavrčel generál Khov.
„Všechno je čistá pravda, generále. Tělo Lindy Petrovové našli Mořští druhý den na pláži, a nebylo celé, jestli mi rozumíte. Její Vládce ji zřejmě podezíral, že měla v mém útěku prsty. Vzhledem k nebezpečí vzniku paradoxu při druhém návratu do téže časové roviny nebylo možné se znovu vrátit do doby jejího života a zachránit ji. Paní Haju spáchala sebevraždu, když ztratila po manželovi i dceru. Mám na mysli druhého manžela, Raye… Taky mám dotaz, pane!“
Generál Khov povytáhl obočí.
„V této časové rovině profesor Germis byl také zavražděn, jak jsem to znal z doby, než jsem se vydal do minulosti. Je třeba zajistit, aby nikdy nikdo už nezkoušel měnit minulost! Znáte lidi, samotné je to nenapadne, ale kopírovat umějí dost dobře!“
„Je to tajemství, Stone, ale když už jste do toho kousl: S planetou Penthesileia nebude mít Pozemská Unie příliš dobré vztahy. V této době se totiž zvláštní skupina vylodila na jejím povrchu a má za úkol zničit všechny dostupné informace o stroji času. Vláda Penthesileie s tím sice souhlasila, ale čert jim věř! Stejně tak skupina zlikviduje všechny, kteří mají potenciál ve výzkumech pokračovat…“
„Rozumím dobře?“ zajíkl se Mark Stone.
„Dobře. I na všech planetách Unie budou monitorovány náznaky výzkumu cestování časem a bez milosti likvidovány už v zárodku. Je to zakázaná cesta! Shodly se na tom všichni zasvěcení a mocní, a tím nemyslím jednotlivé planetární vlády. Myšlenka stroje času musí být založena zpátky do složky fantazie! Všichni, kdo o akci věděli a nehrozí od nich potenciální nebezpečí, budou postupně přeloženi na místa po celé Galaxii, aby se ani dva nemohli setkat. Jednotlivci nikdo věřit nebude…“
Mark se musel chytit stolu: „A já, pane?“
„Vy jako jediný z nich můžete zůstat tady, ve službě SDPP… Za to se budeme muset podílet na selektivních operacích, o kterých jsem mluvil, pokud k nim ovšem dojde, samozřejmě. Bude z vás zabiják, když bude třeba.“ Poklepal Markovi po rameni. „Jinak to nešlo, Stone…“ Vytáhl z chladicího boxu čtyřiadvacetiletou Glengoyne a přinesl dvě skleničky. „A o těch Mořských… Neřekl jste mi všechno, že ne?“
„Zabil byste mne, pane,“ odpověděl Mark s odzbrojující upřímností.
„Vrátil jste je víc do minulosti?“ zeptal se Khov zvědavě. „Po čtyřech? Víc se přece do kabiny Ovoidu nevejde!“
„To máte pravdu, pane. Mimochodem, jak dopadla moje žádost o přesídlení Mořských, kteří se tu vynořili z časového víru na planetu, kterou zkoumal agent Mahoney?“
„Osobně s tím souhlasím, ale oficiálně jsem žádnou takovou žádost podat nemohl, Stone! Udělejte to tiše, beze svědků, a jak jste sám řekl – svým astronefem a na svoje náklady. Já zajistím protokol o tom, že všichni zahynuli na nějakou epidemii. Jestli ale v budoucnu někdo zjistí, že se mezi těmi tvory na Sedně vyskytují dva různé vzorce DNA, a někoho napadne porovnat je s těmi, co jsme získali od Mořských, tak mne zavřou a vás se mnou!“
„To se nestane, generále. Žádné rozdílné DNA nebudou. Máte mé slovo!“ V tu chvíli Mark poznal, že napověděl moc.
Generál Khov se zarazil a zesinal. „To, že jsem se stal generálem, Stone, znamená…“ Vzal krabičku s doutníky a jeden rychle vytáhl, ukousl špičku a plivl ji do rohu. „To znamená, že nejsem hlupák, jinak bych se jím nestal, jasné? Chytil se desky stolu: „Nechápu, jak jste to dokázal, ale tohle je… tohle je…“
„Humanitární akce, pane. Vidím, že jste rozčilený, a tak se neodvažuji vám připomenout, že jsem to všechno podnikl ve své dovolené. Nicméně, rád bych, kdybyste mne doprovodil na jedné slavnostní akci.“
„Co tím myslíte, Stone?“
„Máte čtyři hodiny čas, pane?“
„No,“ Generál Khov se rychle uklidňoval. „Jen když mi slíbíte něco zase vy. Peggy už je natolik zdravá, že může sedět, ale z nemocnice ji jen tak brzy nepustí. Zajděte za ní na návštěvu!“ Generál si odkašlal. „Prosím!“
„To jste mi nemusel říkat, pane,“ usmál se Mark. „Tak pojďte!“
***
Vznášedlo kleslo k úpatí písečnými bouřemi ošlehané pyramidy, jejíž povrch už dávno nezářil modrou barvou jako drahokam.
Mark vyskočil ještě dřív, než docela dosedlo na zem. „Jak to jde, Mičiko?“ křikl v ústrety krásné, nakrátko ostříhané Japonečce. Rozpřáhl ruce a utopil ji v objetí.
„Dobře!“ zakřičela do slábnoucího hukotu vznosných turbín letounu. „Už jsme se probourali do pohřební komory. Říkal jste, že rakev chcete otevřít vy!“
Mark se obrátil a mávl rukou: „Pojďte, generále! To jste ještě nikdy neviděl! Zmrtvýchvstání krále!“ Rozběhl se za Mičiko, před vybouraným otvorem zatáhl břicho a vsoukal se dovnitř. Její spolupracovníci sem už stačili dát lampy a

bylo tu docela vidět. Bez okolků popadl konec svrchního víka rakve a stáhl je dolů. Pod ním bylo ještě jedno a pak už se světlo svítilen dotklo zaprášené, popraskané kůže jeho přítele.
„Král posledního moře, přátelé," pronesl Mark. „Budeme ho sice muset poslat na pořádnou generálku, ale je zpátky!"
Mičiko se k němu přitiskla a políbila ho na levé ucho. „Slíbil jste mi, že mi prozradíte všechna místa, kde bych měla kopat. Jak vás znám, zítra někam odletíte a já tu budu tápat a zbytečně utrácet peníze své univerzity."
„Neřekl jsem, že vám je ukážu," opravil ji Mark. „Řekl jsem jen, že jeskyně s galerií a pyramida jsou objevy Martany Bejvloo a že vám, Mičiko, ukážu jiná místa, kde můžete být objevitelkou. Třeba osadu Suchozemských, chcete?"
„Bude to drahé?" zeptala se mazlivě.
„Poslyšte, je pravda, že japonské dívky umějí při milování…" Zahlédl generálův pohoršený pohled a zbytek jí raději pošeptal.
„Je to pravda," přitakala.
„Chcete zítra ukázat, kde byla ta osada?" zeptal se Mark s úsměvem.
Povzdychla a nastavila mu ústa k polibku: „Nikdy jsem neuměla obchodovat," zavrněla.
***
Zaťukání na dveře vyloudilo na vyschlé tváři sekretářky generála Khova ozvěnu úsměvu. Nesnášela ten bzučák, který používal nemocniční personál, a vlastně každá návštěva vyjma generála. Jenomže tohle nemohl být on. Klepal jinak. Navíc bylo už pozdě odpoledne, skoro večer, a to on míval zpravidla nejvíc práce.
„Dále," zavolala celá zvědavá.
Ve dveřích se objevila rozesmátá tvář Marka Stonea. V jedné ruce držel kytici růží a v druhé tác s dvěma talíři, plnými té nestravitelné dietní kaše, kterou jí krmili od prvního dne.
„No vidíte, Peggy," zasmál se jejímu udivenému výrazu. „Pořád jste odmítala moje pozvání na večeři, ale dnes se z toho nevykroutíte! Zasadil kytici do hrnku s kombuchou a položil tác na deku před ní.
„Vzal jsem obě kaše, co tam měli, a nic jiného prý nesmíte." Zasmál se. „Chcete tu žlutou, nebo tu modrou?"
„Vanilkovou nebo švestkovou," opravila ho pedantsky. „Obě jsou mi už odporné,"
„Tak jo," pokývl. „Taky to můžeme smíchat a bude zelená, co říkáte?"
„Musím říct, že jsem si tu večeři představovala jinak," špitla opatrně.
„Je to ve mně, nebo v té kaši?" vesele se zašklebil a ochutnal. „Jů! Je skvělá! Tou kaší to nebude!"